

Franjo Wagenhofer

U POTRAZI ZA SMISLOM ŽIVOTA

Nakladnik
Studio Moderna
Zagreb

© *Ova se knjiga smije umnožavati, djelomično ili u cijelosti, samo uz pisano dopuštenje nakladnika*

Urednik
Veseljko Stojak

Lektura
Miroslav Vukmanić

Korektura
Branka Vukmanić

Tisak
Studio Moderna

Franjo Wagenhofer

U POTRAZI
ZA SMISLOM
ŽIVOTA

Drugo izdanje

Studio Moderna
Zagreb, 2014.

*Svi biblijski tekstovi navedeni su
iz prijevoda Kršćanske sadašnjosti*

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 871394

www.nsk.hr

ISBN 978-953-7937-04-1

*Ovu knjigu posvećujem
svima koji žele postići
pravi smisao sadašnjeg života*

*“Da, Sin Čovječji došao je da traži
i spasi što je izgubljeno.”*

(Luka 19,10)

Dragi prijatelju,

Pred tobom je drugo izdanje knjige *U potrazi za smislom života*. Želja mi je da i ovo drugo izdanje bude tako dobro prihvaćeno kao prvo te da mnogima pomogne u rješavanju općeljudske zagonetke o smislu života.

Ovo je knjiga koju bi svatko tko drži do sebe trebao pročitati. Zašto? Zato što je to štivo namijenjeno svakome tko je zainteresiran da ostvari pravi smisao života na ovoj Zemlji.

Tražiš li unutarnji mir? Želiš li novi početak u svojem životu? Tražiš li izvor duševne snage? Želiš li ići uzvišenim stazama života? Tražiš li smisao u svojoj patnji? Tražiš li put kroz ovo uzburkano doba?

Za ljude koji se bore s takvim pitanjima zamišljena je i sastavljena ova knjiga, a sve u želji da im pomogne u rješavanju velikih životnih pitanja i problema.

Prigodom čitanja ove knjige svaki čitatelj treba imati na umu da se ona obraća izravno njemu. Bio on vjernik ili nevjernik, kršćanin ili nekršćanin, svatko je pozvan odlučivati o svojem životnom putu. Čitajući poglavlja ove knjige svatko može upoznati svoje osobno stanje i shvatiti da u izboru životnog puta postoje samo dvije mogućnosti.

Svaki čovjek želi lijep i uspješan život. Sve što radimo, radimo zato da nam bude ljepše i bolje. Ali

zašto mnogo puta to ne postizemo? I može li se uopće to postići? Odgovore ćemo naći u ovoj knjizi. Ponuđeni odgovori zasigurno mogu pomoći svakome tko iskreno traga za pravim smislom života.

Neka to bude i tvoje iskustvo!

Franjo Wagenhofer, profesor

Uvod

Čovjek se oduvijek zanima za skrivene zagonetke svojega postojanja. Sâm život je tajna koja oduvijek privlači sve naraštaje ljudskog roda. Na niz pitanja iz ovog područja mnogi su u prošlosti pokušali dati zadovoljavajuće odgovore. Danas, kad je svijet preopterećen raznim nepravilnostima — kad su duhan, alkohol i droga ušli posebno u svijet mladih; kad se bračne zajednice raspadaju češće nego ikada; kad ponestaje ljubavi i snage; kad nas prati razočaranje i strah od rata, prirodnih nepogoda ili zagađenja — postavljamo niz pitanja u svezi sa smislom života:

- Tko sam ja? Tko je čovjek?
- Odakle smo? Kako smo došli na ovaj svijet? Kako idemo?
- Zašto živimo? Što je smisao življenja? Ima li uopće smisla živjeti, ili je život besmislen?
- Čemu takav svijet?
- Ima li život svoju svrhu i cilj? Ako ima, što je svrha i cilj života? Ili jednostavno: zašto smo uopće došli na ovaj svijet?

Ovo traženje smisla života prisutno je u svim uzrastima razumnih bića. Već mala djeca postavljaju pitanja iz područja života. Tinejdžeri su često zbunjeni kad tre-

baju odgovoriti na ovo životno važno pitanje. Odrasli i stariji različito rješavaju ovu životnu zagonetku. Tako će obitelj u toplom domu, gdje nema većih problema kad je u pitanju posao, zdravlje, učenje djece u školi, ponašanje, spavanje i slično, drukčije govoriti o ovom problemu — s puno optimizma i pozitivnim pristupom; od obitelji u kojoj je otac pijanac, a majka i djeca napuštaju kuću u potrazi za boljim uvjetima života. Čovjek koji tako nešto doživljava može govoriti samo o promašenom ili besmislenom životu. Student to gleda drukčije od radnika koji na kiši čeka autobus. Žena koja pati u bolnici gleda drukčije od one koja se sunča na plaži. Vjernik drukčije od nevjernika.

Čovjeku je svojstveno ispitivati značenje života. Zašto? Zato što je pritom riječ o osobnoj sreći, o osobnom postojanju. Želimo biti sretni. Želimo da život ima neki smisao. Želimo spoznati svoju svrhu i smisao postojanja.

Ponekad se smisao neke pojave otkriva kad ispita-
mo njezin početak. Kako je sve počelo? Kako je počeo život na Zemlji? Odakle dolazimo? Što znamo o našem podrijetlu? Možda ćemo reći: od naših roditelja. Dijete raste, razvija se i mi pratimo taj uspon. Možda je u tome smisao života? Ali onda dolazi starost, bolest i smrt. Opet pratimo ovaj pad i zaključujemo: Rađanje nije rješenje.

Može li odgovor dati tumačenje postanka ljudskog roda?

Kako i zašto smo došli na ovaj svijet?

Nastanak svijeta i čovjeka

Postoji mnogo teorija o nastanku svijeta i čovjeka. Za nas kršćane, koji vjerujemo Bibliji ili Svetom pismu kao Božjoj objavi, nije problem o tome pisati i govoriti. Iz Biblije, koja je glavni temelj i izvor svih naših uvjerenja, doznajemo da Božja riječ ima stvaralačku snagu. Po njoj je sve stvoreno. Po njoj je sve nastalo. Po njoj je stvoren i život na Zemlji. I sama Biblija je Božja riječ, koju je On uputio svojim stvorenjima. Ona govori o tajni života. Ona nam otkriva ljepotu te tajne preko koje se sve više približavamo Stvoritelju života. Biblija nam pomaže da odgovorimo na pitanja o smislu života i zašto smo uopće došli na ovaj svijet. Ona govori o stvaranju svijeta i čovjeka; o tim počecima života na ovoj Zemlji.

Na prvim stranicama Biblije čitamo: *“U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom, i Duh Božji lebdio je nad vodama.”* (Postanak 1,1.2)

Ako pročitamo cijelo prvo poglavlje Knjige Postanka, doznat ćemo kako je Bog za šest dana uredio i

nastanio našu Zemlju živim bićima — biljkama, životinjama i čovjekom kao krunom stvaranja. O završetku djela stvaranja čitamo u drugom poglavlju iste knjige: *“Tako bude dovršeno nebo i zemlja sa svom svojom vojskom. I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela koje učini. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svega djela svoga koje učini. To je postanak neba i zemlje, tako su stvarani.”* (Postanak 2,1-4) To je prvi izvještaj o stvaranju svijeta i čovjeka zapisan u Bibliji.

Zašto je Bog stvorio ovaj planet i nastanio ga živim bićima? Zašto je među njima posebno izdvojio čovjeka?

U Knjizi proroka Izaije čitamo: *“Ovako govori Jahve, Svetac Izraelov, njegov tvorac: ‘Zar je vaše da me o mojoj djeci pitate, i da mi nad djelom ruku mojih zapovijedate? Ja sam načinio zemlju i čovjeka na njoj stvorio; svojim sam rukama razapeo nebesa i zapovijedam svim vojskama njihovim.’ ... Da, ovako govori Jahve, nebesa Stvoritelj — on je Bog — koji je oblikovao i saznao zemlju, koji ju je učvrstio i nije je stvorio pustu, već ju je uobličio za obitavanje: ‘Ja sam Jahve i nema drugoga.’”* (Izaija 45,11.12.18) Zapazimo riječi koje izgovara sâm Gospodin Bog: *“Ja sam načinio zemlju i čovjeka na njoj stvorio...”* Zašto? Ne da bude pusta i prazna, nego da se na njoj živi i stanuje.

Biblija čovjeku, kao jednom od stvorenja, posvećuje posebnu pozornost. Iz pojedinih tekstova čini nam se kao da Bog daje čovjeku preveliku vlast nad ostalim stvorenjima: *“I reče Bog: ‘Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim,*

pticama nebeskim i stoci — svoj zemlji — i svim gmi-zavcima što puze po zemlji!’ Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: ‘Plodite se i množite i napunite zemlju, i sebi je podložite! Vladajte ribama u moru i pticama u zraku i svim živim stvorovima što puze po zemlji!’” (Postanak 1,26-28)

Čovjek je stvoren “na sliku Božju” — sličan Bogu. U čemu je to čovjek bio sličan Bogu? U Poslanici Efežanima, koju je napisao apostol Pavao, čitamo: “*I da se obučete u novoga čovjeka, stvorena na sliku Božju u istinskoj pravednosti i svetosti.*” (Efežanima 4,24) Stvoreni čovjek nije bio samo živo biće. On se u mnogočemu razlikovao od drugih bića. Bio je obdaren razumom. Imao je svijest o svojem postojanju. Imao je slobodnu volju, slobodu odlučivanja. Istinska pravednost i svetost činile su ga sličnim Bogu. Čovjek nije bio jednostavno izložen milosti i nemilosti podražaja i refleksa, kao životinje koje pomoću svojih osjetila, njuškajući i zirkajući, prikupljaju podatke o svojoj okolini. Životinja ne može “*doći k sebi*” i nije svjesna da postoji. I čovjek prima osjetilne dojmove i podražaje, ali ih on može svjesno nadzirati i sve razmotriti. Pa čak i svoju vlastitu misao. I u tome leži njegova odgovornost.

Riječima: “*Napunite zemlju i sebi je podložite! Vladajte ... svim živim stvorovima...*” kao da Bog daje čovjeku pravo da se prema drugim stvorenjima ponaša po svojoj volji i kao da ne snosi nikakvu odgovornost za svoje ponašanje. Ne smijemo zaboraviti da je čovjek stvoren “na sliku Božju”, dakle sličan Bogu. Bog ga je učinio sličnim sebi po tome što mu je dao vlast da gospodari nad drugim stvorenjima. Ali čovjek treba biti

sličan Bogu i u tom gospodarenju, to jest u svom odnosu prema drugim stvorenjima. Kakav je to odnos? To je odnos ljubavi. Kao što je Bog sve stvorio iz ljubavi, i sve je bilo veoma dobro, tako i čovjekov odnos prema svim Božjim stvorenjima treba biti pun ljubavi. Po tom položaju, vlasti i časti koju je Bog dao čovjeku, čovjek se našao u odgovornosti za druga stvorenja. O tome čitamo: *“Jahve, Bog, uzme čovjeka i postavi ga u edenski vrt, da ga obrađuje i čuva.”* (Postanak 2,15)

Čovjek postaje čuvar stvorenoga. On je znao da stvorenja nisu dobra samo zato što služe čovjeku, nego su dobra time što postoje, što je Stvoritelj želio da postoje kako zemlja ne bi bila *“pusta i prazna”*. Bog sve to nije dao u vlasništvo čovjeku, nego ga je postavio gospodarom, upraviteljem i čuvarom svega na zemlji. Ta razlika između vlasnika i upravitelja jasno je prikazana u Bibliji: *“Jahvina je zemlja i sve na njoj, svijet i svi koji na njemu žive.”* (Psalam 24,1) *“Jahve, Gospode naš, divno je ime tvoje po svojoj zemlji, veličanstvom nebo natkriljuješ! ... Gledam ti nebesa, djelo prstiju tvojih, mjesec i zvijezde što ih učvrsti — pa što je čovjek da ga se spominješ, sin čovječiji te ga pohodiš? Ti ga učini malo manjim od Boga, slavom i sjajem njega okruni. Vlast mu dade nad djelima ruku svojih, njemu pod noge sve podloži.”* (Psalam 8,1.4-7)

Čovjek u Edenskom vrtu

“I Jahve, Bog, zasadi vrt na istoku, u Edenu, i u nj smjesti čovjeka koga je napravio.” (Postanak 2,8) Bio je to prekrasan dom za vječno uživanje čovjeku. Božja volja je bila da na Zemlji žive bića, stvorenja koja će

imati svoju ulogu i svrhu. Tako je i čovjek, kao kruna stvaranja, imao svoju svrhu, smisao i cilj. Čovjekov pravi smisao Stvoritelj je stavio u samo njegovo postojanje. On je htio ljudska bića, želio je da budu dio cjelokupne životne stvarnosti. Božja je namjera bila da čovjek bude sretan i zadovoljan, da svojim postojanjem uživa u vječnoj Božjoj ljubavi, u zajedništvu svetih bića i da se raduje i kliče Stvoritelju.

Život u raj — rekli bismo. Bio je samo jedan uvijek: *“Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: ‘Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaj dobro i zlo da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!’”* (Postanak 2,16.17) Tražila se poslušnost, dragovoljna poslušnost Bogu.

I tako je čovjek postao dio nebeske obitelji. Što je bio smisao svega stvorenoga? Zašto smo došli na ovaj svijet?

- Zemlja je načinjena da se na njoj stanuje i živi.
- Čovjek i ostala bića trebala su ispuniti Zemlju, namnožiti se.
- Kao gospodar i čuvar svega stvorenoga čovjek je trebao vječno proslavljati svojega Stvoritelja i uživati u ljepotama stvorenoga. Roditelji i djeca trebali su uživati u blaženstvu zemaljskog raja. Bio je to vječni život u radosti i zadovoljstvu, bez boli, patnje i smrti. Eto, za to smo stvoreni. Za to smo došli na ovaj svijet. To je bio Božji plan za čovjeka na ovoj Zemlji.

Ali, došlo je do promjene. Što se dogodilo?

Prvi čovjekov grijeh

Zašto je došlo do promjene? Zašto je ovaj Božji plan s čovjekom poremećen za neko vrijeme? O tome čitamo u Bibliji: *“Zmija bijaše lukavija od sve zvjeradi što je stvorio Jahve, Bog. Ona reče ženi: ‘Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?’ Žena odgovori zmiji: ‘Plodove sa stabala u vrtu smijemo jesti. Samo za plod stabla što je nasred vrta rekao je Bog: Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete!’ Nato će zmija ženi: ‘Ne, nećete umrijeti! Nego zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo.’ Vidje žena da je stablo dobro za jelo, za oči zamamljivo, a za mudrost poželjno: ubere ploda njegova i pojede. Dade i svom mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jeo.”* (Postanak 3,1-6)

Što se dogodilo? Uvjet vječnog života došao je u pitanje! Koji je to bio uvjet? Poslušnost! Adam i Eva nisu poslušali Božju volju. Prestupili su Božju zapovijed i tako prekinuli zajednicu s Bogom. Bio je to pokušaj da čovjek živi odvojeno od Boga. Odjedanput mu nije bilo ugodno u Božjoj prisutnosti. Biblija kaže: *“Uto čuju korak Jahve, Boga, koji je šetao vrtom za dnevnog povjetarca. I sakriju se — čovjek i njegova žena — pred Jahvom, Bogom, među stabla u vrtu. Jahve, Bog, zovne čovjeka: ‘Gdje si?’ reče mu. On odgovori: ‘Čuo sam tvoj korak po vrtu; pobjah se jer sam go, pa se sakrih.’ Nato mu reče: ‘Tko ti kaza da si go? Ti si, dakle, jeo sa stabla s kojega sam ti zabranio jesti?’ Čovjek odgovori: ‘Žena koju si stavio uza me — ona mi je dala sa stabla, pa sam jeo.’ Jahve, Bog, reče ženi: ‘Što si to učinila?’*

‘Zmija me prevarila, pa sam jela’, odgovori žena.’ (Postanak 3,8-13)

Nestalo je radosti i mira, nestalo je želje za proslavljanjem Boga. U njima se dogodila čudna promjena. Nastupili su strah i skrivanje pred Bogom, osjećaj krivnje i pokušaj prebacivanja krivice na drugoga.

Koje su posljedice? *“A ženi reče: ‘Trudnoći tvojoj muke ću umnožiti, u mukama djecu ćeš rađati. Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti nad tobom.’ A čovjeku reče: ‘Jer si poslušao glas svoje žene te jeo sa stabla s kojega sam ti zabranio jesti rekavši: S njega da nisi jeo! — evo: Zemlja neka je zbog tebe prokleta: s trudom ćeš se od nje hraniti svega vijeka svog! Rađat će ti trnjem i korovom, a hranit ćeš se poljskim raslinjem. U znoju lica svoga kruh svoj ćeš jesti dokle se u zemlju ne vratiš: ta iz zemlje uzet si bio — prah si, u prah ćeš se vratiti.’”* (Postanak 3,16-19)

Teški životni uvjeti, stradanja duše i tijela, ratovi, nesreće, bolest i smrt — posljedice su Adamovog prijestupa. U njemu je cijelo čovječanstvo postalo grešno, a kao takvo osuđeno je na stradanja i smrt. Biblija kaže: *“Prema tome, kao što po jednom čovjeku uđe grijeh u svijet a po grijehu smrt, tako smrt prijeđe na sve ljude jer svi sagriješiše.”* (Rimljanima 5,12)

Bog to nije želio. On nije svijet stvorio takvim. To je djelo čovjeka koji je ustao protiv Božjeg zakona. Čovjek se pobunio protiv Božjeg savršenog plana o sretnom životu na ovoj Zemlji. U ovoj pobuni bio je podržan i nagovoren od Sotone ili đavla, *“jer je đavao grešnik od početka”*. (1. Ivanova 3,8)

I tako je Adam prekinuo vezu sa srećom, mirom i zajednicom s Bogom, pa nam je preostalo samo ono što

je sa sobom donio nama u nasljedstvo. I onda, preko Kajina, koji je ubio brata Abela, pa preko potopa u vrijeme Noe, preko zidanja babilonske kule pa sve do današnjih dana možemo pratiti udaljavanje čovjeka od Boga i traženje nekog smisla života.

Što je sada smisao života?

Što je smisao života nakon čovjekovog pada u grijeh, nakon odbijanja poslušnosti Bogu? Što je sada smisao života?

Tijekom povijesti ljudskog roda ljudi su različito odgovarali na pitanje o smislu života; različito su rješavali pitanje zašto živimo. Mnogi primjeri govore o tome. Na jednom sveučilištu studentima su postavljena dva pitanja: “Zašto živimo?” i “Što je svrha života?” Nakon jednosatnog razmišljanja, studenti su predali svoje odgovore. Mogli su se podijeliti u negativne i pozitivne. Jedan je napisao: “Živjeti i uživati, a ništa ne raditi”; drugi: “Živim zato da steknem položaj i zaradim mnogo novca.”

I sâm sam vršio anketu u prvom i drugom razredu srednje škole. Evo nekih odgovora:

“Ne znam ni sama zašto živim.”

“Zato što sam se rodila i moram živjeti.”

“Živim da volim i uživam.”

“Ne znam.”

“Da budem sretan i da se zabavljam.”

“Ne znam svrhu svog života.”

“Moj život nema svrhe.”

“Nisam sretna što sam se rodila.”

“Živim da volim”, i slično.

I Biblija iznosi niz primjera kako su pojedinci rješavali ovo životno pitanje. U Knjizi Postanka čitamo: “Reče Ezav Jakovu: ‘Daj mi toga crvenog variva da pojedem, jer sam izgladnio.’ Stoga mu je ime Edom. A Jakov odgovori: ‘Ustupi mi prije svoje prvorodstvo!’ Ezav reče: ‘Evo me skoro na smrti; što će mi prvorodstvo!’ Jakov nastavi: ‘Prije mi se zakuni!’ On mu se zakune, i tako proda Jakovu svoje prvorodstvo. Tada Jakov dade Ezavu kruha i čorbe od sočivice. Jelo je i pio, onda se digao i otišao. Tako Ezav pogazi svoje prvorodstvo.” (Postanak 25,30-34)

Kako je Ezav rješio ovaj životni problem? Što je za njega bilo važnije u životu, blagoslov prvorodstva, ili jelo i piće? Ovo drugo: jesti i napiti se. Njegov odgovor u traženju smisla života bio je negativan.

Drugi primjer možemo pronaći u Knjizi Brojeva: “Svjetinu koja se oko njih skupila obuzme pohlepa za jelom. Izraelci se opet upute u jadikovanje, govoreći: ‘Tko će nas nasititi mesom? Sjećamo se kako smo u Egiptu jeli badava ribe, krastavaca, dinje, prase, luka i češnjaka. Sad nam život vene; nema ničega osim mane pred našim očima.’” (Brojevi 11,4-6)

Jesu li oni pravilno rješavali životno pitanje? Je li to bio pravi odgovor na smisao života? Zemaljska dobra bila su im na prvom mjestu. Nebeski kruh, mana — “okus joj bijaše kao okus kolača zgotovljena u ulju”, kako piše u osmom retku istog poglavlja — nije zadovoljio njihove potrebe. Sám zadovoljavanje tjelesnih potreba bilo je njihovo opredjeljenje.

Kakav je bio kraj ovakvog odgovora na životno pitanje? Biblija kaže: “Tada Jahve zapovjedi te zapuhnu vjetar i nanese prepelice od mora i sasu ih na tabor;

na dan hoda i s ove i s one strane tabora, na dva lakta iznad zemlje. Narod je ustao te je toga cijeloga dana, svu noć i cio sutrašnji dan skupljao prepelice. Onaj tko ih je skupio najmanje imao je deset homera. Zatim ih razastriješe oko tabora. Meso još bijaše među njihovim zubima — još ga nisu prožvakali — kadli planu Jahvin gnjev protiv naroda: Jahve udari narod strašnim pomorom. Ono se mjesto prozva Kibrot Hataava, jer su ondje pokopali one koji se bijahu polakomili.” (Brojevi 11,31-34) Bilo je to negativno rješenje.

U Prvoj knjizi o Kraljevima čitamo još jedan primjer negativnog rješenja životnog pitanja: *“Nakon tih događaja dogodilo se ovo: Nabot Jizreelac imao vinograd kraj palače Ahaba, kralja samarijskog, i Ahab ova-ko reče Nabotu: ‘Ustupi mi svoj vinograd da mi bude za povrtnjak, jer je blizu moje kuće. Ja ću ti dati za nj bolji vinograd, ili, ako to želiš, dat ću ti novca koliko vrijedi.’ Ali Nabot reče Ahabu: ‘Jahve me sačuvao od toga da ti ustupim baštinu svojih otaca!’ Ahab se vrati kući mrk i ljutit zbog riječi koju mu je Nabot Jizreelac rekao: ‘Ne dam ti baštine svojih otaca.’ Legao je na postelju i okrenuo lice, i nije htio okusiti hrane. Dođe mu njegova žena Izebela i reče: ‘Zašto si zlovoljan i ne mariš za hranu?’ On joj odgovori: ‘Govorio sam Nabotu Jizreelcu i rekao mu: Ustupi mi svoj vinograd za novac, ili, ako ti je draže, dat ću ti drugi vinograd za taj. Ali mi je on rekao: Ne dam ti svoga vinograda.’ Tada mu žena Izebela reče: ‘Jesi li ti onaj koji kraljuje nad Izraelom! Ustani i jedi, i budi dobre volje. Ja ću ti pribaviti vinograd Nabota Jizreelca.’ I napisa ona pisma u ime Ahabovo i zapečati ih kraljevskim pečatom. Pisma je poslala starješinama i glavarima Nabotovim sugrađa-*

nima. U tim je pismima napisala: 'Proglasite post i postavite Nabota na čelo naroda. Postavite prema njemu dva nitkova koji će ga optužiti: Proklinjao si Boga i kralja! Tada ga izvedite i kamenujte ga da pogine.' I učiniše ljudi Nabotova grada, starješine i glavari, kako im je Izebela zapovjedila i kako je pisalo u pismima koja im je uputila. Proglasiše post i Nabota postaviše na čelo naroda. Tada dođoše dva nitkova, sjedoše mu nasuprot, i optužiše Nabota pred narodom: 'Nabot je proklinjao Boga i kralja.' I tako izvedoše Nabota izvan grada, zasušu ga kamenjem, i on pogibe. Zatim poručiše Izebeli: 'Nabot je kamenovan i umro je.' Pošto je Izebela čula da je Nabot kamenovan i da je umro, reče Ahabu: 'Ustani i zaposjedni vinograd što ti ga Nabot Jizreelac ne htjede ustupiti za novac. Nabot više nije živ, on je mrtav.'" (1. o Kraljevima 21,1-15)

Spor koji je nastao između kralja Ahaba i Nabota riješen je silom. Jači je tako uništio slabijeg. Zemaljska dobra ponovno su bila na prvom mjestu. Bilo je to još jedno negativno rješenje životnog pitanja.

Iz vremena proroka Izaije navodimo primjer koji pokazuje kako su neki ljudi u njegovo vrijeme rješavali ovo životno pitanje: "*Gospod, Jahve nad Vojskama, pozivaše vas u dan onaj da plaćete i tugujete, da obrijete glave i pripašete kostrijet. A gle: radost i veselje, ubijaju goveda i kolju ovce; jedu meso i piju vino: 'Jedimo i pijmo, jer sutra nam je mrijeti.'* Ali Jahve nad Vojskama objavi mi: '*Dok ne umrete, grijeh taj neće vam se oprostiti*', reče Jahve, *Gospod nad vojskama.*" (Izaija 22,12-14) Opredjeljenje mnogih u vrijeme proroka Izaije bilo je jesti i piti. I njih svrstavamo u negativna rješenja životnog pitanja.

Na sličan način reagirali su suvremenici apostola Pavla u prvom stoljeću poslije Krista: *“Mnogi, naime, o kojima sam vam često govorio, a sada sa suzama govorim, žive kao neprijatelji križa Kristova. Njihov je svršetak propast; njihov je bog trbuh; njihov je ponos u njihovoj sramoti. Oni misle samo na zemaljske stvari.”* (Filipljanima 3,18.19) I ti su ljudi mislili samo na zemaljske stvari. Riječi: *“njihov je bog trbuh”* upućuju na opredijeljenost: jesti i piti, jer ćemo sutra umrijeti.

I u novijoj povijesti nalazimo slična opredjeljenja. Kad su Europljani osvajali Ameriku, trebalo je podijeliti zemlju vojnicima. Kapetan je rekao neka svatko uzme zemlje onoliko koliko može proći od izlaska do zalaska sunca. Najprije je pošao najbolji vojnik. Krčio je pred sobom i gledao da što više obuhvati. Kad je uvečer došao natrag, pao je od umora i izdahnuo. Kapetan je naredio da mu iskopaju grob: dva kubična metra zemlje. Kako je ovaj vojnik riješio svoje životno pitanje? Negativno.

Dvadesetogodišnja studentica pisala je uredništvu jednog časopisa pismo pod naslovom: “Ima li smisla ubiti se?” Napisala je: “Neću vam pisati o tome kako sam lijepa i tako dalje, nego o mom najvećem problemu — osamljenosti. Ne znam zašto, a ipak sam toliko sama i često pomislim da sam rođena samo za patnju. Kršćanski mladići? Ah oni! Isti su potpuno kao i svi ostali... Zar su zaista svi ljudi toliko pokvareni, odvratni i lažljivi? Kamo god se okrenem, svi samo lažu i lažu. ... Svijet je odvratan. Gledaju tuđe greške samo da bi toga jadnog nesretnika uvukli u zlo i poslije udarili na njegove slabosti. Ovaj život, zaista, nema smisla. Strpljenje? Nemam ga više. Ništa na ovom planetu ne postoji što

bi me zanimalo, sve mi se čini pokvareno iz temelja. Sve je žalosno i crno. Nekad mi se čini da i sunce tamni. I Bog dopušta da netko pati, dok se drugi kupaju u sreći. Zar je to pravedno? Nemojte mi odgovoriti da je to naš križ ili da svatko ima svoj križ. Imamo ga svi, samo netko zlatan i mali, a netko olovni i veliki. To je nepravda, isto kao biti sam s dvadeset godina, biti slomljen i bez nade, bez vjere i volje za bilo što. Morate me shvatiti, ja sam na rubu provalije. Nemam nigdje mira. Ljudi više nema, a mislim da ih nikad nije ni bilo. Mladići bez poštivanja, djevojke degradirane, roditelji automati. Zar vrijedi živjeti za takav svijet? Zar zaista treba tražiti utjehu? Ne, dragi moji, sigurno ne, jer je zaista sve to bez nade. Čemu maštati o skladnoj obitelji kad mladić prilazi djevojci i traži samo 'krevet'. Zašto živjeti? Jedino rješenje je ubiti se. Zar postoji cilj? I što je zapravo cilj? Kad se ostvari, opet praznina, duboka, tamna i teška. Vjerujte, pišem sabrano i ništa nije izmišljeno. Tako sam očajna, tako sama i prevarena... Bože, kako si nepravedan!"

Pismo ove djevojke izražava traženje smisla života u ovom tragičnom svijetu. Ona je izgubila svaku nadu i smatra da nema rješenja. Samoubojstvo bi bilo negativan odgovor. Pozitivno je što ona uviđa stanje i traži pomoć u rješavanju životnog pitanja.

Jedan od studenata, koje smo ranije spomenuli, vratio je prazan papir. Dugo je razmišljao i nije dao odgovor. Sličan slučaj imamo zabilježen i u Svetom pismu, kad se narod nije odlučio ni za što. To je neko neutralno stanje: *"Ilija pristupi svemu narodu i reče: 'Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal, slijedite njega.'* A narod mu nije ništa od-

govorio.” (1. o Kraljevima 18,21) Njihov odgovor je šutnja. Svejedno im je... Oni su negativno riješili životni problem.

Kako mi danas odgovaramo na ovo pitanje? Što mi svojim življenjem govorimo? Nismo li i mi često slični Ezavu, svjetini u Izraelu, kralju Ahabu, Judejcima, suvremenicama apostola Pavla, osvajaču Amerike, studentima ili narodu Ilijina doba?

Netko je rekao: “Što vrijedi živjeti, ako ne postignemo takav život koji odgovara pravoj svrsi i pravom smislu života?”

Što bi bilo pozitivno rješenje? Kako bi glasio pozitivan odgovor na pitanja: “Što je sada smisao života? Zašto živimo?” Jedan od odgovora mogao bi biti: “Da s ovog svijeta odem bolji nego što sam došao.”

Potražimo u Gospodnjoj knjizi, u Bibliji, pozitivno rješenje i Božju poruku čovjeku. Iako je po Adamu došlo do odvajanja čovjeka od Boga, Bog nas nije zauvijek napustio. On nam daje priliku da ponovno postanemo Njegova djeca, da ponovno budemo slični Njemu. U Prvoj Ivanovoj poslanici čitamo: “*Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest.*” (1. Ivanova 3,2) A u Poslanici Efežanima čitamo: “*Ali sada, u Kristu Isusu, vi koji ste nekoć bili ‘daleko’ postadoste ‘blizu’ krvlju Kristovom. ... Prema tome, niste više tuđinci i gosti, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji.*” (Efežanima 2,13. 19)

Bog nam daje priliku da budemo Njegovi ukućani, domaći i sugrađani svetih. Isti pisac nastavlja: “*A naša je domovina na nebesima, odakle i Spasitelja postojano*

očekujemo, Gospodina Isusa Krista, koji će, prema djelotvornosti kojom može sve podložiti sebi, preobraziti naše bijedno tijelo i učiniti ga jednakim svome slavnom tijelu.” (Filipljanima 3,20.21) U Poslanici Hebrejima piše da smo ovdje samo privremeno: *“Jer ovdje nemamo trajnog grada, već tražimo budući!”* (Hebrejima 13,14)

Bog želi obnoviti svoju sliku u nama: *“Velim i zaklinjem da sa sebe skinete i odložite staroga čovjeka koji pripada prijašnjem načinu života, čovjeka koji u varavim požudama ide u propast, te da se iz dana u dan obnavljate duhom u kojem mislite i da se obučete u novoga čovjeka, stvorena na sliku Božju u istinskoj pravednosti i svetosti.”* (Efežanima 4,22-24)

Pozvani smo da proslavljamo Boga: *“Zato se uvijek i molimo za vas da vas Bog naš učini dostojnima poziva i da snažno dovede do savršenstva svako nastojanje oko dobrote i svaku vjersku djelatnost, ‘da se proslavi’ u vama ‘ime’ našega ‘Gospodina’ Isusa — i vi u njemu — u skladu s milošću našega Boga i Gospodina Isusa Krista.”* (2. Solunjanima 1,11.12) U Prvoj poslanici Solunjanima čitamo: *“Jer nas Bog nije odredio za svoju srdžbu, već za postignuće spasenja po našem Gospodinu Isusu Kristu, koji umrije za nas da mi, živi ili mrtvi, sjedinjeni s njim uđemo u život.”* (1. Solunjanima 5,9.10)

Postignuće spasenja i vječni život smisao je sadašnjeg života! To je pozitivno rješenje. To je povratak u prvobitno stanje. Bog nas nije odredio za svoju srdžbu, za patnje, boli, ratove, nesreće i smrt. On nas je stvorio za vječni život. Vječni život je najvažniji. Eva i Adam su pali na ispitu poslušnosti, ali Božji plan s čovjekom nije promijenjen. On je samo prekinut za neko vrijeme, da bi se dala prilika svakom razumnom biću da se slo-

bodno opredijeli za vječni život u nebeskom kraljevstvu, ili za vječnu smrt. Slobodu izbora koju su imali Eva i Adam, ima svako razumno biće rođeno na Zemlji, i stoga može slobodno izabrati negativno ili pozitivno rješenje, odnosno pravi smisao života.

Pravi smisao života jest postignuće vječnog života. Kad to postane smisao našeg života, iskazuje se u želji da o tome govorimo drugima i da tu svoju radost prenesemo na njih. Dijeleći tu radost s drugima, mi proslavljamo Boga, pomažemo da i naši bližnji dođu u vječni život, a i naše spasenje je sigurnije. Zato bismo mogli ovako reći: “Živim zato da proslavim Boga i spasim sebe i svoje bližnje.” Tada će nam jelo i piće biti za okrepu tijela, naše bogatstvo bit će na blagoslov nama i bližnjima, a naša mladost ili starost bit će na radost nama i onima kraj nas.

Ljudi su različito rješavali ovaj životni problem i različito odgovarali na ovo pitanje. Neki su tražili smisao u jelu i piću, neki u bogatstvu, neki su se šutke predali sudbini; a bilo je onih koji su to riješili pozitivno našavši pravi smisao života. Što ćete vi učiniti? Što ćete vi odgovoriti na ovo pitanje?

Dok razmišljamo što ćemo odgovoriti i kako ćemo riješiti ovo životno pitanje, ne zaboravimo da smo ovdje privremeno; da možemo ponovno biti Božja djeca, ukučani i sugrađani svetih; da smo pozvani na postignuće spasenja i proslavljanje Boga. Ne zaboravimo da je najvažniji vječni život, a da je sloboda izbora pred nama. Isusov poziv je: “*Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.*” (Matej 11,28)

Kao nekada pred Adamom, kao nekada pred Izraelom, tako je i pred nama izbor: “*Gledaj! Danas preda*

te stavljam: život i sreću, smrt i nesreću. ... Uzimam danas za svjedoke protiv vas nebo i zemlju da pred vas stavljam: život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj, ljubeći Jahvu, Boga svoga, slušajući njegov glas, prijanjajući uz njega, da živiš ti i tvoje potomstvo. Ta on je život tvoj, tvoj dugi vijek, da bi mirno mogao boraviti na zemlji za koju se Jahve zakle ocima tvojim Abrahamu, Izaku i Jakovu da će im je dati.” (Ponovljeni zakon 30,15.19.20)

Izaberi život! — to je Gospodnji poziv. Vjerujem da svi volimo živjeti i da svi želimo postići pravi smisao života. Što trebamo učiniti da bismo to ostvarili?

“Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest.”

(1. Ivanova 3,2)

Kako postići pravi smisao života?

Prije nego što odgovorimo na ovo pitanje, želio bih vas podsjetiti da, iako je po Adamu došlo do odvajanja čovjeka od Boga, Bog nas nije zauvijek napustio. On nam daje mogućnost da ponovno postanemo Božja djeca, da ponovno budemo slični Njemu, da se vratimo u prvobitno stanje. On nas poziva da budemo Njegovi ukućani, domaći i sugrađani svetih (vidi Efežanima 2,19).

Ovdje smo privremeno. Naša domovina je na nebesima. Postići spasenje i vječni život smisao je sadašnjeg života. Bog nas je stvorio za vječni život. Kako to postići? Što Bog čini za čovjeka da bi mu omogućio postignuće spasenja i vječni život? Što treba svatko od nas učiniti da bismo ostvarili pravi smisao života? Može li se uistinu ostvariti taj Božji plan za palog čovjeka da ponovno živi vječno u radosti, miru, sreći i zadovoljstvu? Kako postići pravi smisao života?

Za to su potrebna tri sudbonosna koraka:

1. Čitati, proučavati i istraživati Bibliju;
2. Prihvatiti Isusa Krista za svog Spasitelja i
3. Živjeti po Božjoj volji.

1. Čitajte i proučavajte Bibliju

Najbolje odgovore na sva pitanja o smislu života daje nam Biblija ili Sveto pismo. Biblija nam jasno govori zašto smo došli na ovaj svijet i što je bila Stvoriteljeva namjera dok je stvarao čovjeka. Ona nas upoznaje i s promjenama koje su nastale u Edenskom vrtu, koje su za neko vrijeme poremetile Božji plan o sretnom i vječnom životu čovjeka na ovoj Zemlji. U njoj nalazimo i pravi odgovor na pitanje zašto smo i nakon čovjekovog pada u grijeh dobili ovo kratko vrijeme života koje završava smrću, ali koje treba pravilno iskoristiti i postići pravi smisao života.

Biblija nam daje odgovor na važno pitanje: Kako postići pravi smisao života?

Iz tih razloga treba čitati, proučavati i istraživati Bibliju. To je prvi korak koji treba učiniti na putu ostvarenja pravog smisla života. U Otkrivenju čitamo: *“Blago čitaču i slušačima riječi ovoga proročanstva ako vrše što je u njemu napisano, jer je (određeno) vrijeme blizu!”* (Otkrivenje 1,3) Blaženi su i sretni oni koji čitaju i slušaju riječi Biblije i vrše što je u njoj zapisano! Središnja tema Biblije je čovjekovo spasenje u Isusu Kristu, odnosno vraćanje palog čovjeka u prvobitno stanje. Dakle, središnja tema Biblije je objašnjenje kako postići pravi smisao života, odnosno kako postići spasenje i vječni život. Iz tog razloga blažen je i sretan onaj koji čita Bibliju, sluša i vrši što je u njoj zapisano.

Znate li što je Biblija ili Sveto pismo? Zašto nam samo ona može dati pravi odgovor na pitanje smisla života? Možemo li biti sigurni da je to Božja riječ?

Ispitivanja su pokazala da prosječan čovjek ima vrlo ograničeno poznavanje Biblije. Tek nekolicina upitanih mogla je nabrojiti desetak važnih ljudi iz Biblije. Još je manji bio broj onih koji su imali vrlo maglovitu predodžbu o biblijskom nauku. Mnogi nisu mogli razlučiti knjige u Starom od onih u Novom zavjetu, a sasvim bi se izgubili kad je trebalo potražiti neki poznati redak. U želji da pomognemo mnogima da se upoznaju s ovom Knjigom, postavljamo nekoliko pitanja, na koja ćemo i odgovoriti:

- Što je to Biblija ili Sveto pismo?
- Kako je nastala?
- Tko ju je napisao?
- Kada je napisana?
- Gdje je napisana?
- Kako je to Pismo stiglo do nas?
- Kome pripada Biblija?
- Koja je glavna svrha Biblije?
- Zašto nam je dana?
- Možemo li je razumjeti?
- Ima li dokaza o njezinoj istinitosti?
- Vrijedi li ona za suvremenog čovjeka?
- Što može učiniti za nas?
- Kakav stav zauzeti prema Bibliji?

Što je Biblija ili Sveto pismo?

Mnogi koji ne poznaju Bibliju kažu: “Zašto Bog, ako postoji i ako nas voli, ne šalje svoje poruke nama?” Bog je u početku razgovarao s prvim ljudima licem k licu. Nakon pada u grijeh došlo je do promjene u odnosima čovjeka i Boga. Nije više bilo moguće razgovarati

s Bogom licem k licu. Ali Bog je u svojoj ljubavi pronašao način da i dalje otkriva svoju volju ljudima. Te svoje poruke dao je u svom posebnom Pismu čovječanstvu — Bibliji ili Svetom pismu. U tom Pismu Bog govori čovjeku. To je Božja objava koja temeljito govori o ljudskim potrebama. Biblija je Božje pismo ljudskom rodu. To je božanska poruka čovjeku; meni i vama. Preko Biblije Bog otkriva svoju volju svojoj djeci, onima koji Ga priznaju za svojega Oca.

Svagdje gdje se Biblija čita — u obitelji, školi ili crkvi — svatko bi je trebao slušati smireno i s poštovanjem, kao da je Bog osobno prisutan i kao da osobno govori. Svaka njezina stranica govori o tome što je Bog učinio za nas u prošlosti, što čini za nas danas i što će učiniti za nas u budućnosti. U njoj nam pokazuje put koji vodi k Njemu, ohrabruje nas da tim putem pođemo, opominje nas i upozorava na opasnosti koje nas čekaju na tom putu, daje nam zrake svjetlosti s Neba, koje nam obasjavaju put i sigurno nas vode k cilju. Zato se ona još naziva Božja riječ i Kristova riječ.

Biblija je zapravo zbirka od 66 knjiga ili pisama. Ova zbirka kraćih i dužih knjiga koje su nastajale u razdoblju od skoro šesnaest stoljeća dijeli se na dva dijela: na knjige Starog zavjeta i na knjige Novog zavjeta. Stari zavjet sastoji se od 39 knjiga, koje su pisane prije Krista, a Novi zavjet ima 27 knjiga, a pisane su u prvom stoljeću poslije Krista. U vrijeme kad je Isus Krist rođen i kad je živio na Zemlji, postojao je samo Stari zavjet, a dijelio se na Mojsijeve knjige, proročke knjige, povijesne knjige i psalme. A onda su u prvom stoljeću poslije Krista napisana četiri Evanđelja, Djela apostolska, poslanice i Ivanovo Otkrivenje.

U sadašnjem, već gotovo dva tisućljeća ustaljenom redosljedju ili kanonu, Biblija počinje Knjigom Postanka, a završava Otkrivenjem ili Apokalipsom. Tako Biblija obuhvaća razdoblje od vremena kad je stvoreno “*nebo i zemlja*” (Postanak 1,1) do velikog preobražaja kad će nastati “*novo nebo i nova zemlja*” (Otkrivenje 21,1). To je Božja objava čovjeku. To je božanska misao zaodjenuta ljudskim riječima. To je Radosna vijest za pali ljudski rod. To je Božja poruka nade za one koji traže smisao života. Samo Onaj tko je stvorio čovjeka može dati pravi odgovor na pitanje: Zašto živimo?

Kako i zašto je nastala Biblija?

Tko je i kako napisao Bibliju? Kako znamo da je ona Božje pismo čovjeku?

Apostol Petar piše o tome: “*Prije svega ovo znajte: nijedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja, jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskoga htijenja, nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga.*” (2. Petrova 1,20.21) U Drugoj poslanici Timoteju čitamo: “*Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljjanje i odgajanje u pravednosti.*” (2. Timoteju 3,16)

Svaku knjigu Svetog pisma je nadahnuo Bog. Bog je govorio preko Svetog Duha i nadahnuo pisce da napišu božansku poruku svojim riječima. Bog se poslužio svetim ljudima, prorocima i apostolima. Oni su bili Njegovi pisari i govornici koje je On nadahnuo Svetim Duhom. Oni su božansku objavu napisali svojim riječima. Bili su to sveti Božji ljudi koji su se razlikovali

po obrazovanju, zvanju, kulturi i društvenom položaju. Iako su pisali u različitim okolnostima i na tri različita kontinenta, tema i cilj Biblije su jedinstveni. To je i razlog što je u Bibliji ista poruka napisana na toliko različitih načina.

Zašto je napisana? U Drugoj poslanici Timoteju, apostol Pavao kaže: *“I jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje po vjeri u Krista Isusa. Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen — opremljen za svako djelo ljubavi.”* (2. Timoteju 3,15-17) Zašto je Biblija napisana? Da svoje čitatelje vodi ka Kristu kao jedinoj nadi ovog izgubljenog svijeta. Prije nego što smo rođeni, nismo imali nikakve mogućnosti izbora, došli smo na ovaj svijet takvi kakvi smo; ali u vječni život o kojemu govori Biblija možemo ući samo po svom izboru. Ako netko ne želi doći u novi svijet Kristovog kraljevstva, Bog ga neće na to prisiljavati. Ali ako čeznemo za Kristovim kraljevstvom milosti i slave, Bog preko Biblije oblikuje u nama svoj način gledanja na život, odnos prema Bogu i ljudima, prema pravdi i nepravdi, dobru i zlu. Biblija nas vodi k promjeni karaktera i načina života sve do potpune sličnosti s Kristom.

Većina biblijskih knjiga Staroga zavjeta napisana je na hebrejskom jeziku, a samo neka poglavlja Ezrine knjige i Knjige proroka Daniela napisana su na aramejskom jeziku. Novi zavjet napisan je na grčkom jeziku. Iako su se izvornici pojedinih biblijskih knjiga vremenom izgubili, sačuvani su mnogi prijepisi. Tako je ova Božja objava čovjeku došla i do nas. Biblija je podije-

ljena na poglavlja i retke da bismo lakše pronašli željeni tekst.

Kome pripada Biblija?

Kome pripada Biblija? Čija je to knjiga? Jesu li sve Biblije iste?

Biblija pripada onima koji traže istinu. Ona nije ni katolička, ni pravoslavna, ni protestantska, ni židovska, niti svojina ijedne crkve ili vjerske zajednice, iako se svi kršćani pozivaju na nju. Čitatelji Biblije su pripadnici cijelog čovječanstva. Njezina poruka i poziv obuhvaćaju sve ljude, bez obzira na boju kože, nacionalnost, stupanj obrazovanja i način života. Svaki stanovnik našega planeta može u njoj naći rješenje svojih problema, jer ona govori o svim životnim prilikama i problemima ljudske duše. Svatko u njoj može naći odgovor na pitanje smisla života.

Sve su Biblije uglavnom iste u svom sadržaju, bez obzira na veličinu, prijevod ili vanjski izgled. Zato nije važno gdje ste i od koga kupili Bibliju. Ako vas vaša Biblija u bilo čijem prijevodu vodi vjeri u Krista kao Spasitelja i Božjeg Sina, ona je nadahnuta i *“korisna za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen — opremljen za svako djelo ljubavi”*. (2. Timoteju 3,16.17) Ona je za to i dana. Bog želi da steknemo osobno uvjerenje o Njemu i da Mu služimo iz ljubavi.

Glavna svrha Biblije jest da uskladi naše srce s Božjim srcem. Ona je pravilo vjere. Svrha Biblije nije samo da nam pokaže kako da dođemo do istine, nego i kako da ta istina uđe u naše srce. Zato nam je za istra-

živanje Biblije, prije svega, potrebna ljubav prema istini i objektivnosti.

Možemo li razumjeti poruke Biblije?

Ako nas u proučavanju vodi Sveti Duh, koji je uvijek nadahnjivao pisce Biblije, onda ćemo moći shvatiti poruke koje su nam upućene. Isus je obećao tu pomoć: *“A Branitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati zbog mene, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoh.”* (Ivan 14,26) Potrebno je dakle, prije proučavanja Biblije, zatražiti u molitvi vodstvo Svetog Duha; moliti se da nas On nauči činiti sve što je potrebno da bismo bili Božja djeca.

U tome nam mogu pomoći i ljudi koji već dobro poznaju Sveto pismo. Oni trebaju biti spremni izvršiti Kristov nalog: *“Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.”* (Matej 28,20) Ima u Bibliji nekih istina koje ćemo razumjeti kad ih bolje istražimo, neke ćemo bolje razumjeti tek kad ih počnemo provoditi u djelo, a neke ćemo razumjeti tek kada se susretnemo s Kristom licem u lice, kao velikim Autorom Biblije. *“Sad vidimo u ogledalu, nejasno, a onda ćemo licem u lice. Sad nesavršeno poznajem, a onda ću savršeno spoznati kao što sam spoznat.”* (1. Korinćanima 13,12)

Možemo li biti sigurni u istinitost Biblije?

Itakako možemo! Ovdje ćemo navesti nekoliko razloga za to. Razmišljajmo najprije o piscima i vremen-

skom razdoblju pisanja ove knjige, a ipak jedinstvenoj poruci čovjeku i utjecaju koji ona vrši na pojedince. Ova divna Božja objava, pisana ljudskim rukama u razdoblju od 1600 godina, otkriva Božje namjere u pogledu čovječanstva. Pisci su bili ljudi različitog zvanja, iz raznih krajeva, različite dobi i obrazovanja: kraljevi, državnici, učenjaci, svećenici, pastiri, ribari i drugi. Ipak, sve ove ljude nadahnjivao je jedan Duh i jedna namjera: vratiti slabog i grešnog čovjeka Bogu. Tako je Biblija, kao zbirka svetih spisa, jedna knjiga i jedinstvena cjelina. Preko pera mnogih proroka i apostola iz nje govori samo jedan glas. Zar nas to ne upućuje na zamisao o jednom autoru Svetog pisma? Nije li ta jedinstvena cjelina dokaz da je Biblija božanskog podrijetla? Doda li ovdje neposredan utjecaj koji Božja riječ vrši na svaku iskrenu dušu koja je istražuje i proučava, naše uvjerenje u istinitost Biblije postaje potpunije.

Nadalje, ispunjenje mnogih proročanstava koja se odnose na povijesne događaje u Izraelu, na događaje iz Kristova života, na povijest kršćanske crkve i mnoge važne događaje u svijetu do naših dana, sve to potvrđuje istinitost Biblije. Apostol Petar kaže: *“Tim držimo vrlo sigurnim sve proroštvo. Vi dobro činite što upirete u nj pogled kao u svjetiljku koja svijetli u tamnome mjestu dok ne osvane dan i dok se ne pomoli Danica u vašim srcima.”* (2. Petrova 1,19)

No i pored svoje jedinstvene cjeline, pored mnogih ispunjenih proročanstava, pored niza dokaza o istinitosti Božje riječi, mnogi ljudi sumnjaju u istinitost Svetog pisma. Neki pokušavaju umanjiti vrijednost njezinog sadržaja i značenja. Mnogi se rugaju njezinom učenju i ismijavaju biblijska proročanstva. Mnogi je nastoje pri-

kazati kao zbirku mitova i priča. Takvi postavljaju primjedbe: “Kako je Mojsije mogao napisati prvih pet knjiga, kad u njegovo vrijeme još nije bilo pisma? Ljudi njegovog doba nisu se mogli uzdići više od nepismenih nomada i stanovnika pećine. Sveopći potop je izmišljotina — tvrde oni. Abraham je, kao poludivlji nomad, bio nesposoban izvršiti ono što Biblija govori o njemu.”

Drugi opet sumnjaju u točnost prijepisa i prijevoda, budući da su izvorni rukopisi potpuno uništeni. Sve to izazivalo je nepovjerenje u istinitost Božje riječi. I kad je izgledalo da su mnogi kritičari u pravu, umiješao se Onaj koji je vodio ruke svojih pisaca u prošlosti. Bog je pokrenuo ozbiljne ljude da potraže istinu ispod površine zemlje. Arheolozi su počeli kopati i pretraživati grobnice starog Egipta i davno zatrpane gradove i naselja Palestine, Babilona, Sirije i cijelog Bliskog istoka. Ova iskopavanja iznijela su na svjetlo dana ostatke i spomenike nekadašnjih kultura i civilizacija, i tako potvrdila istinitost biblijskih izvještaja. Kamenje je postalo nijemi svjedok istinitosti Svetog pisma.

Pojedina arheološka otkrića su od posebnog značaja. Kopajući na jednom brdu u Babilonu, skupina arheologa je otkrila da to brdo krije ostatke starog grada Araha, koji se spominje u Postanku 10,10. Zgrade pronađene na dubini od dvadeset metara dokazuju da je društvo bilo dobro organizirano, s priličnim poznavanjem umjetnosti, obrta i religije — dvije tisuće godina prije Krista. Do sličnih rezultata došlo se i u Uru Kaldejskom, gdje se i danas mogu vidjeti ostaci kuća u kojima su živjeli ljudi Abrahamovog doba, posuđe koje su upotrebljavali, način zapisivanja i bilježenja, kao i božanstva koja su obožavali.

U Egiptu su pronađene pločice s klinastim pismom poznate kao pločice iz Tell el-Amarna, koje su bile prepiska između egipatskog dvora i kanaanskih prinčeva u početku 14. stoljeća prije Krista. One bacaju veliku svjetlost na uvjete u Kanaanu u to vrijeme.

Ovdje možemo spomenuti proročanstva o propasti pojedinih gradova koji su u vrijeme proricanja bili na vrhuncu slave. Prorok Sefanija je prorokovao za grad Ninivu: *“Zatim će svoju ruku dići protiv Sjevera, i razrušit će zemlju asirsku, od Ninive će pustoš učiniti, suhu postoš kao pustinja. ... To li je veseli grad koji je stolovao u miru, koji je u svom srcu govorio: ‘Ja, i jedino ja!’ Gledaj! Postade razvalina, brlog zvjerinji! Svi koji pokraj njega prolaze zvižde i mašu rukama.”* (Sefanija 2,13.15) Na mjestu nekadašnjeg glavnog grada Asirije otkopane su ruševine drevnoga grada Ninive.

Slična proročanstva postoje i za gradove Tir i Babilon. Prorok Izaija je zapisao: *“Babilon, ures kraljevstava, ures i ponos kaldejski, bit će kao Sodoma i Gomora kad ih Bog zatrije. Nikad se više neće naseliti, od koljena do koljena ostat će nenapučen. Arapin ondje neće dizati šatora, nit će pastiri ondje počivati.”* (Izaija 13,19.20) Ovo proročanstvo se doslovno ispunilo. Mjesto gdje je nekad stajao Babilon danas je pusto i nenačinjeno, a srušeni spomenici podsjećaju na prorokove riječi koje pozivaju: *“Neka se saberu sva plemena i neka se skupe narodi. Tko je od njih to prorekao i davno navijestio? Nek dovedu svjedoke da se opravdaju, neka se čuje da se može reći: ‘Istina je!’”* (Izaija 43,9)

Posebnu pozornost u novije vrijeme privlače rukopisi s obale Mrtvog mora, poznati kao kumranski rukopisi. Riječ je o ostacima tisuća rukopisa na koži i

pergamentu, papirusu i crijepu, napisanim na osam raznih jezika. Područje najvećeg broja otkrića počinje od visoravni Judejske pustinje, koja se spominje tijekom čitave stare povijesti hebrejskog naroda, nedaleko od grada Jerihona, južno od doline Jordana, koja se nalazi tristo metara ispod razine Sredozemnog mora. To je ono područje u kojemu je propovijedao Ivan Krstitelj i u koje se povukao Isus na četrdesetodnevni post. Tamo se nalaze mnoge špilje u koje su svećenici sakrili dragocjene rukopise. U jednoj od tih špilja, koju je 1947. godine slučajno otkrio jedan pastir iz toga kraja, nalazili su se rukopisi koji su poznati pod nazivom sedam svitaka s Mrtvog mora. Od posebnog značaja su dvije kopije biblijske knjige proroka Izaije, jedna potpuna, druga djelomična; jedan komentar knjige proroka Habakuka i komentar prvih poglavlja Staroga zavjeta.

Od tada pa do danas izvršena su mnoga iskapanja i istraživanja na tom području. Pronađeno je mnogo fragmenata biblijskih knjiga i raznih rukopisa. Višegodišnje proučavanje ovih rukopisa, koje su poduzeli najveći židovski znanstvenici, pokazalo je da se današnji prijevodi Svetog pisma u osnovi ne razlikuju od tih starih prijepisa i prijevoda. Ove iskopine jasno svjedoče o istinitosti pisane Božje riječi, za koju psalmist David kaže: *“Srž je riječi tvoje istina.”* (Psalam 119,160) Kameni spomenici starih kultura i civilizacija, kao i mnogi rukopisi, potvrdili su istinitost biblijskih tvrdnji te posvjedočili da su ljudi i događaji o kojima Biblija govori uistinu postojali.

Sva arheološka otkrića koja su uslijedila potvrđuju istinitost biblijskih izvještaja i pomažu nam da bolje razumijemo Bibliju. S druge strane, Biblija danas služi

arheolozima kao izvanredni putokaz u njihovim istraživanjima. Nema, dakle, više osnove za sumnju u istinitost Biblije. Iako prvobitni tekst Starog i Novog zavjeta nemamo u izvornim rukopisima biblijskih pisaca, postoje mnogobrojni prijepisi. Tako je izvornik sačuvan u vjernim prijepisima načinjenim po strogim propisima svete kaligrafije. Bog je upravljao radom prepisivača Biblije. Bog se uvijek brinuo o svojoj Riječi. Da Božja ruka nije bila nad njom, ništa je pred mnogim progona i neprijatelja ne bi moglo sačuvati do naših dana. Tako su se ispunile Kristove riječi: *“Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje neće proći.”* (Matej 24,35) Kad je Isus ovo rekao, to se činilo nevjerojatnim. Ali vrijeme je dokazalo točnost Njegovog proročanstva. Sinagoga u kojoj je On često propovijedao pretvorila se u ruševinu; Jeruzalemski hram po kojem je On hodao nije zadržao ni kamen na kamenu; ali Njegove riječi ostaju sve do danas pohranjene u svetim spisima.

Ima li Biblija vrijednost i za današnjeg čovjeka?

Biblija i danas ima svoju vrijednost za suvremenog čovjeka. Ne samo da ona opisuje naše vrijeme, nego ostaje sila koja mijenja čovjeka, koja ga vodi ka Kristu, Spasitelju grešnika, i pomaže mu u rješavanju glavnog životnog pitanja: Zašto smo na ovom svijetu?

U jednom hotelu se na ormarićima kraj svakog kreveta nalazi Biblija. Svi koji je uzmu i otvore, u njoj nalaze posvetu: *“Ova će te knjiga odvojiti od grijeha, ili će te grijeh odvojiti od ove Knjige.”* U Božjoj riječi se nalazi sila koja mijenja ljude. Mnogi bi mogli posvje-

dočiti kako su se, zahvaljujući proučavanju Biblije, oslobodili mnogih poroka, kako su riješili niz problema i postali sretni i radosni s Kristovim mirom u srcu. A to je i potreba čovjeka u dvadeset i prvom stoljeću.

Da Biblija ima moć mijenjati ljudsko srce, svjedoči i ovaj primjer: Marijana se, sa svojih dvadeset i pet godina, smatrala vrlo naprednom, ali je u svom srcu bila puna razočaranja. Navodimo njezine riječi: “Moj život bio je besmislen. Nakon razvoda udala sam se za svog sadašnjeg supruga, ali i njega namjeravam napustiti. Moji prijatelji su bili umjetnici i intelektualci. Bilo je zabavno u njihovom društvu, ali oni se u životu uopće nisu upravljali prema nekim višim načelima. Kad sam ostala sama i razmišljala o sebi i njima, sve mi je postalo odvratno. Pomišljam si oduzeti život. Zato sam osigurala svoj život na veliku svotu novca da bi moje dijete imalo nešto poslije mene.”

Nešto kasnije jednom je njezinom prijatelju uspjelo nagovoriti Marijanu da počne sustavno čitati Bibliju. Ona je u Bibliji upoznala Isusa Krista kao osobnog Spasitelja i spoznala pravi smisao života. Promijenila se i počela živjeti novim životom.

Kakav stav trebamo zauzeti prema Bibliji? Prorok Izaija kaže: “*Istražujte u knjizi Jahvinoj, i čitajte, nijedno od tog ne izosta, jer usta njegova tako narediše, i duh njegov njih sakupi.*” (Izaija 34,16) Na proučavanje Svetog pisma poziva nas i sâm Isus Krist kad kaže u Evanđelju po Ivanu: “*Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me.*” (Ivan 5,39.40)

Bibliju ne treba obožavati na idolopoklonički način, nego treba obožavati Krista kao njezinog Autora.

Samo imati Bibliju u kući ne znači imati sreću i mir. Ona nije neka relikvija čije bi posjedovanje donosilo posebne prednosti u životu. U njoj su jasno navedeni uvjeti pod kojima će ona moći izvršiti svoju ulogu: *“Blago čitaču i slušačima riječi ovoga proročanstva ako vrše što je u njemu napisano, jer je (određeno) vrijeme blizu!”* (Otkrivenje 1,3)

Tek kad redovito čitamo Bibliju, kad poslušamo njezine riječi i vršimo što je u njoj napisano, možemo biti blaženi, sretni i radosni već na ovoj zemlji. Tako ostvarujemo pravi smisao života i pripremamo se za život u vječnosti.

Skriveno blago

Biblija je Božja objava koja sadrži blago neprocjenjive vrijednosti, jer nam pomaže da riješimo životne probleme i ostvarimo pravi smisao života. Ona u sebi sadrži sva načela koja ljudi trebaju upoznati, razumjeti i kojih se trebaju držati da bi se pripremili za nebesko kraljevstvo, odnosno život u vječnosti.

Da bi nam prikazao kakav stav trebamo zauzeti prema Bibliji i da trebamo biti spremni nešto učiniti na tom području, Isus Krist, veliki Učitelj i čovjekov Spasitelj, služio se slikama iz prirode i pomoću tih običnih zemaljskih stvari objašnjavao božanske istine. Služio se onim poznatim, pomoću čega je objašnjavao nepoznato. Jednu od tih usporedbi nalazimo u Evanđelju po Mateju: *“S kraljevstvom je nebeskim kao s blagom što sakriveno leži u polju. Kad ga netko pronađe, sakrije ga te, pun radosti, ode da proda sve što ima i kupi ono polje.”* (Matej 13,44)

U staro doba, a možda ponegdje i danas, ljudi su skrivali svoje blago u zemlju. Razbojnički napadi, pljačke, veliki porezi, sebičnost, sve su to bili razlozi da su imućni ljudi zakopavali svoje blago na neko skriveno mjesto u zemlji. Ponekad se događalo da netko zaboravi gdje je zakopao svoje blago, ili je iznenada umro, ili je možda bio prognan i zatvoren. Onda bi njegovo tako teško stečeno blago ili ostalo u zemlji i čekalo sretnog nalaznika, ili bi došlo u ruke nekom drugom. Često se događalo da se na neobrađenim njivama pronađe stari novac, srebro, zlato ili skupocjeni nakit. I jasno je da, kad bi netko na iznajmljenoj njivi pri oranju naišao na takvo blago, najveća bi mu briga bila da to blago osigura za sebe. I što bi sve takav čovjek poduzeo?

Božja riječ kaže: *“Kad ga netko pronađe, sakrije ga te, pun radosti, ode da proda sve što ima i kupi onu polje.”* Ovaj sretni nalaznik bi, pronašavši blago, pažljivo vratio blago u zemlju, otišao svojoj kući da proda sve što ima i kupi onu njivu, a s njom i pronađeno blago. Njegova obitelj se pritom čudila, a susjedi ga nisu razumjeli. Pitali su se što je s njim, jer zasigurno nešto nije u redu. Smatrali su da je izgubio pamet. Ali kako su bili u zabludi! Kako li su pogrešno mislili! Tko bi kupovao napušteno, neobrađeno zemljište bez ikakve vrijednosti? Tko bi prodao sve što ima zbog kupnje nekog zapuštenog zemljišta, neke zaboravljene i ostavljene njive?

Ali sretni nalaznik zna što čini. Kad njiva postane njegova, on može slobodno izvaditi blago iz nje, jer je ono sada njegovo.

Što je Isus želio prikazati ovom usporedbom i čemu je želio poučiti svoje slušatelje?

Isus nam je ovim primjerom prikazao težnju za nebeskim blagom koje svatko može pridobiti. I kao što je spomenuti sretni nalaznik učinio sve sa svoje strane da bi skriveno blago osigurao za sebe, tako treba učiniti i onaj koji je našao nebesko blago, biblijsku istinu. Ne treba žaliti truda niti žrtava, samo da stekne ovo Božje dragocjeno blago.

Što bi bilo to zaboravljeno polje i u njemu skriveno blago? Zaboravljeno polje je Biblija ili Sveto pismo, a nađeno blago jest Evanđelje, Radosna vijest o spasenju grešnika. Biblija u sebi sadrži sva načela koja ljudi trebaju razumjeti da bi bili sposobni za ovaj i budući život. Ova načela mogu razumjeti svi. Nitko tko cijeni njezino učenje ne može čitati niti jedno jedino mjesto u Bibliji, a da iz njega ne primi neku korisnu objavu. Ali ono što je iz Biblije najbolje, ne postiže se običnim ili neovisnim proučavanjem. Uzvišeni sustav istina nije prikazan tako da bi ga mogao spoznati površni ili lakomisleni čitatelj. Mnoga njezina blaga leže duboko pod površinom i mogu biti izvađena samo savjesnim istraživanjem i dugotrajnim nastojanjima. Istine koje sačinjavaju veliku cjelinu moraju se istraživati i biti sakupljene. Kao što rudar kopa duboko u zemlju, tražeći zlato i druge plemenite kovine, tako i mi trebamo ozbiljno i ustrajno tražiti blago Božje riječi.

Vrijednost ovoga blaga je neprocjenjiva. Na svijetu nema vrijednosti koja bi se mogla dati u zamjenu za to nebesko blago. Isus je rekao: “Što koristi čovjeku ako dobije sav svijet, a izgubi svoj život? Što li može dati čovjek kao otkupninu za svoj život?” (Matej 16,26) Kakva je korist čovjeku ako ima sve bogatstvo svijeta, a ništa nije učinio za produženje ovog kratkog, nesigur-

nog i smrtnog života. Nikakav otkup, nikakvo blago ovoga svijeta ne može se dati za otkup mojeg i vašeg života. Samo smrt Isusa Krista može biti naš otkup, može nam darovati spasenje i vječni život. Ovu dragocjenu istinu o spasenju nalazimo u Svetom pismu, u Evandeljima. To neprocjenjivo blago možemo naći u Božjoj riječi. Tko je bude marljivo proučavao, uvidjet će da ona sadrži pravu poruku. Uvidjet će da je Biblija rudnik Kristovog neograničenog bogatstva. U njoj ima opomena koje zadaju strah i najokorjelijim grešnicima. U njoj su tajne koje zadivljuju mudrace svih vremena. U njoj su obećanja i nada za one koji očajavaju. U njoj su doživljaji koji mogu zadovoljiti najveća očekivanja. Ali prije svega, Božja riječ nas upoznaje s planom spasenja čovjeka — svojom najvažnijom porukom.

“Središnja tema Biblije, tema u kojoj se sjedinjuju sve ostale teme u cijeloj knjizi, jest plan spasenja, obnavljanje Božjeg lika u ljudskoj duši. Od prvog nagovještaja nade u osudi izrečenoj u Edenu do onog posljednjeg slavnog obećanja u Otkrivenju: ‘I gledat će njegovo lice. A njegovo će ime biti na njihovim čelima.’ (Otkrivenje 22,4), misao vodilja svake knjige i svakog odlomka u Bibliji j postupno objavljivanje te čudesne teme — čovjekovo izbavljenje — objavljivanje sile Boga ‘koji nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu’ (1. Korinćanima 15,57).” (Ellen G. White, *Odgoj*, Preporod, Beograd 1981., str. 113)

Dakle, jedinstvena teme ili predmet biblijskih pisaca jest Božji plan otkupljenja i spasenja ljudskog roda. Sve biblijske knjige od Postanka do Otkrivenja upućuju na Isusa Krista kao na središnju Osobu božanskog plana spasenja čovječanstva. Božanska namjera o spasenju

čovječanstva proteže se poput zlatne nîti koja povezuje sve knjige Svetog pisma od korica do korica u jednu cjelinu.

U Bibliji se nalazi poruka za svakog. Mnogi bi mogli pričati kako ih je Božja riječ oslobodila raznih poroka, izvukla iz ponora grijeha i spasila od sigurne smrti. Ona je donijela mir u mnoge obitelji, unijela radost u mnoga tužna i razočarana srca, izliječila mnoge bolesne duše i mnogima koji su besciljno lutali svijetom otkrila pravi smisao i cilj života.

Ovo neprocjenjivo blago stoji i nama na raspolaganju. Možemo biti njegovi vlasnici. Možemo ga koristiti. Bog nas poziva: *“Sine moj, ako primiš moje riječi, i pohraniš u sebi moje zapovijedi, i uhom svojim osluhneš mudrost i obratiš svoje srce razboru; jest, ako prizoveš razum i zavapiš za razborom; ako ga potražiš kao srebro i tragaš za njim kao za skrivenim blagom — tada ćeš shvatiti strah Gospodnji i naći ćeš Božje znanje.”* (Izreke 2,1-5)

Cijeli svijet danas traži neko izbavljenje, neku izvanzemaljsku svjetlost koja bi ga oslobodila tame grijeha i njegovih posljedica: patnje, boli, krvoprolića i smrti. Tu svjetlost Bog nudi svim ljudima u svojoj objavi, u Bibliji. To je prava rijeka života koja izvire iz samog Neba. Otvorimo Bibliju i čitajmo je svakoga dana. Kad ova duhovna bujica poteče kroz naš um, ona će nas izliječiti, očistiti, obnoviti i ojačati tajnovitom silom koju nam nitko drugi ne može dati.

Divna knjiga božanskog autora sačuvana je za vas danas. Stoga pristupite svojoj Bibliji u mladosti, sa snovima i nadom, i vidjet ćete da ona zrači svijetlim idealima, vrijednim ambicijama i silom koja će vaše najlje-

pše snove pretvoriti u stvarnost. Dođite k njoj u proljeću svojega života, kad je teret najveći i kad dužnosti ispunjavaju svaki vaš sat, i pronaći ćete snagu za vršenje dužnosti i potporu na životnom putu.

Dođite k njoj u poodmaklim godinama, kad vam ponestaje snage i zdravlja, i otkrit ćete svjetlost za predvečerje svojega života i divnu nadu o boljem i novom životu koji će doći.

Dođite k njoj svjesni svojih grijeha, sa željom da budete bolji, i naći ćete put izbavljenja iz okova grijeha. Kad primite silu za pobjedu nad grijehom, na vašu izmučenu savjest doći će mir.

Dođite k njoj slomljenog duha, shrvani poteškoćama i problemima koje susrećete na putu, i naći ćete osvježenje duha za kojim čeznete.

Dođite k njoj ožalošćeni zbog gubitka ili tragedije, i naći ćete utjehu kakvu vam nitko drugi ne može dati i obećanje o ponovnom susretu s onima koje ste voljeli, a strašna smrt ih je otrgla iz vaše sredine.

Ne dopustite da to blago samo stoji na vašim policama. Kakav je to propust imati ga u svojoj kući, a ne koristiti ga! Ostati siromašan, a možete se obogatiti; ostati slab, a možete biti jaki; ostati obeshrabren, a možete zračiti radošću. Potražite ovo blago u svojoj Bibliji i ostvarite pravi smisao života!

Čitajte ovu knjigu! Proučavajte je! Razmišljajte o njoj! Molite se i prihvatite je s povjerenjem kao jedini i pravi temelj svoje vjere i vjerovanja. Tada ćete moći ostvariti pravi smisao života: postignuće spasenja i vječni život.

2. Prihvatite Krista za svojega Spasitelja

Čitajući Bibliju doznat ćemo da nas Bog nije zauvijek napustio, iako je po Adamu došlo do odvajanja čovjeka od Boga. Biblija nas upoznaje s tim velikim Bogom koji se otkriva palom i grešnom čovjeku, poziva ga da pravilno iskoristi svoj kratki zemaljski život i pripremi se za život u vječnosti. Ona nas upoznaje s Isusom Kristom, koga treba prihvatiti i slijediti te tako postići spasenje i živjeti vječno u Kristovom kraljevstvu.

Prihvatiti Krista za svojega Spasitelja drugi je korak na putu postizanja pravog smisla života. Bez Njega nema spasenja niti vječnog života. Božja riječ kaže: *“Isus je onaj ‘kamen koji ste vi, graditelji, odbacili, a koji je postao ugaonim kamenom’.* Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.” (Djela 4,11.12) A sâm Isus je rekao u svojoj velikosvećeničkoj molitvi: *“A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.”* (Ivan 17,3) Da bismo prihvatili Isusa Krista za svojega osobnog Spasitelja, trebamo Ga dobro upoznati. Isus Krist naglašava važnost spoznaje Boga i Njegovog Sina. O tome ovisi čovjekovo spasenje i o tome ovisi život u Božjem kraljevstvu.

Prava spoznaja Boga donosi vječni život

Kako to da vječni život ovisi o spoznaji jedinog pravog Boga i Isusa Krista? Zašto je Isus naglasio važnost spoznaje Boga i Onoga koga je Bog poslao?

Poznanstvo s nekim ima značajnu ulogu u našem svakodnevnom životu. O tome ovisi kakav ćemo stav i odnos imati prema nekome. Prema poznatim osobama se ponašamo drukčije nego prema nepoznatim. Evo primjera: šećemo gradom i susrećemo mnoge ljude. Prolazimo šuteći pored uglednih ljudi, liječnika, znanstvenika, generala, državnika i drugih. Ne pozdravljamo ih jer ih ne poznajemo. S drugima se samo pozdravljamo, jer ih poznajemo po viđenju ili iz nekog susreta. Treće ćemo na trenutak zaustaviti i malo s njima porazgovarati. Ali ako naiđemo na dobro poznate osobe, koje su možda i naši osobni prijatelji, onda ćemo i nekamo svratiti na malo duži razgovor. Odnos prema poznaniku je drukčiji. Dakle, od poznanstva s nekim ovisi naš stav i odnos prema njemu. Da bismo zauzeli pravilan stav i odnos prema Bogu, trebamo Ga upoznati i postati Njegovi prijatelji.

Što se sve može dogoditi ako ne poznajemo nekoga, pokazuju sljedeća dva primjera:

Jedan je bolnički čuvar u Portugalu otpušten s posla jer nije prepoznao premijera. Kad je predsjednik vlade došao u bolnicu posjetiti oca, čuvar je od njega zatražio osobne isprave. Kako ovaj nije imao nikakve isprave uza se, morao se vratiti. Čuvar ga nije pustio u bolnicu, jer su tako nalagale mjere sigurnosti. Srećom, naišao je liječnik koji je poznao premijera i dopustio mu je da posjeti oca. Iako se čuvar branio da on nije dužan poznavati predsjednika vlade, ostao je bez posla.

Drugi događaj još bolje prikazuje što se sve može dogoditi ako nekoga ne poznajemo. Dogodilo se to u svibnju 1920. godine, kad je predsjednik Francuske Republike Paul Dechanel putovao iz Pariza u Lyon da

prisustvuje otkrivanju spomenika poginulima u Prvom svjetskom ratu. Nakon razgovora u vagonu-restoranu, predsjednik se otišao odmoriti. Došao je u svoj odjeljak za spavanje, skinuo odijelo, obukao pidžamu i pripremao se leći. Osjetio je potrebu za svježim zrakom i otvorio prozor. Tada su to bili niski prozori s dva krila. Kad je predsjednik otvorio prozor, struja zraka ga je povukla i on je ispao iz vlaka. Našao se sâm, na prostranom polju kraj pruge, usred noći. Povrijedio je nogu i glavu.

Dok je razmišljao što da učini, približio mu se neki čovjek, koji je putem kraj pruge išao kući. Bio je to željezničar koji je na rampi propustio predsjednikov vlak. Kad je ugledao čovjeka u pidžami, upitao ga je: “Tko si ti? Što tražiš ovdje?” “Ja sam novoizabrani predsjednik Francuske Republike. Ispao sam iz vlaka.” Videći da mu je potrebna pomoć, čovjek ga je poveo do svoje kuće. Ušli su u kuhinju gdje mu je dao da sjedne, a sam je ušao u sobu u kojoj je spavala njegova žena. Probudio ju je i rekao: “Doveo sam nekog luđaka u pidžami koji se predstavlja kao predsjednik Francuske Republike. Previj mu rane i pripazi na njega, a ja idem na policiju prijaviti slučaj.”

Dok je žena promatrala njoj nepoznatog čovjeka u pidžami i previjala mu rane, i dok je muž žurio prema policiji, u vlaku je proglašea uzbuna i potraga za izgubljenim predsjednikom. O njegovom nestanku javljeno je svim policijskim postajama. Kad je stigla vijest da je kraj pruge pronađen povrijeđeni čovjek u pidžami, odmah su pozvana kola hitne pomoći. Ubrzo su stigla, i unesrećenom predsjedniku je s punim poštovanjem ukazana pomoć. Čovjeku koji je prijavio ovaj slučaj

bilo je vrlo neugodno zbog njegovog ponašanja i stava prema čovjeku u pidžami, jer je sada sigurno znao da je on uistinu predsjednik Francuske Republike.

Poznavati nekoga znači mnogo. To određuje naše ponašanje, naš stav i naš odnos prema nekome. Poznavati Boga znači promjenu našeg stava, našeg odnosa i našeg ponašanja prema Bogu, što na kraju znači doći i u vječni život.

U Bibliji nalazimo niz primjera koji pokazuju kako se ponašaju ljudi koji nemaju pravu spoznaju o Bogu i, što je još gore, koji Ga niti ne žele upoznati. Tako čitamo o egipatskom faraonu koji je vladao u vrijeme kad je Bog, Stvoritelj neba i Zemlje, Onaj koji jest, Jahve, želio izvesti svoj narod iz egipatskog ropstva. Bog je pozvao Mojsija i Arona da s tom namjerom upoznaju faraona. O tom susretu čitamo: *“Poslije toga odu Mojsije i Aron pa reknu faraonu: ‘Ovako veli Jahve, Bog Izraelov: Pusti narod moj da ode i u moju čast slavi svetkovinu.’ ‘Tko je taj Jahve da ga ja poslušam — odvrati faraon — i pustim Izraelce? Ja toga Jahvu ne znam niti ću pustiti Izraelce.’ ‘Bog Hebreja objavio nam se — rekoše. — Zato nas pusti da odemo tri dana hoda u pustinju i prinesemo žrtvu Jahvi, Bogu svome, da se na nas ne obori pomorom ili mačem.’ Nato im odvrati egipatski kralj: ‘Mojsije i Arone, zašto odvrćate svijet od njegovih dužnosti? Idite na svoj posao.’”* (Izlazak 5,1-4)

Faraon nije poznavao pravoga Boga i zato nije bio spreman poslušati Njegovu poruku. Tada mu je pružena mogućnost da upozna Jahvu, Izraelova Boga, preko čudesnih znamenja koja su učinjena u Egiptu. Ali faraonovo tvrdokorno srce nije popuštalo. Iako je, našavši se

u nevolji, znao reći: “*Ovaj put priznajem da sam kriv..*” (Izlazak 9,27), ipak je, kad je stradanje prošlo, ostao kod svojega stava da ne pusti Izraela.

Tada je došla posljednja strašna poruka i opomena — smrt prvorođenaca. “*Faraon pozva u noći Mojsija i Arona te im reče: ‘Ustajte i odlazite od moga naroda i vi i vaši Izraelci! Idite! Odajte štovanje Jahvi, kako ste tražili. Pokupite svoju i sitnu i krupnu stoku, kako ste zahtijevali: idite pa i mene blagoslovite!’*” (Izlazak 12,31. 32) Faraon to nije učinio zato što je upoznao Boga i promijenio svoj odnos prema Njemu. On je to učinio iz straha od posljedica koje čekaju Egipat ako ih ne pusti. Da je to tako, potvrđuje biblijski zapis o događajima koji su uslijedili kad je Izrael napustio Egipat: “*Kad su egipatskom kralju kazali da je narod pobjegao, faraon se i njegovi dvorani predomisliše o narodu. ‘Što ovo učinismo! — rekoše. — Pustismo Izraelce, i više nam neće služiti.’ Zato opremi faraon svoja kola i povede svoju vojsku.*” (Izlazak 14,5.6)

Egipćani su krenuli u potjeru za Izraelcima. Bog je na čudesan način razdijelio Crveno more na dvoje i učinio da je Njegov narod prošao suhim. “*Egipćani: svi faraonovi konji, kola i konjanici, nagnu za njima u more, u potjeru.*” (Izlazak 14,23) Tada se voda vratila i potopila Egipćane. O tome čitamo: “*Tako vode, slijevajući se natrag, potope kola, konjanike, i svu vojsku farao-novu koja bijaše pošla u potjeru za Izraelcima u more. I ne ostade od njih ni jedan jedini.*” (Izlazak 14,28) Takav je bio kraj onih koji su uporno odbijali upoznati pravoga Boga.

Sličan primjer opisan je u Knjizi proroka Daniela, ali s pozitivnim završetkom. Riječ je o babilonskom

kralju Nabukodonozoru. Dugo godina se kralj suprotstavljao Božjem pozivu da Ga upozna i promijeni svoj odnos prema Njemu. Iako je znao da je Izraelov Bog pravi Bog, desetljećima nije mijenjao svoj odnos prema Njemu, jer Ga nije dobro poznao. Na to ga je jednom prigodom upozorio Daniel, Gospodnji sluga: *“Bit ćeš izagnan iz društva ljudi, sa životinjama ćeš poljskim boraviti; hranit ćeš se travom kao goveda, i sedam će vremena proći nad tobom dok ne spoznaš da Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim, i da ga on daje kome hoće.”* (Daniel 4,29) Zamijetimo ove riječi: *“dok ne spoznaš da Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim”*. Tek kad je doživio niz osobnih iskustava s Njim, a posebno nakon iscjeljenja od teške bolesti, spoznao je tog pravog Boga, potpuno se promijenio i uzdizao svoju hvalu Svevišnjem. Izjavio je: *“Svidjelo mi se obznani vam znakove i čudesa što ih na meni učini Bog Svevišnji. Znakovi njegovi kako su veliki! Čudesa njegova kako silna! Kraljevstvo njegovo — kraljevstvo vječno! Vlast njegova za sva pokoljenja!”* (Daniel 3,32.33) *“Sada ja, Nabukodonozor, hvalim, uzvisujem i slavim Kralja nebeskoga, čija su sva djela istina, svi putovi pravda i koji može poniziti one koji hode u oholosti.”* (Daniel 4,34)

Patrijarh Abraham je primjer čovjeka koji je želio cijelim srcem upoznati svemogućeg Boga. On je krenuo sa svojom obitelji iz Ura Kaldejskog u Kanansku zemlju. Na putu mu se često javljao Bog i upoznao ga sa sobom i svojim namjerama. On ga je upoznao i sa svojim imenom: *“Kad je Abram u bilo devedeset i devet godina, ukaza mu se Jahve pa mu reče: ‘Ja sam El Šadaj — Bog Svesilni, mojim hodi putem i neporočan*

budi.” (Postanak 17,1) Oni koji znaju Božje ime, znaju Njegovu narav i Njegov karakter. Stoga mogu imati puno povjerenje u Njega. A kad imamo povjerenje u Boga, onda smo spremni poslušati Njegovu poruku i izvršavati Njegovu volju. Takva je bila Abrahamova poslušnost Bogu. Bio je spreman, ako treba, žrtvovati i svojega sina, vjerujući da ga Bog može uskrisiti, jer je obećao da će po Izaku imati potomstvo. Bila je to samo kušnja njegove predanosti Bogu. U toj je prigodi Božji anđeo izgovorio riječi: “*Ne spuštaj ruku na dječaka — reče — niti mu što čini! Sad, evo, znam da se Boga bojiš, jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga.*” *Podiže Abraham oči i pogleda, i gle — za njim ovan, rogovima se zapleo u grmu. Tako Abraham ode, uzme ovna i prinese ga za žrtvu paljenicu mjesto svoga sina.*” (Postanak 22,12.13)

Poznavati nekoga znači mnogo, a poznavati Boga znači potpunu predaju Njemu jer imamo povjerenja u Njegovo vodstvo. Predaja Bogu znači prihvatiti Krista za svojega Spasitelja, poslušati Njegov glas i vršiti Njegovu volju. Poznajete li vi Boga? Ne pitam vas vjerujete li u Boga, nego imate li pravu spoznaju o Njemu? Kakav je vaš odnos prema Njemu? Možda se samo pozdravljate, ali ne razgovarate. Imate li povjerenja u Njega? Jeste li spremni poslušati Njegov glas i Njegovu Riječ? Jeste li spremni vršiti Njegovu volju? Poznanstvo s Bogom donosi mnoge promjene.

Ljudi se uglavnom ne žele mijenjati, pa Ga zbog toga niti ne žele upoznati. Oni misle da je dovoljno samo vjerovati da Bog postoji i ponekad spomenuti Njegovu ime. Ali Isus kaže: “*Neće svaki koji mi govori: ‘Gospodine, Gospodine!’ ući u kraljevstvo nebesko, nego*

onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca. Mnogi će mi u onaj dan reći: ‘Gospodine, Gospodine, zar nismo pomoću tvoga imena prorokovali, pomoću tvoga imena izgonili zle duhove, pomoću tvoga imena čudesa činili?’ Tada ću im kazati: ‘Nikad vas nisam poznavao. Odlazite od mene, zlotvori!’” (Matej 7,21-23) Nije dovoljno samo spominjati Božje ime, ili čak pomoću Njegovog imena prorokovati, iscjeljivati i činiti čuda. Sve to još ne znači da Ga poznajemo i da smo Njegovi prijatelji — ako ne vršimo Njegovu volju i ako Mu nismo poslušni. On kaže: “Vi ste moji prijatelji ako učinite što vam zapovijedam.” (Ivan 15,14)

Ako još ne poznaješ Boga, možeš Ga upoznati. Sveto pismo govori o Bogu Ocu, Isusu Kristu i Svetom Duhu. Zato Isus poziva: “Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me.” (Ivan 5,39) Proučavanje Svetog pisma dat će nam pravu spoznaju o Bogu i o Onome koga je On poslao, o Isusu Kristu. A takva prava spoznaja donosi vječni život. Priprema za vječni život jest pravi smisao sadašnjeg života. To znači imati pravu spoznaju o Bogu i ostvariti pravi smisao života.

Biblija o Bogu Ocu, Sinu i Svetom Duhu

Što možemo iz Biblije doznati o Bogu Ocu, Sinu Isusu Kristu i Svetom Duhu? Postoji li Bog? Je li On Bog ljubavi ili srdžbe? Ako je Bog ljubavi, zašto postoje ratovi, patnje, bolesti i smrt? Što Bog čini da toga više ne bude? Tko je Isus Krist? Što treba znati o Njemu da bismo Ga prihvatili kao svojega Spasitelja? Što Biblija govori o Svetom Duhu?

U našem životu ima trenutaka kad naše srce obuzme tama pa postavljamo pitanja: “Ima li Boga? O Bože, gdje si? Zašto se skrivaš? Zašto Te nema? Bože, zašto šutiš? ...”

Oni s više sumnje i nevjerstva kažu: “Ako Bog postoji, zašto nije na nebu napisao svoje ime, pa bi Ga svi mogli vjerovati?” Slična pitanja nalazimo i kod Božjih ljudi u prošlosti, u prigodama kad su bili obeshrabreni i potišteni.

Tako kralj David kaže: “*Preni se! Što spavaš, Gospode? Probudi se! Ne odbacuj nas do vijeka! Zašto lice svoje sakrivaš, zaboravljaš bijedu i nevolju našu? Jer duša nam se u prah raspala, trbuh nam se uza zemlju prilijepio. Ustani, u pomoć nam priteci, izbavi nas radi ljubavi svoje!*” (Psalam 44,24-27) Slične riječi izgovara u svom očajanju i patrijarh Job: “*O, kada bih znao kako ću ga naći, do njegova kako doprijeti prijestolja, pred njim parnicu bih svoju razložio, iz mojih bi usta navrli dokazi.*” (Job 23,3.4)

Traženje Boga počinje vrlo rano u životu. Već kod malog djeteta možemo čuti pitanje: “Mama, gdje je Bog?” Kod mnogih je, nažalost, slučaj da što se više širi njihova spoznaja, sve se više Bog gubi u veličini svemira, dok se konačno sasvim ne izgubi.

Pitanje “Gdje je Bog?” može se čuti na radnom mjestu, u polju, u bolnicama, na groblju, u domovima bogatih i siromašnih; ukratko — posvuda. To pitanje počelo se postavljati onog trenutka kad je nastupila promjena kod čovjeka, kako to opisuje Sveto pismo. U prvoj sceni Svetoga pisma nalazimo čovjeka kako razgovara s Bogom licem k licu, dok se u drugoj skriva i Bog ga traži: “Adame, gdje si?”

Kakva promjena! Što se dogodilo? Da, nešto se dogodilo s čovjekom. Bog se nije promijenio. Što je to sakrilo Boga čovjeku? Prorok Izaija kaže: *“Ne, nije ruka Jahvina prekratka da spasi, niti mu je uho otvrdlo da ne bi čuo, nego su opačine vaše jaz otvorile između vas i Boga vašega. Vaši su grijesi lice njegovo zastrli, i on vas više ne sluša.”* (Izaija 59,1.2)

Grijeh je rastavio čovjeka od Boga. Podigao je zid kroz koji se više ne može vidjeti. Stvoren da štuje Boga, čovjek je počeo praviti svoje vlastite bogove. Tako se vremenom čovjek toliko udaljio od Boga, da nije niti čudo što su nastala pitanja: *“Da Bog postoji, On bi se pokazao; zašto se Bog ne otkriva čovjeku i tako pokaže da postoji?”* Mnogi ljudi kažu da bi vjerovali Boga kad bi Ga negdje vidjeli, kad bi im se na neki način ukazao.

Ljudi su od davnina željeli vidjeti Boga. Takvu želju je izrazio i Gospodnji sluga Mojsije: *“Pokaži mi svoju slavu’, zamoli Mojsije. A Gospodin Bog mu odgovori: ‘Dopustit ću da ispred tebe prođe sav moj sjaj — odgovori — i pred tobom ću izustiti svoje ime Jahve. Bit ću milostiv kome hoću da milostiv budem; smilovat ću se komu hoću da se smilujem. A ti — doda — moga lica ne možeš vidjeti, jer ne može čovjek mene vidjeti i na životu ostati.’”* (Izlazak 33,18-20) Slično je želio i Job: *“O, kada bih znao kako ću ga naći, do njegova kako doprijeti prijestolja...”* (Job 23,3)

Grešan čovjek ne može vidjeti Boga licem k licu i ostati živ. Zato u Evanđelju po Ivanu čitamo: *“Boga nitko nikada nije vidio.”* (Ivan 1,18) Ali to ne znači da se Bog sakrio, da je zašutio i da nas je zauvijek napustio. Bog se na različite načine otkriva čovjeku.

Tako nam je dao svoju objavu, Bibliju ili Sveto pismo, koje je najpotpunije otkrivenje o Bogu. U Bibliji nam Gospodin preko proroka otkriva svoju volju, svoj karakter i svoj plan spasenja čovjeka. U Bibliji nalazimo i mnoga proročanstva o budućim događajima, čija ispunjenja svjedoče o postojanju višeg Bića koje unaprijed javlja što će se zbiti: *“Ovako govori kralj Izraelov i otkupitelj njegov, Jahve nad Vojskama: ‘Ja sam prvi i ja sam posljednji: osim mene Boga nema. Tko je kao ja? Nek ustane i govori, nek navijesti i nek mi razloži! Tko je od vječnosti otkrio što se zbilo? Nek nam navijesti što će još doći!’”* (Izaija 44,6.7) U Svetom pismu iznijeta je unaprijed i povijest mnogih naroda, što pokazuje da Bog upravlja događajima u svijetu i vodi ih njihovom krajnjem cilju. Tako iz Biblije doznajemo kako Bog radi i što nam govori.

Bog nam se otkriva i u svojim djelima. Njegova djela svjedoče o Njemu. Razmišljajmo malo o sili koja održava svemir. Neki su kao djeca znali privezati kamen špagom, a zatim ga snažno i brzo zavrtjeti. Onda se jedan kraj otpusti i kamen odleti daleko. Koliko je samo jaka ta sila koja je odvukla kamen. Zamislimo sada silu koja je potrebna da se zadrži zemaljska kugla na njezinoj putanji po svemiru. Biblija pripisuje tu silu velikom Bogu: *“Sin, koji je odsjev njegova sjaja i otisak njegove biti, koji svemir uzdržava svojom silnom riječi...”* (Hebrejima 1,3) Promatrajući teleskopom zvjezdano nebo i diveći se ljepotama i neizmjernosti svemira, veliki njemački astronom i matematičar Johannes Kepler je uzviknuo: *“O Bože, idem stopama Tvojih misli.”* A pjesnik 19. psalma kaže: *“Nebesa slavu Božju kazuju, naviješta svod nebeski djelo ruku njegovih. Dan danu to*

objavljuje, a noć noći glas predaje. Nije to riječ, a ni govor nije, nije ni glas što se može čuti, al' po zemlji razliježe se jeka, riječi sve do nakraj svijeta sežu. Ondje suncu razape šator.” (Psalam 19,2-5)

Promatrajući ljepotu noćnog neba, zastajemo zadivljeni. Bezgraničan je prostor koji se može vidjeti golim okom; u njemu svjetlucaju tisuće i tisuće zvijezda različitih veličina i sjaja. Kad se te zvijezde promatraju jakim teleskopima, vide se mnoge boje. Jedan znanstvenik, koji je upoznao Boga kroz svoja istraživanja, rekao je: “Mi smo zadivljeni različitim cvijećem iz naših vrtova na zemlji, ali Onaj koji je načinio polja okićena cvijećem pod toplim poljupcima sunca, posadio je svoj svemirski vrt obojenim zvijezdama. Cvijeće duginih boja na podnožju i zvjezdano cvijeće prijestolja objavljuje jedno Biće, koje je autor svega.” Bog nam se otkriva u ljepoti.

Jednog dana se neki stari pastir, čuvajući svoje stado ovaca, susreo s gospodinom koji je proučavao divlje poljsko cvijeće. Taj bi čovjek svaki cvjetić stavio pod veliko i jako povećalo i promatrao ga. Pozvao je i starog pastira da i on pogleda. Gledajući ljepotu jednog malog cvjetića, pastir se nije mogao odvojiti od povećala. Njegove su usne zadrhtale. Suza je skliznula niz njegovo izbrazdano lice. “Zašto ste žalosni?” pitao je čovjek. “Dok gledam divnu ljepotu ovog malog cvijeta, razmišljam koliko od njih sam pogazio svojom nezgrapnom obućom, niti ne obraćajući pozornost na njih,” požalio se stari pastir.

Pjesnik čije smo riječi već navodili kaže: “*Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, Jahve, Bože moj, silno si velik! Odjeven veličanstvom i ljepotom, svjetlošću ogrnut kao*

plaštem!” (Psalam 104,1) Ljepota je osobina Božjeg karaktera. Bog voli sve što je lijepo. Sve što je On stvorio je lijepo. Tu ljepotu narušava jedino grijeh. No i pored toga, ljepota prirode ukazuje na Stvoritelja. Ljepota cvijeta, ljepota livada, šuma, potoka i mora, sve nam to otkriva Boga koji voli ljepotu, jer je On njezin Izvor.

Promatrajmo ptice kao Božja stvorenja. Slavuji i kanarinci ne znaju note, niti su išli u glazbenu školu, a kako lijepo i kako bez greške pjevaju. Ptice koje odlaze u tople krajeve kad nam dolazi zima nikada nisu učile zemljopis, a točno znaju kamo i kada trebaju ići, da bi se na proljeće opet vratile u naše krajeve.

Promatrajmo voće i povrće i razmišljajmo. Čovjek je mnogo postigao na polju tehnike i tehnologije. Bog mu je to darovao. Tako možemo praviti satelite, računala i niz naprava. Ali može li čovjek načiniti jabuku, krušku, naranču ili bananu sa svim njihovim osobinama? Ne može načiniti niti jedan običan krumpir. Trebamo promatrati i razmišljati o tome.

Netko je rekao: “Zašto Bog, ako postoji, nije napisao svoje ime na nebu? Tad bi ljudi vjerovali u Njega.” Izostavio je samo reći na kojem jeziku i pismu bi to trebalo biti. Ali to je sâm Stvoritelj već riješio. On je ispisao svoje ime tako da ga svatko na svom jeziku i pismu može čitati. Predstavio je sebe tako da to i nepismeni mogu čitati. Potrebno je samo poslušati poziv proroka Izaije: “*Podignite oči i gledajte: tko je to stvorio? Onaj koji na broj izvodi vojsku njihovu, i koji ih sve zove po imenu.*” (Izaija 40,26)

Nažalost, ljudi ne vide, ili ne žele vidjeti Boga kroz Njegova djela. Često su slijepi za najjednostavnije obja-

ve Božje slave i sile. Slični su onom čovjeku koji je svojim automobilom povezoao nekog mladog slikara. Dok su se vozili, slikar je pokazivao slike koje je načinio u tom kraju. Jedna od njih se naročito dopala vozaču. “Gdje ste to naslikali?” pitao je on. “Ne znam, jer sam ovdje stranac,” odgovorio je slikar. Razgovarajući, došli su do ulaza na imanje ovoga čovjeka, kad se slikar iznenada nasmiješio i rekao: “Ovdje sam načinio onu sliku koja vam se sviđa.” “Kad samo pomislim,” rekao je vozač, “da nikada ranije nisam opazio kako je ovdje kod mene lijepo!” Ljudi su često slijepi za najjednostavnije objave Božje sile. Treba im pomoći da vide divna Božja djela koja svjedoče o Njemu.

Bog nam se, kao naš nebeski Otac, otkriva i kroz svojega Sina Isusa Krista. *“Bog koji je nekoć u mnogo navrata i na mnogo načina govorio ocima po prorocima, na kraju, to jest u ovo vrijeme, govorio nam je po Sinu, koga je postavio baštinikom svega i po kome je stvorio svijet.”* (Hebrejima 1,1.2) U svojoj velikoj ljubavi prema čovjeku Bog je poslao svojega Sina da nas izbavi od grijeha i omogući svakome koji Ga prihvati za svog Spasitelja da ostvari pravi smisao života, to jest život u vječnosti. U Evanđelju po Ivanu čitamo: *“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.”* (Ivan 3,16) Isus je bio oličenje Očevog karaktera. On nam je svojim životom i karakterom tako potpuno otkrio Oca, da je mogao reći: *“Tko je vidio mene, vidio je i Oca.”* (Ivan 14,9) Onaj tko želi upoznati Boga, treba proučavati Kristov život. Krist je u svom životu otkrio Očevu silu, Očevu ljepotu i Očevu ljubav. To je ljubav prema svakom čovjeku, prema svim ljudi-

ma. Prorok Jeremija tu ljubav opisuje ovako: *“Iz daljine mu se Jahve ukaza: ‘Ljubavlju vječnom ljubim te, zato ti sačuvah milost.’”* (Jeremija 31,3)

Ova vječna ljubav treba u nama probuditi težnju da osobno upoznamo Boga; da osobno osjetimo tu Božju ljubav i sami budemo svjedoci Božjeg otkrivenja čovjeku. To može biti i vaše iskustvo, jer Božje obećanje glasi: *“Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti svim srcem svojim. I pustit ću da me nađete — riječ je Jahvina.”* (Jeremija 29,13.14)

Biblija nam jasno objašnjava i značajnu ulogu Svetoga Duha, treće Osobe Božanstva, u ostvarenju pravog smisla života. Postojanje božanskog Trojstva osnovna je istina kršćanske vjere. Ova istina premašuje ljudske sposobnosti shvaćanja i zato je ljudski razum ne može shvatiti. Teško nam je razumjeti kako u jednom Bogu postoje tri Osobe, to jest kako je Otac Bog, i Sin je Bog, i Sveti Duh je Bog — a ipak to nisu tri Boga nego jedan jedini Bog. Bît i opće osobine su im zajedničke i zato imaju isto ime — Bog. Vlastite osobine ih čine različitima. Tako je osobina Oca nerođenost, jer se ni od koga ne rađa ili ne izlazi. Osobina Sina je rođenost, jer se vječno rađa od Oca. A osobina Svetog Duha je ishodenje, jer vječno izlazi od Oca. Dakle, oni imaju istu bît, isto djelovanje, istu volju i istu moć, i zbog toga su jedan Bog, ali se međusobno razlikuju po vlastitim osobinama, zbog čega su Trojstvo. A Trojstvo ne označava više bogova, nego nas upućuje na složenost i raznolikost u Bogu. Trojstvo možemo najbolje razumjeti ako promatramo Boga u povijesti čovjekovog spašenja. Tu se jasno vidi Božje trostruko očitovanje i razlike koje postoje unutar samog Božjeg Bića. Bog Otac

je pripremio čovjekovo spasenje, Bog Sin ga je omogućio, a Bog Sveti Duh ga ostvaruje u nama.

Biblija često govori o Trojstvu, iako ne spominje baš tu riječ. Sâm Isus je na rastanku sa svojim učenicima rekao: *“Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!”* (Matej 28,19) Pored riječi Sveti Duh, koja označava ovu treću Osobu Božanstva, u Bibliji nalazimo i druge nazive kao što su: Duh Božji, Duh Gospodnji, Duh Kristov, Duh Istine, Utješitelj, Branitelj i slično. Prvi put se spominje u Bibliji na samom početku opisa stvaranja svijeta: *“U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom, i Duh Božji lebdio je nad vodama.”* (Postanak 1,1.2) Sveti Duh se često spominje u Starom zavjetu, ali mnogo više se spominje u Novom zavjetu. Pisci Svetog pisma bili su u svom radu vođeni Svetim Duhom. Apostol Petar piše o tome: *“Prije svega ovo znajte: nijedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja, jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskoga htijenja, nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga.”* (2. Petrova 1,20.21)

Sveti Duh je imao vrlo značajnu ulogu u životu i radu Isusa Krista, druge Osobe Božanstva. Od Njegovog začeća i rođenja, pa do kraja Njegovog ovozemaljskog života možemo pratiti djelovanje Svetog Duha.

Izbor apostolâ bio je vođen Svetim Duhom. O tome je zapisano: *“U svojoj prvoj knjizi, Teofile, iznio sam sve što je Isus učinio i učio do dana kad je uznesen na nebo, pošto je dao upute apostolima po Duhu Svetomu preko kojega ih bijaše i izabrao.”* (Djela 1,1.2) U Evanđelju po Luki čitamo da je sve što je Isus rekao i učinio

bilo pod nadahnućem Svetog Duha: *“Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima.”* (Luka 4,18)

Isus Krist je više puta objašnjavao djelo Svetog Duha. Tako je u razgovoru s Nikodemom, članom židovskog Velikog vijeća, Isus rekao da nas Sveti Duh novo rađa: *“Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega.’ Odvрати mu Nikodem: ‘Kako se može čovjek, kad je već star, roditi? Zar može po drugi put ući u utrobu majke i roditi se?’ Odgovori mu Isus: ‘Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko. Što je rođeno od tijela, tijelo je; što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što ti rekoh: treba da se odozgo rodite. Vjetar puše gdje god hoće. Čuješ mu šum, ali ne znaš ni odakle dolazi ni kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od duha.”* (Ivan 3,3-8) Zamijetimo ovdje da Ga ne možemo vidjeti, ali možemo čuti i osjetiti Njegov rad. Sveti Duh je aktivni sudionik u novorođenju grešnika. On neprekidno nastoji privući pozornost ljudi na veliku žrtvu prinesenu na golgotskom križu, otkriti svijetu Božju ljubav i otvoriti duše pokajnika za dragocjenosti iz Svetog pisma.

Iz oprostajnog razgovora Isusa s Njegovim učenicima, doznajemo da je Sveti Duh Branitelj i Duh istine koji treba živjeti u nama: *“Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Branitelja koji će ostati s vama zauvijek: Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer niti ga vidi niti ga poznaje. Vi ga poznajete, jer boravi s vama i jer će biti u vama.”* (Ivan 14,16.17) Zatim doznajemo da On izlazi od Oca i svjedoči o Isusu: *“Kada dođe Branitelj, kojega ću ja poslati od Oca, Duh istine koji*

izlazi od Oca, svjedočit će za me.” (Ivan 15,26) O Njegovom djelu čitamo dalje: *“Ipak vam istinu velim: vama je bolje da ja odem, jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama. Odem li, poslat ću ga k vama. On će, kad dođe, dokazati svijetu zabludu s obzirom na grijeh, na pravednost i na sud. S obzirom na grijeh, ukoliko ne vjeruju u me; s obzirom na pravednost, ukoliko odlazim k Ocu te me više nećete vidjeti; s obzirom na sud, ukoliko je osuđen knez ovoga svijeta. ... A kada dođe on, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu. On neće govoriti sam od sebe, već će govoriti što čuje i objavit će vam buduće. On će mene proslaviti, jer će uzeti od onog što je moje i to objaviti vama.”* (Ivan 16,7-11.13.14)

Ovdje se spominju osobine svjesnog Bića: govori, čuje, tješi, brani, dokazuje, objavljuje, proslavlja i slično, što pokazuje da Sveti Duh nije samo neka bezlična sila, nego svjesno i djelatno Biće, koje ima svoju zadaću u spašavanju grešnika. Sveti Duh ostvaruje to spase-nje u nama ako mi to dopustimo. Ako li odbijemo Njegov rad, činimo neoprostiv grijeh. Zato je Isus rekao: *“Zato će se, kažem vam, svaki grijeh i hula oprostiti ljudima, ali hula protiv Duha Svetoga neće se oprostiti nikada. Ako tko rekne što protiv Sina Čovječjega, može mu se oprostiti, ali tko rekne što protiv Duha Svetoga, ne može mu se oprostiti ni na ovom svijetu ni na drugome.”* (Matej 12,31.32)

Bez sile Svetog Duha ne možemo biti osvjedočeni da je Božja riječ istina, da trebamo ostaviti grijeh, da dolazi sud i pravedna odluka za sve. Samo posredovanjem Svetog Duha možemo doživjeti promjenu u našem životu i slijediti Krista. Imajući to u vidu, apostol Pavao uzvikuje: *“Ne žalostite Duha Svetoga Božjega,*

kojim ste zapečaćeni za dan otkupljenja!" (Efežanima 4,30) Ne samo da bez Njegovog udjela nema novorođenja, promjene života, nego bez sile odozgo nema niti propovijedanja Evandjelja, te Radosne vijesti o spasenju grešnika u Isusu Kristu.

Da bismo bili svjedoci Kristovog djela otkupljenja čovjeka, da bismo mogli propovijedati obraćenje i oporoštenje grijeha svim narodima, potrebna nam je sila Svetog Duha. Isus je više puta obećao ovu pomoć u našem životu i radu. Prije svojega uzašašća Isus je dao posljednje upute apostolima i još jednom ponovio obećanje da će poslati Svetog Duha: *"Jednoć, dok je sjedio s njima za stolom, naloži im da se ne udaljuju od Jeruzalema, već da ondje čekaju obećanje Očevo, 'obećanje za koje ste čuli od mene: Ivan je krstio vodom, a vi ćete domalo biti kršteni Duhom Svetim. ... Ali, primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje."* (Djela 1,4.5.8) Pedesetog dana od svojega uskrsnuća Krist je ispunio ovo obećanje. Zato se taj dan naziva Duhovi ili Pedesetnica (vidi Djela 2,1-4).

Sveti Duh je Kristov predstavnik na Zemlji. Kao božanska Osoba, On daje različite darove da bi se Kristovo djelo Evandjelja proširilo u sve krajeve svijeta. Dokaz krštenja Svetim Duhom jesu duhovni rodovi koji se vide u životu pravog kršćanina. Apostol Pavao kaže: *"Naprotiv, plod su Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotkost, uzdržljivost."* (Galacćanima 5,22)

Sveti Duh je treća Osoba Božanstva. On ima svoju ulogu u spašavanju grešnika. Uvjerava nas u potrebu pokajanja. On daje silu koja nas osposobljava da živi-

mo u skladu s Božjom voljom. On nas i danas poziva i djeluje na našem srcu. Pisac Poslanice Hebrejima kaže o tome: *“Zato, kako veli Duh Sveti: ‘Danas kad čujete glas njegov, ne otvrdnite srca svoja kao u onoj pobuni, kao u dan izazova u pustinji.’* (Hebrejima 3,7.8) Poziv je upućen svima koji žele ostvariti pravi smisao života. Samo uz pomoć sile Svetog Duha možemo se pripremiti za vječni život. Ta pomoć nam je potrebna svakog dana.

Želite li doživjeti dan Duhova ili Pedeseticu u svom životu, onda to tražite od Boga, jer On je obećao: *“Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!”* (Luka 11,13) I kad osjetite ispunjenje Božjeg obećanja, onda neka vaša molitva bude: *“Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni! Ne odbaci me od lica svojega i svoga Svetog Duha ne uzmi od mene!”* (Psalam 51,12.13) Ne dopustite da blagdan Duhova ili Pedesetnice bude samo sjećanje na ispunjenje Kristovog obećanja o dolasku Svetog Duha! Neka Sveti Duh trajno boravi u vama i pomogne vam da ostvarite pravi smisao života.

Iako danas ne možemo vidjeti Boga licem k licu, mi Ga možemo upoznati preko Njegovih djela i osobnog iskustva. Bog nam se otkriva u svojoj objavi, Bibliji ili Svetom pismu. On nam govori preko prirode i poziva nas da upoznamo ljepotu svega stvorenog. Tako se susrećemo s Onim koji je sve stvorio i koji sve održava svojom silom. Bog ne samo da postoji, nego se i objavljuje čovjeku kao svojem stvorenju. Bog je blizu nas i spreman je da se i nama otkrije. On nas poziva: *“Tražite Jahvu dok se može naći, zovite ga dok je blizu! Nek*

bezbožnik put svoj ostavi, a zlikovac naume svoje. Nek se vrati Gospodu, koji će mu se smilovati, k Bogu našem, jer je velikodušan u praštanju.” (Izaija 55,6.7)
 Potražimo Boga svim srcem, jer je On jedini koji nam može pokazati cilj i pravi smisao života na Zemlji!

Zašto postoje ratovi, bolesti, patnje i smrt?

Ako je Bog Bog ljubavi, zašto dopušta da nedužni stradaju? Zašto postoje ratovi, bolesti, patnje i smrt? Otvorimo li dnevne tiskovine, radio ili televiziju, možemo čitati, slušati i gledati ljudsku patnju. Ratovi, zločini, krvoprolića, oluje, poplave, potresi; nesreće na kopnu, u zraku i na vodi svakodnevne su pojave. Sve to donosi mnogo bijede, stradanja, žalosti, suza, bolesti i smrti. Dok sve to pratimo, ili možda čak i osobno proživljavamo, postavljamo niz pitanja:

- Kako Bog može gledati sve to?
- Zašto dopušta da nedužni stradaju?
- Ako je On Bog ljubavi, zašto dopušta da ta zla haraju svijetom?
- Zašto Bog šuti i mirno promatra nesreće, ratove, bolesti, patnje, glad i smrt?
- Ili, kako je netko rekao: “Bog uživa sreću u raju, a nama je prosuo vreću nevolja po glavi.”

Jedna osoba je pisala: “Pomozite mi da ne izgubim vjeru! Kristov nauk je divan, i ja bih ga prigrlila da Krist i nije bio Bog, nego samo čovjek. Ali zašto i sada ne učini nešto u vezi s ljudskom nevoljom? Kako On, pun plemenitosti i dobrote, ostaje prema svemu tome

tako ravnodušan? U bolnici sam. Kolika je moja duševna bol kad gledam tolike nepokretne ljude bez trunka životne radosti! Zašto je Krist podnio muku i smrt, a ipak je ljudska nevolja bezgranična? Dnevno čujemo i čitamo o raznim tragedijama, ali kad tragediju vidimo izbliza, onda je to tako potresno da počnemo sumnjati u Božje postojanje.”

Zašto, dakle, postoje ratovi, bolesti, patnje i smrt?

Raspravljajući o ovom pitanju, imajmo u vidu sljedeće: povezanost zbivanja u odnosima među ljudima, zakonitosti koje vladaju u prirodi i društvu, i svaki čovjek više ili manje utječe na zbivanja oko nas.

Tako ratove, patnje, bolesti i smrt ne možemo uvijek promatrati kao problem pojedinca, nego često u sklopu zajednice. Mi smo upućeni jedni na druge. Nepoštovanje propisa može pogoditi ne samo onoga tko ih krši, nego i druge.

Davno prije nas slično je pitanje postavio i Gospodnji sluga Gideon. O tome čitamo u Knjizi o Sucima: *“I ukaza mu se Anđeo Jahvin i reče mu: ‘Jahve s tobom, hrabri junače!’ Gideon mu odgovori: ‘Oh, gospodaru, ako je Jahve s nama, zašto nas sve ovo snađe? Gdje su sva ona čudesa njegova o kojima nam pripovijedahu oci naši govoreći: Nije li nas Jahve iz Egipta izveo? A sada nas je Jahve ostavio, predao nas u ruke Midjan-cima.’”* (Suci 6,12.13)

Ljudi su uvijek bili spremni za sve zlo okrivljavati Boga. Pokušajmo najprije iz Biblije doznati odakle ratovi, bolesti, patnje i smrt? Kako i kada je to počelo? Čije je to djelo? Kad odgovorimo na to pitanje, bit će nam lakše odgovoriti na pitanje: Zašto sve to postoji i tko je kriv za ljudsku nevolju?

Biblijski odgovor je: *“Prema tome, kao što po jednom čovjeku uđe grijeh u svijet a po grijehu smrt, tako smrt prijeđe na sve ljude jer svi sagriješite.”* (Rimljanima 5,12) Uzrok što na našem svijetu ima toliko toga što izaziva žaljenje jest u tome što se na našem planetu pojavio grijeh.

Što je to grijeh? Grijeh je prijestup zakona, kaže Biblija. *“Tko god počinja grijeh, krši zakon; grijeh je kršenje zakona.”* (1. Ivanova 3,4) U ovom slučaju riječ je o Božjem zakonu. Čovjek je ustao protiv Božje volje i pobunio se protiv Božjeg savršenog plana o sretnom životu na ovoj Zemlji. U toj pobuni ga je podržao i nagovorio Sotona ili đavao koji griješi od početka. U Bibliji čitamo: *“Tko počinja grijeh, od đavla je, jer je đavao grešnik od početka.”* (1. Ivanova 3,8). *“Jer je plaća grijeha smrt.”* (Rimljanima 6,23). Bog sve to nije želio, On nije svijet stvorio takvim. To je čovjekovo djelo. Čovjek je sam izvršio ovaj izbor. Zašto ga Bog u tome nije silom spriječio? Ili, zašto Bog nije stvorio čovjeka da ne može pogriješiti? Evo jednog primjera da bismo to bolje razumjeli.

Došla krava na livadu pasti travu. Pastir joj kaže: *“Možeš pasti svugdje, samo ne diraj travu u onom uglu, neka raste.”* Ali čim se pastir udaljio, krava je nastavila pasti baš tamo. Pastir je morao upotrijebiti batinu da bi je spriječio pasti na tom mjestu. Kome bi čovjek bio sličan da ga je Bog silom spriječio da ne učini grijeh? Bog je to mogao učiniti, ali u tom slučaju bi čovjeka izjednačio sa životinjom koju se tjera batinom da ne pravi štetu.

Slično bi bilo da ga je stvorio takvog da ne može pogriješiti. U tom slučaju morao bi mu uzeti dar slobod-

dne volje koji mu je dan prilikom stvaranja. I tada bi čovjek, bez volje, savjesti i razuma, bio jednak životinji ili robotu, koji ne mogu voljeti i svjesno proslavljati Boga.

Drugi razlog zašto Bog nije silom spriječio čovjeka da ne pogriješi, ili zašto ga nije stvorio da ne može pogriješiti, jest što su naši praroditelji, Eva i Adam, tada bili na jednom sudbonosnom ispitu. Trebalo je zadovoljiti pravdu i dopustiti da čovjek sâm odabere kome će služiti, jer u svemiru je već ranije nastala borba između dobra i zla, između Boga i Sotone. Da je Bog ovdje posredovao više nego što dopuštaju načela vječne pravde, moglo se dogoditi da Sotona prosvjeduje. Zato je bilo najbolje da čovjek sâm odabere, u punoj slobodi.

Prvi ljudi su, dakle, prestupili Božju zapovijed. Posljedice su odmah uslijedile: *“A ženi reče: ‘Trudnoći tvojoj muke ću umnožiti, u mukama djecu ćeš rađati. Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti nad tobom.’ A čovjeku reče: ‘Jer si poslušao glas svoje žene te jeo sa stabla s kojega sam ti zabranio jesti rekavši: S njega da nisi jeo! — evo: Zemlja neka je zbog tebe prokleta: s trudom ćeš se od nje hraniti svega vijeka svog! Rađat će ti trnjem i korovom, a hranit ćeš se poljskim raslinjem. U znoju lica svoga kruh svoj ćeš jesti dokle se u zemlju ne vratiš: ta iz zemlje uzet si bio — prah si, u prah ćeš se i vratiti.’ ... Zato ga Jahve, Bog, istjera iz vrta edenskoga da obrađuje zemlju iz koje je i uzet. Istjera dakle čovjeka i nastani ga istočno od vrta edenskog, pa postavi kerubine i plameni mač koji se svjetlucau — da straže nad stazom koja vodi k stablu života.”* (Postanak 3,16-19.23.24)

Teški životni uvjeti, stradanje duše i tijela, ratovi, bolesti, patnje i smrt posljedice su Evinog i Adamovog prijestupa. Time je cijelo čovječanstvo postalo grešno, a kao takvo osuđeno je na stradanje i smrt.

Eva i Adam su pogriješili; ali zašto smo mi kažnjeni?

Evo primjera: Električna centrala osvjetljava čitav grad. Iz nje se napajaju kuhinjska kuhala, elektromotori, žarulje. U centrali je netko odgovoran da sve bude u redu. Ali baš taj čovjek se suprotstavio svima pa je iskopčao struju. Što se dogodilo? Čitav grad je ostao bez svjetla. On je jedini krivac, ali grad je kažnjen tantom.

Adam je prekinuo vezu sa srećom, “iskopčao” je sav svijet, pa nam je preostalo samo ono što je sa sobom donio nama u nasljedstvo. Kao takvi mi prosvjedujemo: “Ako je Adam pogriješio, nisam ja kriv? Zašto da ja budem kažnjen; ja nisam zgriješio?”

Možemo li tako reći? Tko od nas nikada nije pogriješio? Tko je od nas bez grijeha? Nismo li nekad i sami krivi za mnoga stradanja, bolesti, patnje, nesreće i ratove? Ako bismo upitali svakog čovjeka je li on išta skrivio i doprinio nesreći ljudi, svatko bi odgovorio: “Ne, ja nisam kriv!” A ipak, ratove podižu ljudi, zločine i krvoprolića čine ljudi, siromasi su praznih ruku među ljudima. Tko je kriv? Zar su za sve krivi baš Eva i Adam?

Primjerice: Kamion juri nedopuštenom brzinom, a osobni automobil mu ide u susret. Na zavoju zbog prevelike brzine kočnice zataje, i sudar je neizbježan. Automobil je slupan, pet osoba je poginulo... I neizbježno se pojavljuje pitanje: “Zašto ih Bog nije zaštitio?”

Ili: Roditelji su s djetetom uvečer izišli u šetnju, ali su zaboravili zatvoriti plin. Kad su se vratili, majka je požurila u kuhinju pripremiti večeru. U trenutku kad je upalila svjetlo, došlo je do eksplozije i svi su stradali... “Bili su pobožni ljudi! Zašto je Bog to dopustio? Zar On nije mogao pomoći?” — govorili su susjedi. U mnogim ovakvim slučajevima pozivamo se na Boga s pitanjem: “Zašto?”

Čovjek je zapravo sklon da krivicu uvijek prebaci na drugoga. Što bismo mi zapravo htjeli? Da Bog u određenom trenutku mijenja pravila prometa; da mijenja osobinu plina, ili da možda otvori prozore, ili pak zatvori plin kad mi zaboravimo? Ili da promijeni motor u avionu koji se ruši; ili snagu željeza koje pada s visine i ubija radnika? Mi bismo zapravo nekad htjeli nemoguće: da nož u isto vrijeme bude i tup i oštar, da željezo bude lagano kao slamka kad nekoga treba udariti, ali i teško i snažno kod gradnje mostova.

Netko će reći: “Neka Bog kazni uvijek samo krivca.” Pored toga što smo svi zapravo krivci, to bi izgledalo ovako: da Bog u brodolomu potopi zle, a da dobre izvuču suhe na obalu. Ili da u potresu sruši kuće zlima, a dobrima sagradi još bolje. Netko će reći: “Ako netko zgriješi, neka odmah bude kažnjen.” Što bi se dogodilo? Recimo da se onome tko nešto ukrade, za kaznu ukoči ruka. Da se nekome tko slaže, za kaznu ukoči jezik, i tako redom... Koliko bi nas danas bilo čitavih i zdravih? Dobro je, stoga, što nema odmah kazne za učinjeni grijeh.

Točno je i to da Bog može činiti čudesa, ali nema čuda po našim željama. Bog nas uvijek ne upoznaje sa svim svojim namjerama. Ali sigurno je da će na kraju

krivac biti kažnjen. Dakle, mnogo puta nevolje dolaze našom pogreškom.

Nevolje koje doživljavamo mogu nekada biti i potrebne. Netko je rekao: "Postoje dva stava od kojih možemo zauzeti samo jedan: možemo za sav jad, nevolje i teškoće koje nas snalaze u životu okriviti Boga; ali možemo nevolje smatrati i odgojnim sredstvom koje Bog upotrebljava za naše dobro."

Primjerice: Neki govore da nema Boga i da nema Božjeg zakona te da mogu činiti što žele. Ali stigne nevolja, pokuca bolest na vrata, približi se čas umiranja... Tada glas postaje prigušeniji, a ruke su sve slabije. Vika se pretvara u molitvu, grijeh nas muči u duši i tražimo oprost. Ili, netko se nakon trideset godina vratio Bogu jer je u potresu čudom ostao živ. Nevolja ga je dovela k Bogu. Bez križa nema krune. Zato je dobro ponekad umjesto "Zašto?" pitati: "Čemu?" Čemu će me naučiti ova nevolja? Što je njezina poruka?

Razmišljajmo! Zaboljelo nas je nešto. Savijamo se u grčevima i tražimo liječnika. On kaže: "Upala slijepog crijeva." Što sad? Znamo da će nas rezati i šivati, ali se ne bunimo. Prihvatit ćemo sve muke i sav rizik, jer imamo povjerenja u liječnika. Jasno je da se ne bismo povjerali ni najboljem mesaru u gradu da nas reže. Imamo povjerenja jedino u liječnika, i uopće ne postavljamo pitanje zašto nas muči? Nadamo se da će nakon operacije doći ozdravljenje i nestat će bolova.

Mislimo li da je i Bogu potreban medicinski fakultet da spasi dušu, pa nemamo povjerenja u Njega? Imamo li pravo buniti se protiv Boga, ako nas kroz patnje ispravlja i vraća na put koji sigurno vodi u vječni život? A to je i često razlog što Bog dopušta nevolje na nas.

Jedna stara priča kaže kako se neki atenski kipar posvađao s kamenom. Na pitanje kipara: “Što bučiš i jaučeš?”, kamen je odgovorio: “Bole me udarci tvog čekića.” “Šuti,” rekao je kipar, “ako te ne isklešem, nećeš nikada dospjeti u Partenon na visoko mjesto. Ostao bi nezapaženi kamen negdje u rebrima planine.”

Ova priča nam ilustrira Božje namjere s grešnikom kad dopušta nevolje na nas. On nas želi pripremiti za nebesko kraljevstvo gdje više neće biti ratova, patnje, bolesti i smrti. Biblija o tome kaže: “*Potom opazih ‘novo nebo i novu zemlju’ jer su iščezli prvo nebo i prva zemlja: mora više nema. ... ‘On će otrti svaku suzu’ s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.*” (Otkrivenje 21,1.4) “*Već (navješćujemo) kako stoji pisano: ‘Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog priprazio onima koji ga ljube.’*” (1. Korinćanima 2,9) Ima li nešto ljepše nego živjeti u takvom kraljevstvu?

Iz svega rečenog možemo zaključiti da su ratovi, bolesti, patnje i smrt najprije posljedica grijeha Eve i Adama. Zatim, da smo više puta i sami krivi što stradamo, a često su nevolje Božje odgojno sredstvo da nas vrati na pravi put. Dopustimo Bogu da nas vodi kroz život po svojoj volji, jer samo tako možemo postići pravi smisao života.

Što Bog čini za čovjeka?

Jedno od pitanja koje postavljamo kad promatramo i doživljavamo ljudske patnje i nevolje jest: “Zašto Bog ne poduzme nešto u vezi s ljudskom nevoljom?”

To pitaju uglavnom oni koji ne poznaju Boga i sve što je On učinio te što danas čini za čovjeka. Glavna poruka Božje objave, Biblije, jest upravo sve što Bog čini da bi nestalo bolesti, patnje, ratova, nevolja i smrti. Središte je te poruke: *“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.”* (Ivan 3,16)

Iako se čovjek svojom neposlušnošću udaljio od Boga, Bog ga se u svojoj velikoj ljubavi nije odrekao. On ga nije zauvijek prepustio teškim posljedicama njegove neposlušnosti. Božji plan da se na ovoj Zemlji živi u miru, sreći, radosti i zadovoljstvu nije promijenjen. On je samo za neko vrijeme prekinut, da bi se dala prilika svakom razumnom biću da se slobodno opredijeli za vječni život u nebeskom kraljevstvu; ili za vječnu smrt.

Sveznajući Bog je u svojoj velikoj ljubavi prema ljudima, još prije čovjekovog pada u grijeh, načinio plan po kome može spasiti od vječne smrti sve one koji će se tijekom povijesti ljudskog roda slobodnom voljom opredijeliti za poslušnost Bogu. Tako je nastao plan spašenja čovjeka. U Prvoj poslanici apostola Petra čitamo: *“Znajte da niste otkupljeni nečim raspadljivim — srebrom ili zlatom — od svoga bezvrijednog, od otaca baštinenog načina života, nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane Janjeta. On je, istina, bio prije poznat (i predodređen), prije postanka svijeta, ali se tek na kraju vremena očitova zbog vas.”* (1. Petrova 1,18-20) To izbavljenje od grijeha i njegovih posljedica najavljeno je prilikom Kristovog rođenja: *“Rodit će sina, i nadjeni mu ime Isus, jer će on izbaviti svoj narod od grijeha njegovih.”* (Matej 1,21)

Tko je Isus Krist? Zašto je bilo potrebno da Krist dođe na ovaj svijet? Zašto je morao umrijeti?

Gdje se On sada nalazi? Kakvu službu danas vrši za čovjeka?

U prošlosti su ljudi, a i danas je tako, o Kristu i Njegovom djelu govorili različito. Biblija nam daje najtočnije odgovore na ova pitanja. U Evanđelju po Mateju čitamo: *“Kada dođe Isus u okolicu Cezareje Filipove, upita svoje učenike: ‘Za koga drže ljudi Sina Čovječjega?’ Oni odgovoriše: ‘Jedni za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju, treći za Jeremiju ili za jednoga od proroka.’ ‘A vi — reče im — za koga me držite?’ ‘Ti si Krist, Sin Boga živoga!’ odgovori mu Šimun Petar.”* (Matej 16,13-16)

Bog je dao svog jedinorođenca da spasi čovjeka. Isus Krist je došao na ovaj svijet da neumorno služi potrebama čovjeka. On sâm opisuje svoju misiju na Zemlji riječima: *“Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navjestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglasim godinu milosti Gospodnje.”* (Luka 4,18.19) Jednom drugom prigodom, nalazeći se u domu nekoga grešnika, Isus je o svojoj službi rekao: *“Da, Sin čovječji došao je da traži i spasi što je izgubljeno.”* (Luka 19,10) Apostol Petar, jedan od Njegovih učenika, izrazio je to riječima da je *“Isus prošao čineći dobro”*. (Djela 10,38) To je bilo uistinu Njegovo djelo.

Isus je Božji Sin. On kaže da je došao od Oca na svijet, i da se opet vraća k Ocu. (Ivan 16,7.28) O Njemu čitamo na skoro svakoj stranici Biblije, Staroga i Novoga zavjeta. On je postojao prije svega, od vječnih vre-

mena. On je sudjelovao sa svojim nebeskim Ocem u stvaranju svijeta i čovjeka. On je jedno sa svojim Ocem, i tko upozna Njega, upoznao je Boga.

Grieh je uzrok što je Isus morao doći na našu Zemlju stradati i umrijeti smrću na križu. On nije stradao i umro zbog svojega grijeha, jer On je uvijek živio u skladu s Očevom voljom, u skladu s Božjim zakonom; Krist je stradao i umro zbog naših grijeha.

Još u početku, u raj, prvi čovjek je prestupio Božju volju i tako postao grešan. Prestupljeni Božji zakon tražio je smrt prijestupnika. Čovjek je svjesno prestupio Božju volju i trebao je umrijeti vječnom smrću. Ali Bog je u svojoj ljubavi odlučio spasiti čovjeka pomoću zamjene. Kaznu za prestupljeni Zakon mogao je platiti samo netko ravan Bogu. To je mogao učiniti jedino Krist. Samo Isus Krist, Božji Sin, mogao je otkupiti palog čovjeka od prokletstva grijeha i dovesti ga opet u vezu s Bogom. Zašto samo Krist? Zato što je Božji zakon svet kao sâm Bog, te je samo netko jednak Bogu mogao zadovoljiti pravdu prestupljenog Zakona.

U cijelom svemiru bilo je samo jedno Biće koje je, umjesto čovjeka, moglo zadovoljiti zahtjev Zakona. Bila je to druga Osoba Božanstva, Božji Sin, Isus Krist. On je uzeo na sebe smrtnu presudu, da bi čovjek mogao kroz Njega dobiti oprost. Kroz Njegovu prolivenu krv, Njegovu smrt i poslušnost Bogu, čovjek će moći opet dobiti Božju milost, povratak u prekrasni rajski vrt i pravo na uživanje plodova s drveta života. I tako je Bog Otac dao svojega Sina.

Da bi ova zamjena bila potpuna, Krist je trebao uzeti na sebe ljudsku narav; trebao se roditi kao dijete na ovom svijetu; trebao je biti čovjek. Biblija kaže:

“Sad, budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, jednako i sâm postade sudionik u tome da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavla.” (Hebrejima 2,14)

Krist je uzeo na sebe ljudsku narav. Tako se u Njemu sjedinilo božansko i ljudsko. Apostol Ivan to opisuje u svojem Evanđelju: *“I Riječ tijelom postala i nastanila se među nama. I mi smo promatrali slavu njegovu, slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca — pun milosti i istine.”* (Ivan 1,14) Isus se u Evanđeljima naziva vječna Božja Riječ, po kojoj je sve stvoreno.

Ta je Riječ, Isus Krist, postala tijelo. Ovu veliku evanđeosku istinu nazivamo tajnom utjelovljenja, a apostol Pavao je naziva *“tajnom prave vjere”* (1. Timoteju 3,16). Isus je postao čovjekom da bi nam svojim svetim i savršenim karakterom otkrio Oca, da bi nam ostavio savršeni primjer poslušnosti Očevoj volji i da bi nas svojim stradanjem i smrću otkupio od vječne smrti.

Tako se počeo ostvarivati Božji plan spasenja čovjeka, odnosno ponovnog vraćanja grešnika Bogu. Prije nego što je pošao na križ Golgote, Krist je išao od grada do grada i propovijedao potrebu pokajanja, činio dobro i liječio sve koje je Sotona bio nadvladao. Bilo je sela u kojima se niti iz jedne kuće nije mogao čuti jauk niti uzdisanje bolesnika, jer je On prošao kroz njih i iscijelio sve bolesne.

Tako su Isusova djela svjedočila o Njegovom božanskom poslanju. Ljubav, milost i duboka sućut pokazivali su se u svim djelima Njegovog života. Njegovo srce tražilo je sve ljude s iskrenim sažaljenjem. On je uzeo na sebe ljudsku narav da bi što bolje razumio sve ljudske potrebe.

Isus je živio bezgrešnim životom, i samo je takav život mogao biti otkup za naše grijehе. Sotona je pokušao navesti Isusa na grijeh, pokušao ga je obeshrabriti i odvratiti od poslanja koje je došao izvršiti. Ali Isus je slavno pobijedio sve kušnje. On se čvrsto držao Očeve ruke i koračao naprijed svojom stazom mučeništva, jer je znao da u Njegovim rukama leži sudbina čovječanstva.

Isus je pošao na križ mirno, ne koristeći božansku snagu. Osjećao je i trpio kao čovjek. Tako je postao naša prava zamjena. “S Kristom se postupalo onako kako mi zaslužujemo, da bi se s nama postupalo kako On zaslužuje. On je bio osuđen zbog naših grijehа, u kojima nije imao udjela, da bismo mi mogli biti opravdani Njegovom pravdom, u kojoj nemamo udjela. Pretrpio je smrt koju smo mi zaslužili, da bismo mogli primiti život koji je u Njemu.” (Ellen G. White, *Isusov život*, Znaci vremena, Zagreb 2009., str.12)

Krist je bio razapet između dvojice razbojnika. Jedan od njih je umro izgubivši život, drugi je umro dobivši život; a Krist je umro darujući život za nas. Darujući život On je postao naš Spasitelj.

Krist je napustio Nebo i sišao na našu Zemlju da izbavi grešno čovječanstvo iz ponora grijehа. Bilo je mnogo dobrih i velikih učitelja, ali je samo Krist bio i Spasitelj. Njegova smrt značila je pomirenje grešnika s Bogom. Apostol Pavao kaže: “*Bog bijaše onaj koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom...*” (2. Korinćanima 5,19) Biblija jasno uči da je Krist umro da bi omogućio oprost naših grijehа. Zato nema drugog imena pod nebom danoga ljudima kojim bi se mogli spasiti, osim imena Isusa Krista.

Nakon slavnog uskrsnuća Isus se vratio svojem Ocu. (Marko 16,19) Tamo sjedi s desne strane Bogu i moli se za nas. On je postao naš jedini zastupnik, naš zagovornik, naš posrednik. O tome čitamo u Svetom pismu: *“Jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus koji daje samog sebe kao otkup mjesto sviju.”* (1. Timoteju 2,5.6) Ovu posredničku službu za čovječanstvo Krist će vršiti sve do svog ponovnog dolaska na našu Zemlju. Onda će doći kao Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima, po one koji Ga čekaju. Pisac poslanice Hebrejima kaže: *“Jednako će se i Krist, pošto je prinesen samo jedanput ‘da uzme grijeh sviju’, drugi put pokazati, bez odnosa prema grijehu, onima koji ga iščekuju da im dadne potpuno spasenje.”* (Hebrejima 9,28)

Umjetnici su u svojim djelima pokušali prikazati Krista i ono što je On učinio za nas. Tako je jedan od njih isklesao Kristov kip i pozvao jedno dijete da mu kaže koga taj kip predstavlja. “To mora da je bio neki dobar čovjek”, reklo je dijete. “Dobar čovjek...”, zamislilo se umjetnik. “Pa nisam to htio prikazati.” I ponovno se dao na posao. Najprije je pročitao Evandjelja i upoznao djela Isusa Krista, a zatim je izradio novi kip. Opet je pozvao ono dijete i upitao: “Tko je ovaj lik u mramoru?” “O, to je Isus koji je umro za sve nas!” reklo je dijete.

Krist nije bio samo dobar čovjek. On je umro za sve nas. On je Spasitelj čovječanstva. A uvjet da nas Krist spasi bila je Golgota.

Isus je jednom došao na naš svijet, rodio se kao dijete, živio je među ljudima 33 i pol godine, umro na križu da bi nas oslobodio od grijeha i vječne smrti,

slavno uskrsnuo iz groba i uznio se na Nebo gdje posreduje za nas kod Oca. Uskoro će On završiti svoju službu na Nebu i onda će ponovno doći dati svakome plaću po njegovim djelima.

Ovaj Božji plan spasenja lijepo je opisan u Apostolskom vjerovanju. Mi kršćani to dobro znamo i često izgovaramo:

“Vjerujem u jednoga Boga, Oca svemogućega, Stvo-ritelja neba i Zemlje, svega vidljivoga i nevidljivoga. I u jednoga Gospodina Isusa Krista, jedinorođenoga Sina Božjega. Rođenog od Oca prije svih vjekova. Boga od Boga, Svjetlo od Svjetla, pravoga Boga od pravoga Boga. Rođena, ne stvorena, istobitna s Ocem, po kome je sve stvoreno. Koji je radi nas ljudi i radi našega spasenja sišao s Neba. I utjelovio se po Duhu Svetom od Marije djevice, i postao čovjekom.

Raspet također za nas pod Poncijem Pilatom, mučen i pokopan.

I uskrsnuo treći dan, po Svetom pismu.

I uzašao na Nebo; sjedi zdesne Ocu.

I opet će doći u slavi suditi žive i mrtve, i Njegovu kraljevstvu neće biti kraja.

I u Duha Svetoga, Gospoda i Životvorca; koji izlazi od Oca i Sina. Koji se s Ocem i Sinom skupa časti i zajedno slavi; koji je govorio po prorocima.

I u jednu svetu opću i apostolsku Crkvu.

Ispovijedam jedno krštenje za oproštenje grijeha.

I iščekujem uskrsnuće mrtvih.

I život budućeg vijeka.

Amen.”

Krist je ostvario ovu svoju misiju. On je umro na križu da bi nas otkupio od vječne smrti.

“Njegove nas rane iscijeliše”, kaže prorok Izaija (Izaija 53,5). Bog je to učinio da bi nas spasio od stradanja i vječne smrti. On je to učinio da bismo mogli biti stanovnici Nove zemlje, gdje neće biti ratova, bolesti, patnje i smrti. Krist je stradao i prolio svoju dragocjenu krv da bi platio cijenu otkupljenja za nas. Mi trebamo sada učiniti svoj dio. Dopustimo da nas On vodi u našem životu, i ne optužujmo Boga da šuti i da ništa ne poduzima za nas. Jer On već skoro dvije tisuće godina govori s križa: *“Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.”* (Matej 11,28)

On je to učinio za nas da bismo mogli ostvariti pravi smisao života. On je to učinio za mene i vas. Što ćete vi učiniti za Njega? Neka vaš odgovor bude: *“Ja i moj dom služit ćemo Gospodinu Isusu Kristu!”*

Što Kristova smrt znači za čovjeka?

Kristova smrt znači za nas otkupljenje i oprost grijeha. *“On nas istrgnu iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo svoga ljubljenog Sina.”* kaže apostol Pavao kad govori o ovom Božjem djelu (Kološanima 1,13). A onda dodaje: *“On je dao samog sebe mjesto nas da nas otkupi od bezakonja i očisti nas da budemo njegov izabrani narod, revan u djelima ljubavi.”* (Titu 2,14) *“A sada se nezavisno od Zakona očitovala Božja pravednost za koju svjedoče Zakon i Proroci, i to pravednost Božja po vjeri u Isusa Krista za sve koji vjeruju — nema razlike, jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave — i svi su opravdani darom njegove milosti, otkuplje-*

njem u Kristu Isusu. Njega je Bog izložio da svojom krvi bude Pomirilište po vjeri, da učini očitom svoju pravednost — jer je ostavio nekažnjene prošle grijehе u vrijeme Božje strpljivosti — da učini očitom svoju pravednost u sadašnje vrijeme i da dokaže da je pravedan i da opravdava onoga koji vjeruje u Isusa.” (Rimljanima 3,21-26)

“Jer ako je dakle prekršajem jednoga i posredovanjem jednoga zavladała smrt, mnogo će sigurnije oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti vladati snagom života po jednome — Isusu Kristu. Dakle, kao što je prekršajem jednoga osuđenje došlo na sve ljude, tako izvršenjem zapovijedi od jednoga dolazi na sve ljude opravdanje koje se sastoji u životu, jer kao što su nepokornošću jednoga čovjeka svi postali grešnici, tako će i pokornošću jednoga svi postati pravednici.” (Rimljanima 5,17-19)

Za nas Kristova smrt znači mogućnost pomirenja s Bogom, a za Sotonu je značila trajni poraz: *“Tko počinja grijeh, od đavla je, jer je đavao grešnik od početka. Sin se Božji pojavio zato da uništi đavolska djela.” (1. Ivanova 3,8)* Sotoninoj aktivnosti dolazi kraj. Velika borba između Krista i Sotone je odlučena u Kristovu korist. Ostaje samo konačno uništenje grijehа i Sotone.

Po ovom Božjem planu možemo biti opravdani i dobiti vječni život jedino na taj način. Nema drugog puta za oprost grijehа i spasenje. Samo Kristova žrtva može biti žrtva pomirenja s Bogom. Apostol Petar kaže: *“Isus je onaj ‘kamen koji ste vi, graditelji, odbacili, a koji je postao ugaonim kamenom’.* Spasjenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.” (Djela 4,11.12)

Isus je umro za sve ljude, ali svi neće biti spašeni. To doznajemo iz ovih Kristovih riječi: *“Tada im reče: ‘Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju! Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se; tko ne bude vjerovao, osudit će se.’”* (Marko 16,15.16)

Ova Radosna vijest propovijeda se danas svakome stvorenju. Potrebno je da ljudi pojedinačno prihvate ponuđenu mogućnost spasenja. Tek tada ono postaje stvarnost. Bog je učinio, a i danas čini, svoj dio u ovom planu spasenja čovjeka. Što mi trebamo učiniti da bi ono i za nas postalo stvarnost, a ne samo mogućnost? Isto ono što su apostoli odgovorili čuvaru tamnice kad je postavio slično pitanje: *“Zatim ih izvede i reče: ‘Gospodo, što mi treba činiti da se spasim?’ ‘Vjeruj u Gospodina Isusa — odgovoriše mu — pa ćeš se spasiti ti i tvoj dom.’ Potom navijestiše riječ Gospodnju njemu i svim njegovim ukućanima.”* (Djela 16,30.31) Neposlušnošću je čovjek izgubio vječni život i Božju slavu. To možemo povratiti samo vjerom i poslušnošću.

Potpuno ostvarenje Božjeg plana spasenja čovjeka bit će na dan Kristovog ponovnog dolaska. On će doći u svojoj slavi suditi žive i mrtve, i Njegovu kraljevstvu neće biti kraja. Prihvatimo još danas ponuđeno spasenje u Isusu Kristu, da bismo mogli ostvariti pravi smisao života: pripremiti se za vječni život, a kad On ponovno dođe postati stanovnici Njegovog kraljevstva.

3. Živjite po Božjoj volji

Treći korak na putu postizanja pravog smisla života jest *živjeti po Božjoj volji*. Što se tu očekuje i što treba činiti? U Evandjelju po Mateju čitamo Kristove riječi izgovorene na Gori blaženstva: “*Neće svaki koji mi govori: ‘Gospodine, Gospodine!’ ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca. Mnogi će mi u onaj dan reći: ‘Gospodine, Gospodine, zar nismo pomoću tvoga imena prorokovali, pomoću tvoga imena izgonili zle duhove, pomoću tvoga imena čudesa činili?’ Tada ću im kazati: ‘Nikad vas nisam poznao. Odlazite od mene, zlotvori!’*” (Matej 7,21-23)

Samo oni koji vrše volju nebeskog Oca ući će u nebesko kraljevstvo. Mnogi će biti iznenađeni; smatrali su da je dovoljno spominjati Božje ime i u to ime propovijedati, činiti čuda ozdravljenja i slično, ali Isus Krist kaže da to nije dovoljno. Samo će oni koji vrše volju nebeskog Oca dobiti vječni život; ostvarit će pravi smisao života. Istu tu poruku nalazimo i u Otkrivenju: “*Blago čitaču i slušačima riječi ovoga proročanstva ako vrše što je u njemu napisano, jer je (određeno) vrijeme blizu.*” (Otkrivenje 1,3) Blaženi su oni koji čitaju, slušaju i vrše što je u Bibliji napisano! U njoj je objavljena Božja volja.

Ta divna Božja knjiga objašnjava nam da smo došli na ovaj svijet da živimo vječno u radosti i zadovoljstvu, proslavljajući svojega Stvoritelja i uživajući u ljepotama stvorenog. Ali iz Biblije doznajemo da je došlo do promjene, jer su prvi ljudi prekršili Božju volju. Od tada smisao života na ovoj Zemlji postaje priprema za povratak u prvobitno stanje; priprema za novi život u

vječnosti. Bog Otac nam je to u svojem Sinu Isusu Kristu omogućio. Potrebno je istraživati Sveto pismo svakog dana i upoznavati Isusa Krista. Ako Ga prihvatimo svim srcem za svojega Spasitelja, u kojemu imamo oprost grijeha, moći ćemo biti opravdani od osude grijeha. Tada će život po Njegovoj volji pokazati da smo Njegova djeca, spremna za nebesko kraljevstvo. Danas smo ovdje da se pripremimo za vječni život. Izbor je pred nama svakog dana. Bez našeg udjela u ovom Božjem planu spasenja čovjeka nema ni ostvarenja pravog smisla života.

Što je naš udio u Božjem planu spasenja čovjeka?

Bog je stvorio čovjeka s namjerom da bude sretan i zadovoljan, da svojim postojanjem uživa u vječnoj Božjoj ljubavi i zajedništvu svetih bića. Postojao je samo jedan uvjet: dragovoljna poslušnost Bogu. Ali čovjek je prekršio Božju zapovijed i tako navukao na ljudski rod teške posljedice. Prijestupom Eve i Adama cijelo čovječanstvo postalo je grešno, a kao takvo osuđeno je na stradanje i smrt. Grijeh je odvojio čovjeka od Boga, izvora sreće i života. Grijeh je oslabio čovjekove tjelesne i duhovne snage, potamnio je u njemu Božji lik. Grijehom je čovjek izgubio svoju prvobitnu domovinu, Edenski vrt. Izgubio je vlast nad Zemljom, koja je prešla u Sotonine ruke. Tako je došlo do nemira, sukoba i neprijateljstva s Bogom.

Ali Bog se u svojoj velikoj ljubavi nije odrekao čovjeka. Nije ga prepustio svim teškim posljedicama njegove nerazumne neposlušnosti. On je načinio plan

spasenja čovjeka. Po tome planu bilo je potrebno da i Bog i čovjek učine svoj dio kako bi se ispunila nebeska pravda i ostvarilo da plaća za grijeh bude smrt; a da se svakom čovjeku ipak pruži mogućnost vječnog života, odnosno mogućnost da bude spašen od vječne smrti. I Bog je učinio, a i danas čini svoj dio. Bog Otac je dao svog jedinorođenog ljubljenog Sina da umre na križu Golgote, i na taj način nam je omogućio oproštenje grijeha, opravdanje i vječni život. Krist je bio naša zamjena i tako postao naša pravda.

Bog Sveti Duh spreman je ostvariti to spasenje u nama, oslobađajući nas sile grijeha koja nas vuče u prekršaj Božjeg zakona. On je spreman dati čovjeku snagu da može živjeti u skladu s Božjom voljom. Bog će jednog dana osloboditi ljudski rod od prisutnosti grijeha i Sotone. To će se ostvariti Kristovim drugim dolaskom. Svojim drugim dolaskom Krist će ostvariti potpuno spasenje. Bog je učinio sve, i danas čini, da bi spasio ljudski rod od grijeha i njegovih posljedica. Na nama je da učinimo svoj dio.

Što mi trebamo učiniti? Što je naš udio u Božjem planu spasenja čovjeka? Možemo li “zaslužiti” to spasenje od grijeha i vječne smrti? Možemo li se otkupiti i opravdati novcem? Kako grešnik može postati pravedan?

Po svojoj naravi čovjek je grešan. Rađa se sa sklonostima ka grijehu i s godinama još više povećava svoju grešnost. U takvom stanju ne možemo “zaslužiti” spasenje nikakvim dobrim djelima. Apostol Pavao kaže: *“Jer nikoga neće opravdati pred njim vršenje Zakona. Zakon, uistinu, služi samo točnoj spoznaji grijeha.”* (Rimljanima 3,20) Djelima Zakona nitko neće biti op-

ravdan, jer Zakon ukazuje na grijeh. On je poput ogledala koje pokazuje kakvi smo. Kao što ogledalo ne može ukloniti mrlje s našega lica ili tijela, tako i Zakon ne može očistiti i opravdati nas. Nikakva mučenja, pokore ili ispaštanja zbog naših grijeha ne mogu nas opravdati.

Možemo li se otkupiti novcem? Apostol Petar piše: *“Znajte da niste otkupljeni nečim raspadljivim — srebrom ili zlatom — od svoga bezvrijednog, od otaca baštinenog načina života.”* (1. Petrova 1,18) Ne možemo se otkupiti nikakvim novcem. Mnogi su spremni dati veliki dio svojega bogatstva za svoje otkupljenje, ali Božja riječ kaže da se tako ne možemo spasiti: *“Nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane Janjeta.”* (1. Petrova 1,19) Samo Kristova prolivena krv može nam omogućiti iskupljenje, oprostjenje, opravdanje i spaseenje. Krist je tu mogućnost dao svima.

Ali hoće li svi ljudi na Zemlji biti spašeni Kristovom žrtvom? Isus je ovo objasnio svojim učenicima na rastanku s njima: *“Tada im reče: ‘Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju! Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se; tko ne bude vjerovao, osudit će se.’”* (Marko 16,15) Slične su riječi uputili apostoli Pavao i Sila čovjeku koji je pitao: *“‘Gospodo, što mi treba činiti da se spasim?’ ‘Vjeruj u Gospodina Isusa — odgovoriše mu — pa ćeš se spasiti ti i tvoj dom.’”* (Djela 16,31)

Iz ovoga slijedi da i mi trebamo nešto učiniti. Što trebamo učiniti? Prije svega, trebamo dobiti pravu spoznaju o Bogu. Isus kaže: *“A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.”* (Ivan 17,3) Da bismo zauzeli pravilan odnos prema Bogu, trebamo Ga upoznati onako kako je On

sebe predstavio u svojoj Riječi, Bibliji ili Svetom pismu. Tada ćemo razumjeti da je spasenje od grijeha i vječne smrti Božji dar u Isusu Kristu. Ovaj dar spasenja treba prihvatiti vjerom, odnosno svojim životom pokazati da smo ga prihvatili. To se u Svetom pismu naziva pokajanje i obraćenje. To je vraćanje Bogu s krivoga puta. Apostol Petar kaže: *“Dakle, obratite se i povratite se da vam se izbrišu grijesi.”* (Djela 3,19)

Isus Krist je iznio primjer pravog pokajanja i obraćenja u usporedbi o izgubljenom sinu: *“Neki čovjek imao dva sina. Mlađi od njih reče ocu: ‘Oče, daj mi dio baštine koji mi pripada!’ Otac im podijeli imanje. Poslije nekoliko dana mlađi sin skupi sve svoje te krene u daleku zemlju i ondje rasu svoje imanje provodeći život razvratno. Kad potroši sve, nastala ljuta glad u onoj zemlji, te on počeo oskudijevati. Tada ode u najam nekom čovjeku u onoj zemlji, a taj ga posla na polje da čuva svinje. Uzalud je čeznuo da bar jednom napuni trbuh ljuskama od mahuna što su ih jele svinje, ali mu ih nitko nije davao. Tada dođe k sebi i reče: ‘Koliko najamnika u mog oca obiluje kruhom, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći ću ocu svome pa ću mu reći: Oče, sagriješih Bogu i tebi. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom. Primi me kao jednog od svojih najamnika.’ Diže se i krenu svom ocu. Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac, i sažali mu se te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga. A sin mu reče: ‘Oče, sagriješih Bogu i tebi. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom...! Tada otac reče svojim slugama: ‘Brzo, donesite haljinu, onu najbolju, i obucite ga! Stavite mu na ruku prsten a na noge sandale. Dovedite ugojeno tele te ga zakoljite da jedemo i da se veselimo, jer mi*

ovaj sin bijaše mrtav i oživje, bijaše izgubljen i nađe se. I počnu se veseliti.” (Luka 15,11-24)

Odlazak ovog sina iz kuće njegovog oca slika je našeg udaljavanja od Boga. Da bi došlo do vraćanja Bogu, potrebno je najprije uvidjeti svoje stanje grešnosti. Ovaj mladić je dugo bio u uvjerenju da je u redu sve što on radi. Ali došao je trenutak kad je shvatio svoju pogrešku. To je izraženo riječima: *“Tada dođe k sebi...”* (Luka 15,17)

Zašto se mnogi danas ne vraćaju Bogu i ne prihvaćaju ovaj dar spasenja? Oni smatraju da nisu grešni i to objašnjavaju riječima: *“Ne kradem, ne lažem, ne ubijam; što ne želim sebi, ne činim ni drugome.”* Sličnog uvjerenja je bio i jedan veliki čovjek, kojega spominje Biblija, ali samo za jedno kratko vrijeme. Tako je mislio Savao, kasnije apostol Pavao. On opisuje kakav je bio: *“Po revnosti, progonitelj Crkve; po pravednosti koja dolazi od Zakona, besprijekoran.”* (Filipljanima 3,6) Po pravednosti Zakona Savao je bio bez mane i bez grijeha. On je uistinu bio besprijekoran kad je riječ o izvanjskim djelima i uvjerenju da je to ispravno i dovoljno. Po njegovu mišljenju, trebalo je revno progoniti pripadnike Kristove crkve.

A onda je došlo do osobnog susreta s Kristom: *“A Savao, koji je sveudilj disao prijetnjom ubojstva protiv učenika Gospodnjih, obrati se velikom svećeniku te od njega zatraži pisma za sinagoge u Damasku da bi, ako ondje otkrije pripadnike ovog Puta, i ljude i žene, mogao svezane dovesti u Jeruzalem. Kad se na svom putu približi Damasku, iznenada ga obasja svjetlost s neba. On pade na zemlju i ču glas koji mu reče: ‘Savle, Savle, zašto me progoniš?’ ‘Tko si ti, Gospodine?’ upita Sa-*

vao. *‘Ja sam — onaj će nato — Isus koga ti progoniš. A sad ustani i hajde u grad, i tu će ti se kazati što treba da činiš!’*” (Djela 9,1-6)

Nakon ovoga Savao je bio poučen pravom Gospodnjem putu. Tada je spoznao svoje pravo stanje. Nakon susreta s Bogom i nakon prave spoznaje o Njemu, on je napisao: *“Ali sve to što mi je bilo vrijedno, izgubilo je u mojoj cijeni vrijednost za me zbog Krista. Štoviše, sve sada gubi u mojoj cijeni svoju vrijednost zbog najveće prednosti: spoznaje Krista Isusa, moga Gospodina. Radi njega sam sve žrtvovao, i sve smatram blatom, da Krista dobijem i da budem u njemu, ne pravednošću koja bi bila moja — onom koja dolazi od Zakona — nego onom koja se dobiva po vjeri u Krista, pravednošću koja dolazi od Boga na osnovi vjere.”* (Filipljanima 3,7-9) Osvjedočen o svojoj grešnosti Pavao je uzviknuo: *“Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela?”* (Rimljanima 7,24)

Uviđanje vlastite grešnosti i vlastite udaljenosti od Boga prethodi pravom pokajanju. Potom dolazi žalost zbog učinjenih grijeha. U Djelima apostolskim čitamo: *“Kad to čuše, duboko se u srcu potresoše te rekoše Petru i ostalim apostolima: ‘Braćo, što da činimo?’”* (Djela 2,37) Kad su Petrovi slušatelji uvidjeli svoju grešnost, duboko su se u srcu potresli. Ražalili su se i zatražili su savjet što da učine. Odgovor je bio: *“Obratite se ... Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oprostjenje grijeha: tako ćete primiti dar — Duha Svetoga.”* (Djela 2,38)

Prije apostola Petra tu poruku su u svojim propovijedima upućivali Ivan Krstitelj i sâm Isus Krist, pozivajući narod na promjenu života: *“U ono vrijeme po-*

javi se Ivan Krstitelj, propovijedajući u pustinji judejskoj: *‘Obratite se — govorio je — jer je blizu kraljevstvo nebesko!’*” (Matej 3,1.2) *“Od toga časa Isus poče propovijedati: ‘Obratite se, jer je blizu kraljevstvo nebesko!’”* (Matej 4,17) Mnogi su prihvatili ovaj poziv. *“Tada je k njemu dolazio Jeruzalem i sva Judeja zajedno s jordanskom okolicom. Oni ispovijedahu svoje grijeha, a on ih je krstio u rijeci Jordanu.”* (Matej 3,5.6) Ne samo da su krštenjem označavali svoje pomirenje s Bogom i početak novoga života, nego su bili spremni izvršiti riječi koje su im bile upućene: *“Rodite, dakle, plodom koji odgovara obraćenju.”* (Matej 3,8) Novi život u Isusu Kristu, život po Božjoj volji, jest rod pravog pokajanja i obraćenja.

Bio je to poziv na ispovijedanje grijeha ili priznanje grijeha, koje počinje odlukom i opredjeljenjem da budemo bolji. U slučaju izgubljenog sina to je opisano ovako: *“Ustat ću, poći ću ocu svome pa ću mu reći: Oče, sagriješih Bogu i tebi. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom. Primi me kao jednog od svojih najamnika!”* (Luka 15,18.19) Kad se ta odluka provede, onda je to vraćanje Bogu. *“Diže se i krenu svom ocu. Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac, i sažali mu se te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga.”* (Luka 15,20) Tada slijedi priznanje ili ispovijedanje grijeha Bogu i ljudima: *“Oče, sagriješih Bogu i tebi. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom...!”* (Luka 15,21)

Otac je radosno dočekaio povratak sina, koji nije zaslužio da bude primljen natrag u kuću. On nije mogao niti platiti štetu koju je napravio ocu. Došao je ocu onakav kakav je, spreman priznati svoj grijeh; priznao

ga je i više nije želio činiti ono što je činio. Sada je bio spreman prihvatiti pravila života u očevom domu, pravila zbog kojih je nekada otišao iz kuće. Bio je spreman biti kao jedan od najamnika, samo da bi bio u očevom domu. Otac ga je primio bez ikakvih zasluga. Darovao mu je ponovno pripadanje očinskoj kući. Da je sin to cijenio i prihvatio, pokazuje njegova poslušnost ocu. Njegove želje i zahtjevi nisu više bili u suprotnosti s očevima. Očeva volja postala je njegova volja. Nije više bilo neprijateljstva među njima. Nije bilo odvajanja. Sin je bio ponovno sretan u očevom domu.

Ova usporedba nam najbolje objašnjava što mi trebamo učiniti da bismo se vratili u dom našeg nebeskog Oca. Ona nam daje objašnjenje pravog pokajanja i obraćenja. Pravo pokajanje je unutarnja promjena, praćena vanjskim promjenama, novim životom. To je promjena misli, volje i življenja uopće. Tu promjenu nazivamo obraćenjem. Obratiti se znači okrenuti se od grijeha k Bogu. Priznati i odreći se grijeha jest pokajanje, a obraćenje Bogu znači živjeti po Božjoj volji uz pomoć Svetog Duha. Samo Kristovom silom može doći do promjene. Samo uz pomoć sile odozgo možemo činiti Božju volju. A činiti Božju volju znači pripremiti se za nebesko kraljevstvo, gdje ćemo vječno živjeti. To je ostvarenje pravog smisla života.

Zato trebamo doći nebeskom Ocu onakvi kakvi jesmo. Ne trebamo čekati da budemo bolji ili savršeni. Ne trebamo se truditi da zaslužimo da nas Otac primi. On nam u Kristu daruje spasenje milošću. Apostol Pavao kaže: *“Da, milošću ste spašeni — po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji! To ne dolazi od djela, da se tko ne bi hvalisao.”* (Efežanima 2,8.9) Trebamo upo-

znati i prihvatiti Isusa Krista za svojega Spasitelja. Potom trebamo Njemu priznati svoje grijehе i više ih ne činiti. Ne da bismo zaslužili spasenje, nego da bismo pokazali da smo prihvatili to spasenje u Isusu Kristu. Mi tada činimo ono što je Božja volja, jer smo sretni u Očevom domu. Volimo Boga Oca i iz ljubavi činimo ono što je Njegova volja.

Život po Božjoj volji, ili novi život, jest život posvećenja Bogu. Apostol Pavao opisuje taj život ovako: *“Živim — ali ne više ja, nego Krist živi u meni: život koji sada provodim u tijelu, provodim u vjeri u Sina Božjega, koji mi je iskazao ljubav i samoga sebe za mene predao — ne prezirem milost Božju, jer, ako opravdanje dolazi po Zakonu, onda je Krist uzalud umro.”* (Galaćanima 2,20.21) Isus je tu promjenu života nazvao novorođenjem ili rođenjem odozgo.

Krist poziva sve ljude da prihvate spasenje. Čovjek je neposlušnošću izgubio vječni život i Božju slavu. To se može povratiti samo vjerom i poslušnošću. Vjera i poslušnost vode potpunom ostvarenju spasenja. Mi ne zaslužujemo spasenje poslušnošću, ali poslušnost je plod prave vjere. Mi smo poslušni jer smo spašeni.

Što je dakle naš udio u Božjem planu spasenja? Što trebate učiniti ako želite biti spašeni? Trebate prihvatiti Krista za svog Otkupitelja i Spasitelja. Trebate se vratiti Bogu onakvi kakvi ste, zatražiti oprost za dotad učinjene grijehе i prestati živjeti u grijehu. Trebate dopustiti da vas Sveti Duh i Božja riječ vode u vašem životu. To je proces pravog pokajanja i obraćenja. Ako već danas učinite svoj dio, možete odmah osobno osjetiti veliku promjenu. Posljedice će biti novi život, mir u srcu, sigurnost, sreća, radost i zadovoljstvo u očekivanju pot-

punog ostvarenja spasenja. Samo tako možete ostvariti pravi smisao života na ovoj Zemlji — pripremiti se za vječni život u Kristovom kraljevstvu.

Isus Krist — sila koja mijenja

Da bismo živjeli u skladu s Božjom voljom, treba doći do promjene naše naravi i našeg odnosa prema Bogu. Mi to ne možemo učiniti sami, bez pomoći odozgo. Više puta smo pokušavali biti bolji; donijeli smo dobre odluke da više ne grijeshimo. Želimo se promijeniti i osloboditi tereta grijeha. Ali sami to ne možemo postići. Prorok Jeremija kaže: *“Može li Etiopljanin promijeniti kožu svoju? Ili leopard krzno svoje? A vi, možete li činiti dobro, navikli da zlo činite?”* (Jeremija 13,23)

Pravom pokajanjem i obraćenju prethodi uviđanje vlastite grešnosti i vlastitog neprijateljstva prema Bogu. Tek tada možemo uvidjeti svoju nemoć da živimo na slavu Bogu, i potrebu za silu odozgo da bismo se promijenili i pomirili s Bogom. Tek tada vidimo da je nama nemoguće da se sami izbavimo iz ponora grijeha u kojem se nalazimo. Naše su misli u suprotnosti s Božjim mislima i mi ih sami ne možemo promijeniti. Naše težnje su tjelesne. U Poslanici Rimljanima čitamo: *“Zato je težnja tijela neprijateljstvo prema Bogu, jer se ne pokorava Božjem zakonu niti to može. Oni koji su u tijelu ne mogu ugoditi Bogu.”* (Rimljanima 8,7.8)

“Obrazovanje, kultura, služenje voljom, ljudski napori, sve to ima svoje područje djelovanja, ali ovdje je neučinkovito. Možda se time može postići izvanjska ispravnost u ponašanju, ali se ne može promijeniti srce; ne mogu se očistiti životni izvori.” (Ellen G. White, *Put*

Kristu, Znaci vremena, Zagreb 2010., str. 13) Ali Krist je omogućio rješenje problema i naš život može biti nov i po volji Bogu.

Mora postojati sila koja djeluje iznutra, novi život odozgo, da bi se čovjek mogao promijeniti, ostaviti grijeh i postati svet. Ta sila je Krist. Samo Njegova milost može pokrenuti zamrle sposobnosti duše i privući ih Bogu, svetosti. Spasitelj je rekao: *“Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega.”* (Ivan 3,3) Misao da je dovoljno razvijati samo ono dobro koje u čovjeku po prirodi postoji, sudbonosna je zabluda. Apostol Pavao piše o tome: *“Zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer je to za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati.”* (1. Korinćanima 2,14) Zato Isus kaže: *“Ne čudi se što ti rekoh: treba da se odozgo rodite.”* (Ivan 3,7)

Teret grijeha je strašan: nemamo mira, peče nas savjest, ne možemo spavati, nismo raspoloženi, živimo u strahu i slično. Biblija iznosi primjer Jakova koji je prevario svojega brata Ezava. Pobjegao je iz doma svojega oca opterećen osjećajem krivnje. *“Bio je osamljen i prognan, odvojen od svega što mu je život činilo vrijednim, pa je njegovu dušu više od svega mučila pomisao i strah da ga je njegov grijeh odvojio od Boga, da ga je Nebo odbacilo.”* (Isto, str. 14.15) Želio se osloboditi tog tereta. Tada je dobio vijest utjehe i nade. O tome čitamo: *“Jakov ostavi Beer Šebu i zaputi se u Haran. Stigne u neko mjesto i tu prenoći, jer sunce bijaše već zašlo. Uzme jedan kamen s onog mjesta, stavi ga pod glavu i na tom mjestu legne. I usni san: ljestve stoje na zemlji, a vrhom do neba dopiru, i anđeli Božji*

po njima se penju i silaze. Uza nj je Jahve te mu govori: 'Ja sam Jahve, Bog tvoga praoca Abrahama i Bog Izakov. Zemlju na kojoj ležiš dat ću tebi i tvome potomstvu. Tvojih će potomaka biti kao i praha na zemlji; raširit ćete se na zapad, istok, sjever i jug; tobom će se i tvojim potomstvom blagoslivljati svi narodi zemlje. Dobro znaj: ja sam s tobom; čuvat ću te kamo god pođeš te ću te dovesti natrag u ovu zemlju; i neću te ostaviti dok ne izvršim što sam ti obećao.' (Postanak 28,10-15)

“Tako je Jakov upoznao Onoga koji može zadovoljiti potrebe i čežnje njegove duše — upoznao je Spasitelja. On mu može oprostiti i osloboditi ga krivnje. Ispunjen radošću i zahvalnošću, motrio je pokazani put kojim on, grešnik, može obnoviti zajedništvo s Bogom. Tajanstvene ljestve iz njegova sna predstavljale su Isusa, jedinog posrednika između Boga i čovjeka.” (Isto, str. 15)

Samo sila koja dolazi od Krista vodi pravom pokajanju. Samo Kristovom silom može doći do promjene. Sâm Isus kaže: “*Ostanite u meni i ja ću ostati u vama! Kao što mladica ne može sama od sebe, ako ne oстане na trsu, roditi roda, tako ni vi, ako ne ostanete u meni. Ja sam trs, vi ste mladice. Tko ostaje u meni i ja u njemu, rodi mnogo roda. Jer bez mene ne možete ništa učiniti.*” (Ivan 15,4.5) Da bismo se promijenili i živjeli svetim životom, potrebna nam je Kristova sila. Kao što mladice ovise o trsu da bi rasle i donijele rod, tako i mi trebamo živu vezu s Kristom da bismo u našem kršćanskom životu rasli i napredovali. Odvojeni od Njega ne možemo donijeti rodove ugodne Bogu, ne možemo živjeti bez grijeha i nemamo snage oduprijeti se iskuš-

nju. Ali u Isusu Kristu možemo donijeti pravi rod. To je bilo iskustvo apostola Pavla kad je napisao: *“Sve mogu u onome koji mi daje snagu.”* (Filipljanima 4,13)

U čemu se ogleda ta Kristova snaga? U čemu nam ona pomaže? Zašto bez nje ne možemo ništa? U poslanici Rimljanima čitamo o sili grijeha koja stanuje u nama i koja nas vuče da činimo zlo: *“Ja zbilja ne razumijem što činim, jer ne činim ono što hoću, nego činim ono što mrzim. No, ako dakle činim ono što neću, tim priznajem u skladu sa Zakonom da je on dobar. Onda ono više ne činim ja, nego grijeh koji stanuje u meni. Ja, naime, znam da nikakvo dobro ne stanuje u meni, to jest u mom tijelu. Zaista, htjeti dobro jest u mojoj moći, ali nije učiniti ga, budući da ne činim dobro koje hoću, nego činim zlo koje neću. A ako, dakle, činim ono što neću, ne činim ga više ja, nego grijeh koji stanuje u meni.”* (Rimljanima 7,15-20)

Sila grijeha treba biti pobijeđena. Krist nas svojom snagom oslobađa od sile grijeha u našem životu. To je ta borba koja se vodi u nama. Želimo biti bolji, ali ne ide, ne možemo se nadzirati. Koliko puta smo rekli: *“Pa nisam tako mislio, nisam to htio učiniti, nisam to htio reći; ali eto, dogodilo se, izletjelo mi je.”* U toj borbi Kristova snaga čini čuda. Ona nas mijenja. Postajemo novi, drugi ljudi.

“Ona mijenja karakter, upravlja pobudama, vlada strastima, suzbija neprijateljstvo, oplemenjuje osjećaje.” (Isto, str. 50) Tada je život ljepši, a oko nas se širi plemeniti utjecaj. *“Ako budemo u Kristu, ako ljubav Božja bude u nama, naši osjećaji, naše misli, naše namjere, naši postupci — bit će u skladu s Božjom voljom koja je izražena u propisima Njegovog svetog Za-*

kona.” (*Isto*, str. 52) Ta potpuna promjena bit će dokaz pravog pokajanja i pomirenja s Bogom.

Kako to Isus Krist čini u nama? Na koji način nas On mijenja? U Knjizi proroka Ezekielja čitamo o tom procesu: “*Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas! Izvadit ću iz tijela vašega srce kameno i dat ću vam srce od mesa. Duh svoj udahnut ću u vas da hodite po mojim zakonima i da čuvate i vršite moje naredbe.*” (Ezekiel 36,26.27) Promjenom srca ili promjenom misli postajemo Božja djeca. To se u Bibliji naziva novorođenjem. Zato je Isus i rekao: “*‘Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega.’ Odvрати mu Nikodem: ‘Kako se može čovjek, kad je već star, roditi? Zar može po drugi put ući u utrobu majke i roditi se?’ Odgovori mu Isus: ‘Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko. Što je rođeno od tijela, tijelo je; što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što ti rekoh: treba da se odozgo rodite.’” (Ivan 3,3-7)*

Da bismo rasli kao novorođena djeca, trebamo se hraniti. Apostol Petar kaže: “*Budući da ste tek rođena dječica, čeznite za onim čistim duhovnim mlijekom, da po njemu uzrastete za spasenje.*” (1. Petrova 2,2) Božja riječ je glavna hrana za naš duhovni rast. Primanjem Božje riječi u srce mi primamo život i karakter Isusa Krista, primamo silu kojom možemo pobijediti grijeh. Tada Krist svojim Duhom može stalno boraviti u našem srcu. A kad Krist boravi u našem srcu, cijela se narav mijenja. Tada naše misli postaju Njegove misli, naša volja postaje Njegova volja, naša služba postaje Njegova služba, naš život postaje sličan Njegovom životu. Tada On čini u nama što je Njemu ugodno: “*Bog je,*

naime, onaj koji proizvodi u vama i htjenje i djelovanje da mu se možete svidjeti.” (Filipljanima 2,13)

Grešnost je osobina čovjekove naravi i čovjek ne može sâm sebe promijeniti. Zato Bog čini svoj dio da bi nas spasio od grijeha i pomirio sa sobom, da bi nas promijenio. On ne samo da nam u Isusu prašta prošle grijehе, već nam daje i snagu da možemo pobijediti grijeh. On nas nanovo rađa i daje nam snagu da živimo po Njegovoj volji.

Čovjek treba prihvatiti ponuđenu milost time što priznaje i ostavlja grijeh, kaje se i dopušta da Krist preko Svetog Duha i Božje riječi svakog dana osvježava tu silu u nama i čini da živimo kako je Njemu ugodno. To znači da ostvarujemo pravu svrhu ovog sadašnjeg života: pripremamo se za život u vječnosti. Dopustimo Kristu da nas vodi i ostvarimo pravi smisao života!

O svojoj sudbini odlučujemo sami

Neki misle da će svi ljudi biti spašeni i dobiti vječni život, jer je Krist umro za sve ljude. Drugi opet vjeruju da je Bog unaprijed odredio neke za svoje vječno kraljevstvo, a ostale isključio iz broja spašenih. I jedno i drugo shvaćanje želi osloboditi grešnog čovjeka osobne odgovornosti. Najlakše je to sve prenijeti na nekog drugog. Tako možemo čuti ovakav zaključak kad je riječ o oprostjenju grijeha, opravdanju i vječnom životu: “Ako mi je suđeno da budem spašen, bit ću spašen.” A onda se to proširuje na niz životnih situacija, pa se kaže: “Tako mi je bilo suđeno”, “Meni nije bilo suđeno”, “Takva je sudbina”, “Tako mu je bilo određeno.” Čak je i veliki crkveni učitelj i biskup Augustin naučavao: “Bog

unaprijed određuje izabranike i unaprijed poznaje odbacene.”

Ali što o tome naučava Biblija? Jesu li spašeni određeni unaprijed? Možemo li osobno odlučivati o sudbini svoje duše, ili je na tom području žrtvovana ljudska sloboda? Možemo li osobno odlučivati o svojim životnim koracima, ili su oni sudbinski unaprijed određeni? Što je određeno, a što nije?

U Bibliji čitamo da su svi ljudi sagriješili i da su izgubili Božju slavu. (Rimljanima 3,23) *“Prema tome, kao što po jednom čovjeku uđe grijeh u svijet a po grijehu smrt, tako smrt prijeđe na sve ljude jer svi sagriješise.”* (Rimljanima 5,12) Posljedica grijeha je smrt koja pogađa sve ljude, ili kako kaže apostol Pavao: *“Jer je plaća grijeha smrt.”* (Rimljanima 6,23) Da bi spasio grešnog čovjeka od vječne smrti, Bog Otac je darovao svog jedinorođenog ljubljenog Sina da bude naša zamjena; da nas otkupi od vječne smrti i ponovno omogućiti vječni život u Njegovom kraljevstvu. U Poslanici Rimljanima čitamo: *“Dakle, kao što je prekršajem jednoga osuđenje došlo na sve ljude, tako izvršenjem zapovijedi od jednoga dolazi na sve ljude opravdanje koje se sastoji u životu, jer kao što su nepokornošću jednoga čovjeka svi postali grešnici, tako će i pokornošću jednoga svi postati pravednici.”* (Rimljanima 5,18.19) *“Jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.”* (Rimljanima 6,23)

Isus Krist je umro za sve ljude. O tome čitamo: *“Ali Isusa — koji je ‘jedno kratko vrijeme učinjen nižim od anđela’ radi patnje, to jest smrti, da bi milosti Božjom za svakog umro — vidimo ‘ovjenčana slavom i čas-*

ću'." (Hebrejima 2,9) "*Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus koji dade samog sebe kao otkup mjesto sviju' — to što je u svoje vrijeme objavljeno.*" (1. Timoteju 2,5.6) Isus Krist je po Božjoj milosti umro za svakoga. On je dao sebe u otkup umjesto sviju. On je postao naša zamjena. Prorok Izaija kaže: "*Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna — radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše. Poput ovaca svi smo lutali, i svaki svojim putem je hodio. A Jahve je svalio na nj bezakonje nas sviju.*" (Izaija 53,5.6) Isus Krist je to učinio umjesto sviju nas. Hoće li onda svi biti spašeni od grijeha i vječne smrti? Iz Biblije doznajemo da neće. Zašto svi neće biti spašeni? Sâm Isus je na rastanku sa svojim učenicima odgovorio na to pitanje: "*Tada im reče: 'Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju! Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se; tko ne bude vjerovao, osudit će se.'*" (Marko 16,15.16)

Evandjelje ili Radosnu vijest o mogućnosti spasenja treba propovijedati svakom stvorenju. Svakome treba uputiti poziv da prihvati to spasenje u Isusu Kristu. Ali svi neće prihvatiti taj poziv. Riječi: "*Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se; tko ne bude vjerovao osudit će se,*" upućuju na mogućnost izbora. One pozivaju na sudjelovanje čovjeka u tom procesu spasenja. Ne samo da oni koji su to prihvatili trebaju propovijedati svima Radosnu vijest, nego i oni koji čuju trebaju učiniti svoj dio. To potvrđuju i riječi evandelistu Ivana: "*Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.*" (Ivan 3,16) Bog je dao svog Sina da ni jedan

koji Ga vjeruje ne pogine nego da ima vječni život. Ovo “*ni jedan koji u nj vjeruje*” pokazuje da je svakome ostavljena ta mogućnost. Ne može se, dakle, govoriti da su spašeni određeni unaprijed. Određen je put spasenja, način na koji možemo biti spašeni: to je Isus Krist, On je put spasenja, On je istina i život. Apostol Petar je rekao da nema drugog puta u nebesko kraljevstvo: “*Isus je onaj ‘kamen koji ste vi, graditelji, odbacili, a koji je postao ugaonim kamenom’*. Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.” (Djela 4,11.12)

Samo u Isusu Kristu možemo dobiti oproštenje grijeha, opravdanje i vječni život. To je određeno. Ali tko će to vjerovati i pokrstiti se, to nije unaprijed određeno. Biblija kaže da je Božja volja da svi ljudi budu spašeni: “*To je dobro i ugodno pred Bogom, Spasite-ljem našim, koji hoće da se svi ljudi spase i dođu do potpune spoznaje istine.*” (1. Timoteju 2,3.4) Ali svi neće učiniti ovaj svoj dio — doći do potpune spoznaje istine, prihvatiti je i živjeti po njoj.

Izbor je pred nama. Sudbina naše duše je u našim rukama. Mi osobno smo slobodni izvršiti izbor i odluku: sud ili spasenje, vječna smrt ili vječni život! Mi osobno smo slobodni odlučiti hoćemo li vjerovati, pokrstiti se i biti spašeni; ili nećemo vjerovati i tako biti osuđeni. Mi osobno odlučujemo hoćemo li ići putem koji vodi u život i biti poslušni Bogu, ili to nećemo činiti. Bog nipošto nije odredio tko će to učiniti. On je odredio put spasenja; ali tko će tim putem života ići, o tome svatko odlučuje za sebe. Ne može netko drugi odlučiti za nas. Prorok Ezekiel kaže: “*Sine čovječji,*

zgriješi li koja zemlja protiv mene nevjerom, i ja podignem ruku na nju, te joj uništim i posljednju pričuvu kruha, i pustim na nju glad da zatrem u njoj sve ljude i stoku; preostanu li u njoj samo tri čovjeka — Noa, Daniel i Job — ti će se svojom pravednošću spasiti — riječ je Jahve Gospoda. ... A u njoj preostanu samo ona tri čovjeka, Noa, Daniel i Job, života mi moga — riječ je Jahve Gospoda — oni neće spasiti ni sinova ni kćeri, nego samo sebe svojom pravednošću.” (Ezekiel 14,13. 14.20)

Svatko treba učiniti svoj dio. Oduvijek je bilo tako. Naši praroditelji Eva i Adam mogli su slobodno odlučivati: hoće li vječno živjeti, ili će umrijeti. Čitamo zapis o tome: “*Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: ‘Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!’” (Postanak 2,16.17)* Uvjet vječnog života bila je poslušnost ovoj Božjoj naredbi. To je bilo određeno, a ne hoće li oni to poslušati ili ne. Oni su sami izabrali neposlušnost Bogu, umiranje i smrt.

S pojavom grijeha sloboda izbora je i dalje ostala. Tako je u vrijeme Mojsija Gospodin rekao: “*Uzimam danas za svjedoke protiv vas nebo i zemlju da pred vas stavljam: život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj, ljubeći Jahvu, Boga svoga, slušajući njegov glas, prijanjajući uz njega, da živiš ti i tvoje potomstvo. Ta on je život tvoj, tvoj dugi vijek, da bi mirno mogao boraviti na zemlji za koju se Jahve zakle ocima tvojim Abrahamu, Izaku i Jakovu da će im je dati.” (Ponovljeni zakon 30,19.20)*

Prorok Ilija je u svoje vrijeme pozvao narod da izabere kome će služiti: “*Dokle ćete hramati na obje*

strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal, slijedite njega.” (1. o Kraljevima 18,21)

U novom zavjetu nalazimo niz tekstova koji govore o toj slobodi izbora. Isus je rekao Nikodemu: *“Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega.”* (Ivan 3,3) Isus je svim ljudima uputio riječi koje govore da nitko nije unaprijed određen za vječni život ili vječnu smrt. Isus poziva: *“Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama.”* (Matej 11,28.29) Zamijetimo riječi: *“dođite, ... svi”, “uzmite, ... učite”, “tako ćete naći pokoj svojim dušama”*.

Sudbina vaše duše je u vašim rukama; ona leži u vašoj odluci: hoćete li doći, poučiti se i naći odmor, ili nećete. Tragedija je u tome što mnogi ne žele mijenjati sebe i učiti od Krista. Isus je objasnio i zašto oni to ne žele: *“U ovome se sastoji sud: Svjetlo je došlo na svijet, a ljudi su više voljeli tamu nego Svjetlo, jer su im djela bila zla. — Svatko tko čini zlo mrzi svjetlo i ne dolazi k svjetlu, da se ne otkriju njegova djela. Onaj koji radi što je pošteno dolazi k svjetlu, da bi se očitovalo da su njegova djela učinjena u Bogu.”* (Ivan 3,19-21) Neki su, nažalost, izabrali život u tami, jer to više vole. U mraku se mogu činiti zla djela. A tko tako čini, ne voli Svjetlo — samog Isusa.

Mnogi se povode za većinom i smatraju da se istina i pravda nalaze tamo gdje je većina. Ali nije uvijek tako. U Evandjelju po Mateju čitamo Isusove riječi: *“Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast, i mnogo ih je koji idu njim. Kako su uska vrata*

i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze!” (Matej 7,13.14) To što čini većina, ne znači i da je to put života. Većina je vikala Pilatu da raspne Isusa. Jesu li bili na strani istine i života? Nisu, jer su ustali protiv Spasitelja svijeta. Kod životnog izbora ne treba se ni-pošto povoditi za većinom. Treba imati u vidu Isusovo upozorenje da uska vrata i tijesan put vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.

Neki odbacuju Krista pod pritiskom drugih — obitelji, društva, susjeda ili nekih vođa. Uobičajeni izgovori su: “Moji su oduvijek tako činili pa ću i ja. Što će reći ovaj ili onaj? Moji roditelji ili moja djeca ne misle tako.”

U Evanđelju po Ivanu nalazimo sličan primjer: “*Kad se stražari vratiše glavarima svećeničkim, ovi ih upitaše: ‘Zašto ga niste doveli?’ Stražari odgovoriše: ‘Nikada čovjek nije govorio kao ovaj čovjek!’ ‘Zar ste i vi zavedeni? — odvrtiše im farizeji. — Ima li tko od članova Velikog vijeća ili od farizeja da je vjerovao u njega? A ova svjetina koja ne pozna Zakona, ona je prokleta.’”* (Ivan 7,45-49) Stražari i narod bili su oduševljeni Kristovim učenjem i mnogi su Ga slijedili, ali primjedba svećenika je bila: “Zar ste i vi zavedeni? Vidite da od nas nitko to ne čini. Neka ste prokleti!”

Slična reagiranja možemo vidjeti i danas kad se netko odluči istinski i praktično početi za Isusom, živjeti po Njegovoj volji i naći duševni mir. Ali, svatko je slobodan izvršiti svoj izbor. Savjet Božje riječi je: “*Nemojte se prilagođivati ovomu svijetu! Naprotiv, preobličavajte se obnovom svoga uma da možete uočavati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno!”* (Rimljanima 12,2)

Krist nikoga ne prisiljava da Mu služi. On ne želi silom iznuditi odluku. Više puta je bio u prilici da uvjeri i prisili ljude da Ga svakako trebaju primiti, ali to ne bi bilo u skladu s čovjekovom slobodnom voljom koju mu je On dao stvarajući ga. Bogati mladić je došao k Isusu i pitao: *“Učitelju, što dobro moram činiti da postignem život vječni?”* Isus mu je odgovorio: *“Ako hoćeš ući u život, vrši zapovjedi!”* (Matej 19,16.17) Objasnio mu je koje su to zapovjedi i pozvao ga da Ga slijedi. Ali mladić nije bio spreman potpuno prihvatiti Kristov put, i otišao je. Isus ga nije prisilio da Ga mora slijediti. Ali ako želi u vječni život, to je bio put. On je, nažalost, izabrao suprotno.

Jedan drugi događaj također pokazuje da Isus ne želi da Ga netko prima na silu. Nakon iscjeljenja jednog teškog bolesnika, stanovništvo toga mjesta je reagiralo ovako: *“Ljudi iziđoše da vide što se dogodilo. Dođoše k Isusu i nađoše čovjeka iz koga su izišli zli duhovi gdje sjedi do nogu Isusovih, obučen i pri zdravoj pameti. I uplaše se. Očevici im ispričaju kako je opsjednuti spašen. Tada Isusa zamoli sav narod geraskog kraja da se udalji od njih, jer ih bijaše obuzeo velik strah. On uđe u lađicu i krenu nazad.”* (Luka 8,35-37) Umjesto da se raduju što je Krist među njima i što im može pomoći u svim potrebama, oni su Ga zamolili da napusti njihov kraj. I Isus ih je napustio. Ostavio ih je same jer su oni tako izabrali.

Ovi i drugi primjeri svjedoče da nas Bog ne želi primorati da Mu služimo. Ali oni govore i da Bog nije odredio one koji Mu moraju služiti. On nije odredio izabranike. Svatko osobno odlučuje za sebe što će učiniti. O sudbini svoje duše možemo osobno odlučiti. Pred

nama je sloboda izbora. Pred nama je Kristov poziv svima da dođu i nađu mir svojim dušama. Ako jednoga dana budemo izgubljeni za vječnost, sami smo to odabrali. Ako jednoga dana budemo u Kristovom kraljevstvu, sami smo tome doprinijeli svojim slobodnim izborom. Mogućnost spasenja i vječnog života ponuđena je svima. Na nama je hoćemo li je prihvatiti ili odbaciti. Isus kaže: *“Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom.”* (Otkrivenje 3,19.20) Isus svojim Svetim Duhom kuca na vrata našega srca i želi biti stanar u našim srcima. Ali kvaka je na našoj strani. Do nas stoji hoćemo li otvoriti ili ne.

Hoćete li otvoriti vrata svojega srca Isusu? Hoćete li Ga prihvatiti vjerom i doći do potpune spoznaje o Njemu? Hoćete li Ga slijediti i biti Mu istinski i praktično poslušni? Sudbina vaše duše je u vašoj ruci. Stoga otvorite vrata svojega srca Isusu! Pokažite svojim životom da vršite Njegovu volju. Samo tako ćete moći ostvariti pravi smisao života — pripremiti se za život u vječnosti.

Rob ili slobodan?

Neki misle da je takva služba Bogu, odnosno život po Božjoj volji, ograničavanje ljudske slobode? Je li poslušnost Kristu ropstvo ili sloboda?

Ropstvo ili sloboda — to je vrlo široko i složeno pitanje. U svoj svojoj širini i složenosti ono je oduvijek zanimalo ljude, i možemo slobodno reći da je razvitak ljudskog društva praćen stalnom borbom čovjeka za slobodu, a protiv ropstva. Nitko ne voli biti rob niti pot-

činjen. Nitko ne voli da mu netko drugi gospodari, zapovijeda i naređuje. Svatko voli biti slobodan, bez obveza i ograničenja. To je jedan od razloga zašto mnogi smatraju da je i služba Bogu ograničavanje ljudske slobode. Takvi kažu: "Biti kršćanin, to su obveze; a ja želim biti slobodan!" Je li to stvarno tako? Jesu li kršćani robovi ili slobodni? Može li čovjek uopće biti slobodan, ili je uvijek u nekom stanju potčinjenosti? Što je zapravo sloboda?

Ako bismo upitali apostola Pavla, on bi nam rekao sljedeće: *"Za tu slobodu Krist nas je oslobodio. Prema tome, budite nepokolebivi i ne dopustite da vas ponovo upregnu u jaram ropstva! ... Dakako, vi ste, braćo, k slobodi pozvani."* (Galaćanima 5,1.13) Pavao nas poziva da ostanemo u kršćanskoj slobodi. Mi smo pozvani da budemo slobodni.

Zašto onda mnogi smatraju kršćanstvo obvezom i ropstvom, a napuštanje ili neprihvatanje kršćanstva slobodom? Što to znači: "Želim biti slobodan!" Što bi za takve bila sloboda?

Mogli bismo definirati slobodu ovako: Sloboda je neometano izvršavanje vlastite volje. Postoji li na Zemlji ili u svemiru mjesto gdje čovjek može neometano činiti što god zaželi? Što bismo činili u takvoj slobodi?

Hoćemo letjeti!

Može.

Hoćemo razbijati!

Može.

Hoćemo samo uživati!

Može.

Hoćemo krasti, lagati, ubijati!

Može.

Nećemo raditi!

Može.

Sad hoćemo malo raditi!

Može.

Sad hoćemo malo biti dobri!

Može.

I tako dalje. ...

Ima li u svemiru takvog mjesta na kojem bi čovjek mogao zadovoljiti sve svoje želje i prohtjeve? Sigurno da nema. Ali kad bi ga i bilo, opet ne bismo bili slobodni, jer je to što želimo ovladalo nama. Primjerice: Hoću uvijek raditi suprotno od onoga što se od mene zahtijeva. Možemo donositi i dobre odluke, izvršavati i dobre želje, ali provodeći to postajemo “robovi” tim svojim odlukama i željama. One vladaju nad nama. Vrlo je važno da zapazimo: Ako je nešto ovladalo nama, postajemo robovi toga. Na to nam skreće pozornost i apostol Pavao kad kaže: “*‘Sve mi je dopušteno...’ — Ali sve nije korisno. ‘Sve mi je dopušteno...’ — Ali ja neću ničemu robovati.*” (1. Korinćanima 6,12) Za stvorena bića ne postoji apsolutna sloboda. Bilo što činili u svojem životu, uvijek smo nečije sluge. O tome čitamo u Svetom pismu: “*Zar ne znate: ako se nekomu dajete za robove da mu se pokoravate, robovi ste onoga komu se pokoravate: bilo grijeha da umrete, bilo pokornosti da budete opravdani?*” (Rimljanima 6,16) “*Zaista, zaista, kažem vam, tko god čini grijeh, rob je grijeha — odvrti im Isus.*” (Ivan 8,34)

Prema tome, sloboda je neometano izvršavanje svoje volje, ali u kojoj smo uvijek nečije sluge. Sloboda grijeha je izvršavanje Sotonine volje. Kršćanska sloboda, o kojoj govori apostol Pavao, je potpuno izvršavanje Bo-

žje volje. Mi, dakle, možemo govoriti samo o slobodi izbora poslušnosti, odnosno kome ćemo se pokoriti. Jer što god činili, u nečijoj smo službi — ili Sotone, ili Boga. Sloboda izbora, a ne apsolutna sloboda, uvijek je stajala pred stvorenim bićima. Adam je imao slobodu izbora: *“Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!”* (Postanak 2,16.17)

Kako veliku slobodu je imao prvi čovjek! Slobodno je mogao jesti sa svakoga drveta u vrtu, samo jedno nije smio dirati. Uzimanje s tog jedinog značilo je, kako je Bog rekao, put u smrt. U svojoj punoj slobodi izbora čovjek je izabrao put prokletstva i smrti koji mu je Sotona prikazao drukčije: *“Nato će zmija ženi: ‘Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo.’”* (Postanak 3,4.5) Drugim riječima, onda ćete biti potpuno slobodni, jer ste kao bogovi, a samo Bog ima apsolutnu slobodu. Čovjek je prihvatio ovaj izbor kao put k pravoj slobodi kojoj oduvijek teži. Ali *“neki se put čini čovjeku prav, a na koncu vodi k smrti”* (Izreke 14,12). Tako je poslušnost Sotoni donijela prokletstvo i smrt na planet Zemlju. (Postanak 3,17-19)

Iako se Sotona nametnuo za gospodara ovoga planeta, sloboda izbora je i dalje ostala ljudima. Čovjek može birati kome će se pokoriti: Sotoni ili Bogu. Sljedeći biblijski primjeri to potvrđuju: *“Uzimam danas za svjedoke protiv vas nebo i zemlju da pred vas stavljam: život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj, ljubeći Jahvu, Boga svoga, slušajući njegov glas, pri-*

anjajući uz njega, da živiš ti i tvoje potomstvo. Ta on je život tvoj, tvoj dugi vijek, da bi mirno mogao boraviti na zemlji za koju se Jahve zakle ocima tvojim Abrahamu, Izaku i Jakovu da će im je dati.” (Ponovljeni zakon 30,19.20) Bog nikada nikoga nije primoravao da Mu služi. Izaberi život — bio je uvijek Njegov poziv. Tako je bilo u vrijeme Mojsija, tako je bilo u vrijeme Jošue: *“Međutim, ako vam se ne sviđa služiti Jahvi, onda danas izaberite kome ćete služiti: možda bogovima kojima su služili vaši oci s onu stranu Rijeke, ili bogovima Amorejaca u čijoj zemlji sada prebivate. Ja i moj dom služit ćemo Jahvi.”* (Jošua 24,15)

Tako je bilo u vrijeme proroka Ilije: *“Ilija pristupi svemu narodu i reče: ‘Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal, slijedite njega.’ A narod mu nije ništa odgovorio.”* (1. o Kraljevima 18, 21) Tako je bilo u svim vremenima, tako je i danas. Čovjek može slobodno izabrati u čijoj će službi biti. Svakog dana vršimo svoj izbor potpuno slobodno i izvršavamo nečiju volju. Ne možemo biti na obje strane. Da bi prikazao kako je nemoguće istodobno biti na obje strane, apostol Pavao je uzeo sljedeću ilustraciju: *“Ne možete piti kalež Gospodnji i kalež vražji. Ne možete biti dionici stola Gospodnjega i stola vražjega. Ili da na zavist i srdžbu izazivamo Gospodina? Zar smo jači od njega? ‘Sve je dopušteno.’ Ali sve nije korisno. ‘Sve je dopušteno.’ Ali sve ne izgrađuje.”* (1. Korinćanima 10,21-23) Pouka je jasna: jedno je Gospodnja čaša, drugo je đavolska čaša. Ne možemo u isto vrijeme sjediti za dva različita stola i piti iz dvije različite čaše. Ili smo za Gospodnjim stolom, ili za đavolskim stolom. Drogog izbora nema; neki srednji put ne postoji. Nema čaše

niti stola koji ne bi pripadao ili Gospodinu, ili Sotoni. Ako smo za Gospodnjim stolom i pijemo Gospodnju čašu, onda nismo za Sotoninim stolom i čašom.

Sloboda izbora je pred nama. Često smo pred izborom čaše i stola. Često, misleći da je za Gospodnjim stolom previše propisa i obveza, sjednemo za Sotonin stol, očekujući potpuno zadovoljstvo. Ali neki se izbor čovjeku čini dobrim, a na kraju doživi gore nego što je mislio.

To je Isus najbolje prikazao u priči o izgubljenom sinu. Mlađi sin je smatrao da su nepisani propisi ponašanja u kući njegovog oca teške obveze. Mislio je da odlazak od kuće znači slobodu i pravi život. Zato je uzeo svoj dio i otišao od kuće. I prvih je dana izgledalo da je izvršio dobar izbor. Mogao je ustati kad hoće, mogao je otići kad želi a da nikoga ne pita, mogao je potrošiti koliko želi, jesti i piti koliko želi, vratiti se kad želi, biti prijatelj s kim želi. Sve kako je sâm htio. Ali kako je vrijeme prolazilo, broj prijatelja se smanjivao jer je i novca bivalo sve manje. Onda je nastupila glad u toj zemlji, a nije imao nikakve pričuve. Da bi ostao živ, prihvatio se čuvati svinje nekog čovjeka. Opet je bio gladan.

Isus nastavlja priču: *“Tada dođe k sebi...”* (Luka 15,17) Mlađić je shvatio da društvo ne može postojati bez obveza i propisa koji određuju odnose među ljudima. Vratio se svom ocu i prihvatio način života u očevoj kući, jer je samo pod tim uvjetom mogao ostati živ. Sada mu je bilo lijepo kod kuće. Radio je iste poslove kao i prije, ali ovoga puta bez osjećaja obveze i ograničavanja slobode. Zašto? Što se dogodilo? Božja riječ kaže: *“Tada dođe k sebi...”* Doživio je unutarnju pro-

mjenu. Promijenilo se htijenje, promijenila se volja, svijest. Sada je želio ono što želi i njegov otac. Sada je postao svjestan da moraju postojati obveze i propisi da bi se jedno društvo održalo na životu; ali budući da ih je sad usvojio kao svoje, nije ih ni osjećao. Oni su postali njegovo htijenje, njegova volja. S obzirom da je sloboda neometano izvršavanje vlastite volje, sada se osjećao slobodnim, jer vršeci svoju volju, koja je nakon “dolaženja k sebi” jednaka “očevoj volji”, živio je u skladu s “obavezama i propisima” koje više nije osjećao kao takve.

Da bismo osjetili slobodu u Kristu, naša volja treba biti jednaka Kristovoj. Apostol Pavao kaže: “... *već kao robovi Kristovi koji od svega srca vrše volju Božju!*” (Efežanima 6,6) Ako nešto prihvaćamo i činimo od srca, onda ne osjećamo teret i obvezu. Onda je to naše htijenje, naša volja. Da bismo se osjećali slobodni u Kristu, naša volja se treba promijeniti. Mi trebamo htjeti ono što želi Krist. Naše misli se moraju promijeniti. Naša svijest treba biti u skladu s Božjom riječju. Drugim riječima, potrebna je unutarnja promjena. Treba se roditi “odozgo” (Ivan 3,7), rekao bi Isus. Kao što se danas osjećamo slobodni kad činimo ono što želimo, tako će biti i u Kristu kad je naša volja jednaka Njegovoj pa činimo što želimo. Želimo ono što je Bogu ugodno pa se, čineći to, i sami osjećamo slobodni, s obzirom da je to sada izvršavanje i naše volje.

Usklađivanje volje je najvažniji trenutak u odgovoru na naše pitanje. Po naravi nam nije urođeno da vršimo Božju volju. Od svojega rođenja smo skloni činiti grijeh. Takvu narav nasljeđujemo, jer su Eva i Adam, na kojima je stajao ovaj izbor, izvršili takvo usklađiva-

nje. I danas nam se zato čini da smo slobodni ako nismo kršćani, jer je naša volja jednaka pobijeđenom samozvanom gospodaru ovoga planeta. Ali, zahvaljujući Kristu, mi u našem životu možemo promijeniti gospodara, a da se i dalje osjećamo slobodni — ako doživimo i unutarnju promjenu. A to znači pripremiti se za nebesko kraljevstvo i ostvariti pravi smisao života.

U očekivanju tog nebeskog kraljevstva trebamo biti u stalnoj vezi s Bogom, kako bismo ustrajali na tom Kristovom putu. Kako to ostvariti?

Molitva nas povezuje s Bogom

U početku su Adam i Eva osobno razgovarali s Bogom licem k licu. Kad je došao grijeh, prekinuta je ovakva osobna veza s Bogom. Grijeh je udaljio čovjeka od Boga i načinio veliki ponor, koji je odvojio Nebo od Zemlje i koji je odvojio čovjeka od Boga. Ali Isus Krist je došao na našu Zemlju da nam omogući povratak k Bogu. On je svojom žrtvom na križu premostio ponor koji se nalazio između čovjeka i Boga i omogućio svakome koji Ga primi za osobnog Spasitelja da postane Božje dijete. Njegovo djelo pomirenja omogućilo je svakome da bez nekog zemaljskog posrednika slobodno dođe pred prijestolje Božje milosti i razgovara sa svojim nebeskim Ocem. Ovaj razgovor s Bogom su naše molitve. Jedina veza s Bogom, koju čovjek može održavati preko Isusa Krista, jest molitva.

U molitvi možemo otvoriti svoje srce Bogu kao Prijatelju. Ona je disanje duše i tajna duhovne sile; ona je životno načelo duhovnog čovjeka. Da bismo vodili pravi duhovni život, trebamo biti u stalnoj vezi s našim

nebeskim Ocem. Molitva nas povezuje s Bogom. To je karika koja spaja slabog čovjeka sa svemogućim Bogom. Isus Krist nas stoga poziva na molitvu: “*Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se!*” (Matej 7,7) Molitva je traženje nečega. Uz traženje ide i zahvaljivanje. Molitva je, dakle, traženje i zahvaljivanje.

Mnogi danas ne razumiju ove Isusove riječi: “*Molite, ... tražite, ... kucajte!*” Tijekom vremena ljudi su pod plašt moljenja i traženja unijeli svoje mišljenje, i na taj način skrenuli misli iskrenog molitelja na već oblikovane i unaprijed napisane molitve, koje nisu odraz pobožnog srca koje traži i moli. Ovakav pogrešan stav prema molitvi učinio je da se danas ljudi mole Bogu na različite načine. Tako se neki mole ponavljajući uvijek iste riječi. Drugi su opet, da ne bi stalno ponavljali svoje određene molitve, ispisali molitve na pločice ili komadiće papira, stavili ih u bubanj i onda ga okreću onoliko puta koliko se po njihovom mišljenju treba ponoviti ista molitva. Suvremeni molitelji idu još dalje i “racionalno” koriste svoje vrijeme određeno za molitvu. Oni snime svoje molitve, i kad je potrebno izmoliti neku molitvu nekoliko stotina puta, samo uključe uređaj za reprodukciju zvuka, i molitve se ponavljaju. Za to vrijeme oni obavljaju svoje druge poslove. Kako daleko je čovjek otišao od vrlo jednostavnog učenja Gospodnje riječi: “*Ne brinite se tjeskobno ni za što, već u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti!*” (Filipljanima 4,6) Ovdje je poziv da osobno iznesemo svoje potrebe Bogu, da osobno otvorimo svoja srca i kažemo Bogu što nas tišti i uznemirava, da Mu kažemo o svojoj nadi, strahu, potrebi i želji; a onda

da se za sve primljeno zahvalimo. Prava molitva je otvaranje srca Bogu kao Prijatelju. Istina, molitva ne mijenja Božju volju; ona nas upoznaje s Božjom voljom i dovodi u sklad s Bogom. Molitvom se naša volja usklađuje s Božjom voljom.

Može li to učiniti već pripremljena, unaprijed napisana molitva? Sigurno je da ne može. Zašto? Zato što molitve koje su unaprijed napisane nisu odraz našeg trenutnog osjećanja, naše trenutne potrebe i želje. To nisu traženja od Boga nečeg određenog što nam je toga trenutka potrebno. To nisu naša osobna traženja, koja mi u srcu želimo; a prava molitva je otvaranje svojega srca Bogu.

“Molitva je ključ u rukama vjere koji otvara nebeske riznice u kojima se čuvaju neograničena bogatstva Sve-moćnoga.” (Ellen G. White, *Put Kristu*, Znaci vremena, Zagreb 2010., str. 82) Divna usporedba! Pravom molitvom, dakle, otvaramo vrata Neba i dolazimo pred prijestolje Božje milosti da razgovaramo s našim nebeskim Ocem i iznesemo Mu svoje potrebe. Cijeli naš život ovisi o onome što nam Bog daje. Sve što trebamo dolazi od Njega. Naša prijateljstva, naše sposobnosti da zarađujemo novac, naše zdravlje; naša snaga u trenucima iskušenja, nevolja, žalosti i poteškoća; svaka duhovna, tjelesna i duševna pomoć — sve to dolazi od Boga. On je izvor mudrosti, sile, izvor pravog mira i sreće. Samo treba tražiti i ustrajno moliti. A to zahtijeva da budemo u neprestanoj vezi s Njim.

Iz ovoga možemo zaključiti da je molitva naša velika potreba. To treba biti najvažniji posao jednog kršćanina tijekom dana. Ova veza s Bogom treba biti neprestana. Prava molitva ne može postojati bez ove stal-

ne veze, ili želje za tom stalnom vezom i prijateljstvom s Bogom.

Može li se ovakva stalna veza s Bogom održavati pomoću unaprijed napisanih i snimljenih molitava? Jasno je da ne može. Molitelj treba osobno otvarati svoje srce Bogu. “U našem životu potrebno je da se diže jedna stalna rijeka molbi prema Bogu, pa će se onda i od gore, od Boga, prema dolje vratiti jedna stalna rijeka odgovora, pomoći i blagoslova.” (S. D. Gordon, *Tihi razgovori o molitvi*, str. 38.39) Tamo gdje se održava takva stalna veza s Bogom, vide se i posljedice: priznanje grijeha, predaja Bogu i zahvaljivanje. To onda postaje i sadržaj naših molitava.

Tako dolazimo do praktičnih pitanja: “Kako da se onda molimo? Za što se trebamo moliti? Što treba biti sadržaj naših molitava?” Slično pitanje su postavili učenicima svojemu Učitelju Isusu Kristu: “*Kako je molio na nekom mjestu pa prestao, reče mu jedan od njegovih učenika: ‘Gospodine, nauči nas moliti, kao što je i Ivan naučio svoje učenike!’*” (Luka 11,1) Isus je ispunio ovu njihovu molbu i dao im primjer molitve: “*Stoga vi molite ovako: Oče naš, koji jesi na nebesima! Sveti se ime tvoje! Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji! Kruh naš svagdanji daj nam danas! I otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima svojim! I ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od zla!*” (Matej 6,9-13)

Isus je ovdje vrlo jednostavnim riječima izrekao jednu uzor-molitvu, koja nije dana da je uvijek ponavljamo. To je samo ideal molitve, čije jednostavne riječi može razumjeti svatko, ali koja je bogata sadržajem. Prva polovina ove molitve odnosi se na Boga. Upućena

je Njemu pa stoga i počinje riječima: “*Oče naš...*” Nekoliko sljedećih rečenica izražavaju želju da se sveti Njegovo ime; da se uspostavi Njegovo kraljevstvo; da se vrši Njegova volja. Ako smo na ovaj način odali čast i slavu Bogu, onda možemo naglasiti i naše tjelesne potrebe, što je izraženo riječima: “*Kruh naš svagdanji daj nam danas.*” Zatim su navedene naše osobne duhovne potrebe: praštanje grijeha i izbavljenje od zla.

Ovom uzor-molitvom Isus nam želi reći da u našim molitvama trebamo na prvom mjestu dati hvalu Bogu, priznati Ga za jedinog i pravog Boga, i pokazati spremnost da spoznamo i vršimo Njegovu volju. Zatim da uz naše tjelesne potrebe još više molimo za duhovne potrebe. Tako u ovoj molitvi možemo naći šest molbi za duhovne blagoslove, a samo jednu za zemaljske potrebe.

Dakle, na prvom mjestu trebaju biti duhovne potrebe. To je Krist naglasio i ovim riječima: “*Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati!*” (Matej 6,33)

Učeći svoje učenike kako da se mole, Isus nikada nije mislio na stalno ponavljanje ovih istih riječi. I sâm se nije uvijek tako molio. Čitajući Evandjelja nalazimo Ga često na molitvi. Mnoge Njegove molitve, i molitve drugih molitelja, zapisane su u Bibliji. One nisu bile doslovno ponavljanje molitve Očenaš. Ali sve su Kristove molitve sadržavale neke od poruka spomenutih u Očenašu. Tako, primjerice, Isusova velikosvećenička molitva, zabilježena u Evandelju po Ivanu u 17. poglavlju, nije ponavljanje molitve Očenaš, nego moljenje u duhu te molitve, ali s naglašavanjem stvarnih potreba u tom trenutku.

Prije nego što su Ga uhvatili i osudili, Isus se molio ovako: *“Tada im reče: ‘Žalosna je duša moja do smrti. Ostanite ovdje i bdijte sa mnom!’ Zatim ode malo dalje, pade ničice te se pomoli: ‘Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoiđe ovaj kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!’ ... Ponovo se udalji te uze moliti: ‘Oče moj! Ako nije moguće da me mine ovaj kalež, a da ga ne pijem, neka bude volja tvoja.’”* (Matej 26,38.39.42) I ovdje Isus ne ponavlja doslovce molitvu Očenaš. U samoći, pun boli u srcu, pod teretom odgovornosti, tražio je pomoć od svojega nebeskog Oca. Iako u velikoj patnji, On nije zaboravio na osnovno načelo molitve izraženo riječima da se ispuni Božja volja.

Ovo je vrlo važan trenutak kad je u pitanju molitva i njezino ostvarenje. U našim molitvama trebamo uvijek tražiti da se ostvari Božja volja. Dopustimo da nas Bog usliša po svojoj volji, jer On najbolje zna što nam je i kada najviše potrebno. Molitva je i postigla svoj cilj ako smo kroz nju otkrili što je Božja volja u pogledu onoga što smo tražili. Molitva niti nema za cilj izvršiti promjenu u Bogu ili promijeniti Njegovu volju. Ona treba izvršiti promjenu u nama, to jest promijeniti našu volju, naše htijenje, naše traženje, a time i naš život dovesti u sklad s Božjom voljom.

Molitvom ne obavještavamo Boga o onome što On inače ne bi znao, niti molitva ima za cilj uvjeriti Boga da treba učiniti nešto što On inače nije voljan učiniti. S obzirom da Bog unaprijed zna sve što nama treba, nije potrebno da Ga dugim molitvama uvjeravamo da nam je nešto stvarno potrebno. Zato je Isus rekao: *“Kad se molite, ne izgovarajte isprazne riječi kao pogani, koji umišljaju da će biti uslišani zbog svoga nabranjanja.*

Nemojte ih, dakle, oponašati, jer i prije nego ga zamolite, zna Otac vaš što vam je potrebno.” (Matej 6,7.8)

Ne trebamo puno govoriti. Izbjegavajmo isprazne riječi. Ne trebamo nabrajati, ponavljati i uvjeravati Boga. Ukratko, trebamo iznijeti svoje potrebe i težnje srca svojim riječima. U Bibliji je zabilježena jedna vrlo kratka molitva: “*A carinik, ostajući daleko, ne usudi se ni očiju podignuti prema nebu, već se udarao u prsa i molio: ‘Bože, smiluj se meni grešniku!’*” (Luka 18,13) Iako je ova molitva imala samo pet riječi, Isus je potvrdio da je Bog carinika uslišao i da je otišao kući opravan.

Zašto se neki mole dugo, ponavljajući svoje molitve? Isus kaže: “... *umišljaju da će biti uslišani zbog svoga nabranja*”. (Matej 6,7) Takvi smatraju da će zbog mnogih riječi biti uslišani. Oni drže da je molitva neka zasluga koja već sama po sebi opravdava grijeh. I što je molitva duža, što se više nabraja, to su veće zasluge. Ali molitva nije opravdavanje grijeha. Ona nema nikakve zasluge sama u sebi. I najrječitije molitve su samo prazne riječi, ako ne izražavaju osjećaje srca i ne vrše promjenu u nama.

Molitva Očenaš upućuje nas i kome se trebamo moliti. Njezin sâm početak kaže da se trebamo moliti nebeskom Ocu. Isus dodaje: “*Zaista, zaista, kažem vam, ako što zamolite od Oca u moje ime, dat će vam.*” (Ivan 16,23) Nebeskog Oca možemo moliti u ime Isusa Krista sve što nam je potrebno.

Zato nas Gospodnja riječ poziva: “*Budući dakle da imamo uzvišena velikog svećenika, Isusa, Sina Božjega, koji je prošao kroz nebesa, držimo se čvrsto vjere koju ispovijedamo! ... Dakle: pristupajmo s pouzdanjem k*

prijestolju milosti da primimo milosrđe i nađemo milost za pravodobnu pomoć!” (Hebrejima 4,14.16)

Mi možemo s punim povjerenjem, slobodno i u svakom trenutku pristupiti prijestolju Božje milosti i zatražiti pomoć u molitvi. Nije nam potreban neki drugi posrednik, osim Isusa Krista, uzvišena Velikog svećenika koji sjedi s desne strane Ocu i moli se za nas. On je uvijek spreman iznijeti naše molitve svojemu Ocu.

Dođite pred prijestolje Božje milosti i održavajte ovu stalnu vezu s Bogom. Neka vaše srce bude stalno otvoreno Njemu, spremno primiti oprost, ali i silu koja vam je potrebna da biste se pripremili za vječni život i tako ostvarili pravi smisao života.

Jeste li sigurni da ste na pravom putu?

Postoje samo dva puta: put k životu i put k smrti. Put k životu možemo nazvati pravim putom, a put k smrti krivim putom. Tijekom svojega života uvijek smo na nekom od ovih putova. To je naš životni put. Jesmo li sigurni da smo na pravom putu? Jesmo li sigurni da ćemo tim putom stići upravo tamo kamo želimo? Ili možda mislimo da nije važno što i kako vjerujemo i činimo; bitno je da je to iz iskrenog srca? Biblija poznaje taj problem. U njoj čitamo: *“Neki se put čini čovjeku prav, a na kraju vodi k smrti.”* (Izreke 16,25)

Bilo je to jedne ljetne nedjelje uvečer. Promet je bio vrlo živ, jer su se ljudi vraćali kući s vikenda. Prometnik se vozio patrolnim automobilom po autoputu pazeći na vozače, da ne bi tko vozio prebrzo ili presporo. I dugo je sve bilo u redu. Sati su prolazili i on je znao da će uskoro doći smjena, pa će se moći odmoriti. Sve

vrijeme radio je bio uključen, ali vijesti se nisu ticale njegovog sektora. Kod njega je sve bilo u redu.

Sunce je upravo zašlo i mrak se još nije spustio. Baš u trenutku kad je htio skrenuti na sporednu cestu, za dlaku je izbjegao sudar s automobilom koji je dolazio iz suprotnog smjera. Odmah je, kao znak da nešto nije u redu, uključio plavo svjetlo na svojem policijskom automobilu. Ova traka je bila određena samo za promet u jednom smjeru. A vozač koji je upravo projurio kao da to nije znao. Policajac je uključio sirenu, ali automobil pred njim je još više ubrzao. Nije bilo vremena tražiti pomoć radio-vezom.

Automobil pred njim vozio je brzinom od 120 kilometara na sat. Bilo je samo još nešto više od kilometra do sljedećeg raskrižja. Očekivao je da će zvuk sirene prisiliti vozača da uspori, tako da će on svojim automobilom prestići njegov i zapriječiti mu put. Samo ako to ne učini netko drugi!

Požurio je još više. Ali prekasno. Stotinjak metara pred sobom ugledao je sjenku drugog automobila i uslijedio je strahovit sudar. Ishod: uništena dvojica kola i mrtvi vozači. Zašto? Jer je jedan vozač vozio u krivom smjeru. Mislio je da se nalazi na pravom putu. Vjerovao je da će ga taj put odvesti kući. Automobil koji mu je dolazio u susret i upozoravao ga, nije ga mogao uvjeriti da je na krivom putu. To nije moglo niti plavo svjetlo iza njega. Zbog zvuka sirene patrolnog policijskog automobila postao je još tvrdoglaviji u uvjerenju da je u pravu. Ali njegovo opredjeljenje donijelo je smrt ne samo njemu, nego i drugom čovjeku. *“Neki se put čini čovjeku prav, a na kraju vodi k smrti.”* Nisu svi putovi pravi. Nisu svi putovi dobri.

Možemo li znati koji je životni put pravi? Možemo li znati je li put kojim idemo dobar, ili nije dobar? Koja su mjerila? Po čemu možemo prepoznati pravi put? Da bismo odgovorili na ta pitanja, potrebno je upoznati što Biblija govori o životnom putu.

Najjednostavnije je to objasnio naš Spasitelj Isus Krist kad je rekao: *“Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast, i mnogo ih je koji idu njim. Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze!”* (Matej 7,13.14) Po Isusovim riječima samo jedan put jamči život. Svaki drugi put donosi smrt. Ne običnu, koja je posljedica Adamovog prijestupa, već vječnu smrt iz koje se više nitko neće vratiti.

Danas postoji čitav niz kršćanskih i drugih učenja koja propovijedaju put spasenja čovjeka grešnika. Zanimljivo je napomenuti da se mnogi u tom naučavanju pozivaju na Bibliju. Neki se njom služe više, neki manje, ali svi tvrde da poznaju taj pravi put spasenja, pravi životni put, i pozivaju druge da pođu njim ako žele vječni život. Pa ipak je jedno potpuno jasno: Biblija kaže da postoji samo jedan pravi put koji vodi u život.

Koji je to pravi put? Evanđelist Ivan daje odgovor navodeći riječi Isusa Krista: *“Ja sam put, istina i život — reče mu Isus. — Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.”* (Ivan 14,6) Što to znači da je Isus Krist taj put? Riječ je o velikoj istini koju mnogi ljudi danas ne razumiju. Apostol Petar kaže: *“Isus je onaj ‘kamen koji ste vi, graditelji, odbacili, a koji je postao ugaonim kamenom’. Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.”* (Djela 4,11.12)

Nitko drugi nam tu ne može pomoći. Bilo je mnogo dobrih i svetih ljudi koji su živjeli po Božjoj volji i držali Božje zapovijedi, ali njihove zasluge i njihov sveti život ne mogu biti zamjena za nas, ili neki naš otkup. O tome čitamo: *“I dođe mi riječ Jahvina: ‘Sine čovječji, zgriješi li koja zemlja protiv mene nevjerom, i ja podignem ruku na nju, te joj uništim i posljednju pričuvu kruha, i pustim na nju glad da zatrem u njoj sve ljude i stoku; ... a u njoj preostanu samo ona tri čovjeka, Noa, Daniel i Job, života mi moga — riječ je Jahve Gospoda — oni neće spasiti ni sinova ni kćeri, nego samo sebe svojom pravednošću.’”* (Ezekiel 14,12.20) Vrlo često mnogi pozivaju svete i pravedne muškarce i žene da mole Isusa i da posreduju kod Oca za milost i oprostjenje. A Isus Krist kaže: *“Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.”* (Matej 11,28) Nema potrebe tražiti još nekog da moli Isusa i posreduje za nas. On nas poziva da dođemo osobno k Njemu onakvi kakvi jesmo: umorni od grijeha i opterećeni brigama ovoga svijeta — i dobit ćemo okrepu. Apostol Ivan kaže: *“Dječice moja, ovo vam pišem da ne počinite grijeha. Ali ako tko i počini grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika. On je žrtva pomirnica za naše grijeha; ne samo za naše nego za grijeha svega svijeta.”* (1. Ivanova 2,1.2)

Apostol Petar naglašava misao da spasenja nema ni po jednom drugom; Isus Krist je jedini put spasenja. Da On nije došao na našu Zemlju i dao svoj život za nas, nikada ne bi bilo mogućnosti čovjekovog spasenja. Da nije bilo Golgote, ne bi bilo niti oprostjenja grijeha, niti spasenja od vječne smrti. Na Golgoti je trasiran put života za grešnog čovjeka.

U ono vrijeme mnogi su hitali da vide taj veliki događaj na brežuljku Golgote. Tamo su visjela tri razapeta čovjeka. "Bili su razbojnici", govorio je narod. Onaj u sredini imao je k tome i čudnovati natpis na križu: "*Ovo je kralj židovski.*" (Luka 23,38) Rugao se narod, rugale su se narodne vođe, a rugao se i jedan od razapetih. Ali drugi ga je ukorio. On se uvjerio u nevinost Čovjeka koji je visio kraj njega. On je povjerovao da je to Spasitelj svijeta koji ima svoje kraljevstvo i koji je "*put, istina i život*" (Ivan 14,6). On je vjerovao da je Isus Krist Onaj koji je trebao doći da bi izbavio narod od njihovih grijeha. To doznajemo iz njegovih riječi upućenih Isusu: "*Isuse, sjeti me se kada dođeš u svoje kraljevstvo!*" Isus mu daje obećanje: "*Zaista, kažem ti danas, bit ćeš sa mnom u raj!*" (Luka 23,42.43)

Nitko od ljudi nije nikada imao vlast reći tako nešto. To je mogao reći samo Onaj tko je stvarno Gospodar nad gospodarima i Kralj nad kraljevima. Nema druge mogućnosti za ulazak u Kristovo kraljevstvo; to je moguće samo preko Isusa Krista, Spasitelja svijeta. To je jedini put kojim sigurno možemo doći u Božje kraljevstvo. Možemo mi tražiti i druge putove koji nam možda izgledaju lakši, ali Biblija jasno uči da ti drugi putovi ne vode u vječni život.

Ali nije dovoljno samo znati da je neki put pravi put. Potrebno je i poći tim putom!

Što, dakle, trebamo učiniti? Kako možemo znati idemo li pravim putom? Ako se osvrnemo na Isusove riječi: "*Ja sam put*" (Ivan 14,6), moći ćemo shvatiti što treba činiti. Tim riječima nas Isus poziva da pođemo za Njim i da živimo kao što je On živio. O tome je kasnije pisao Isusov omiljeni apostol Ivan: "*Tko tvrdi da ostaje*

u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio." (1. Ivanova 2,6)

Postoji jedan vrlo jednostavan ispit po kojemu možemo biti sigurni idemo li pravim putem. Ako na pitanje: "Živim li ja kao što je živio Isus Krist?" — možemo odgovoriti potvrdno, mi se nalazimo na pravom putu. Bilo bi zanimljivo sjesti kod kuće s Biblijom u ruci, otvoriti Evanđelja, pa na papiru bilježiti sve ono što je Isus radio, kako je živio i kako se ponašao u određenim trenucima. Zatim to sve usporediti sa svojim životom. Na taj način bismo sa sigurnošću utvrdili idemo li Isusovim putem, to jest živimo li kao što je On živio.

Isus nam je ostavio primjer i poziva nas da idemo za Njim. Apostol Petar to kaže ovako: "*Ta na to ste i pozvani, jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete njegovim stopama; on 'koji ne učini grijeha i u čijim se ustima ne nađe prijevare'; on koji vrijeđan nije zauzvrat vrijeđao, mučen nije prijetio, nego je to prepuštao pravednomu Sucu; on koji 'osobno' u svom tijelu naše 'grijehe uznesu na križ' da mi, umrijevši svojim grijesima, živimo pravednosti; on čijim 'ste modricama izliječeni'.*" (1. Petrova 2,21-24)

Jedini put za Božje kraljevstvo jest živjeti kao što je Krist živio. A to znači misliti i govoriti kao što je On mislio i govorio te postupati s našim blišnjima kao što je On postupao. Drugim rječima, trebamo vršiti Božju volju. Isus je to činio za života na našoj Zemlji. On je rekao: "*Jer ne siđoh s neba da vršim svoju volju, nego volju onoga koji me poslao.*" (Ivan 6,38)

Ne samo da je sâm bio spreman vršiti volju nebeskog Oca, nego je i učio da je to jedini put u Božje kraljevstvo: "*Neće svaki koji mi govori: 'Gospodine,*

Gospodine! ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca. Mnogi će mi u onaj dan reći: *'Gospodine, Gospodine, zar nismo pomoću tvoga imena prorokovali, pomoću tvoga imena izgonili zle duhove, pomoću tvoga imena čudesa činili?'* Tada ću im kazati: *'Nikad vas nisam poznavao. Odlazite od mene, zlotvori!'*" (Matej 7,21-23)

Isus kaže da će se mnogi u onaj dan iznenaditi i navoditi čudesna djela koja su činili, ne bi li uvjerali Krista da su išli Njegovim putem. I mi se možemo danas prevariti gledajući i doživljujući čudesna iscjeljenja i proricanja u Gospodnje ime. Ali nemojmo dopustiti da budemo prevareni! To još ne znači da su takvi na pravom putu, upozorio je Isus i objasnio mjerilo puta koji vodi u nebesko kraljevstvo: vršenje volje nebeskog Oca, koje je zapisano u Njegovoj Riječi, Bibliji. U središtu te Njegove Riječi nalazi se Božji zakon, Deset zapovijedi, kao osnovna poruka Njegove volje.

Možda će neki reći da se ne može živjeti kao što je On živio; On je bio Bog, a mi smo ljudi. Točno je da u svojoj ljudskoj snazi i moći ne možemo to činiti. Ali zato nam je obećana sila odozgo, koja će nam pomoći da živimo kao što je Krist živio. Apostol Pavao kaže: *"Sve mogu u onome koji mi daje snagu."* (Filipljanima 4,13)

Ovdje smo mogli upoznati koji je pravi put i mogućnost da idemo tim putem uz pomoć Kristove sile. Sada treba samo postaviti pitanje: *"Jesam li na pravom putu?"* Božja riječ nas poziva: *"Stanite na negdašnje putove, raspitajte se za iskonske staze: Koji put vodi k dobrom? Njime pođite i naći ćete spokoj dušama svojim!"* (Jeremija 6,16)

Ako još niste na pravom putu, Krist vas poziva da se upoznate s tim putom i da pođete njime, jer ćete samo tako moći ostvariti pravi smisao života i stići u nebesko kraljevstvo.

Blago onima koji su čistoga srca

U svojoj propovijedi na Gori blaženstava Isus je izgovorio i ove riječi: *“Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati!”* (Matej 5,8) Od vremena kada je Isus Krist osnovao kršćansku zajednicu pa do danas, kršćanstvo je obuhvatilo veliki dio svijeta. Prvi puta su sljedbenike Isusa Krista nazvali kršćanima u gradu Antiohiji (vidi Djela 11,26). Tijekom stoljeća kršćanstvo je poprimilo razna učenja i tumačenja koja nisu postojala u prvoj apostolskoj kršćanskoj crkvi. To je dovelo do podjele u kršćanskom svijetu na niz crkvenih zajednica s različitim imenima i naslovima. Tako danas možemo govoriti o mnoštvu kršćanskih zajednica. Svaka od njih priprema vjernike za vječni život i susret s velikim Bogom, Stvoriteljem svega što se vidi i ne vidi. Svaka od njih iznosi svoje tumačenje oproštenja grijeha i spase-nja.

Vjernici smatraju da su na dobrom putu i mnogi se ponose što su pripadnici neke od kršćanskih zajednica. Drugi, koji nisu potpuno sigurni u ono što vjeruju i vrše, postavljaju pitanja: “Tko će se zapravo spasiti? Tko je pravi kršćanin? Što trebamo učiniti da bismo vječno živjeli s Kristom u Njegovom kraljevstvu i tako ostvarili pravi smisao života? Je li dovoljno biti samo pripadnik neke od kršćanskih zajednica da bismo vječno živjeli? Kojoj vjerskoj skupini trebamo pripadati da

bismo bili sigurni da ćemo gledati Boga svojim očima? Što je to što odlučuje što će biti s nama?”

U Kristovoj propovijedi na Gori blaženstava možemo naći pravi odgovor. Isus Krist u toj propovijedi ne spominje ime niti jedne vjerske zajednice ili skupine kršćana. On jednostavno kaže da će svi koji su čistoga srca gledati Boga; živjet će u Njegovoj prisutnosti. Dakle, nije dovoljno imati samo ime.

Pravi kršćanin nije onaj tko samo nosi to ime, ma kako ono bilo lijepo i zvučno. A sva su ona lijepa i nešto dobro kazuju. Tako katolik označava nešto opće, nešto što se tiče cjeline; pravoslavac znači pravo slaviti; baptist znači onaj koji je kršten uronjavanjem u vodu; adventist znači onaj koji očekuje Kristov drugi dolazak, i tako dalje. I izraelski narod, kojega je Bog izabrao po Abrahamu, imao je divno ime: Izrael znači pobjednik. O tome čitamo u Bibliji: *“Onaj reče: ‘Više se nećeš zvati Jakov, nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima, i nadvladao si.’”* (Postanak 32,29) Veliki dio povijesti izraelskog naroda opisan je u Bibliji. Tako možemo doznati da, iako su imali ime Božjeg naroda, u stvarnosti to često nisu bili. Jednom prigodom je Isus naveo riječi proroka Izaije koje su opisivale stanje u izraelskom narodu ne samo u prorokovo vrijeme, nego i vrijeme kad ih je Krist izgovorio: *“Ovaj me narod štuje usnama, a srce mu je daleko od mene. Uzalud misli da me štuje dok naučava kao moju nauku zapovijedi ljudske.”* (Matej 15,8.9)

Jedan drugi događaj također oslikava stanje naroda u Isusovo vrijeme. Zabilježio ga je evanđelist Ivan: *“Filip susretne Natanaela i rekne mu: ‘Našli smo onoga o kome je Mojsije pisao u Zakonu, i Proroci također! To*

je Isus, sin Josipa iz Nazarea. 'Iz Nazareta može li što dobro izići?' reče mu Natanael. 'Dođi i vidi!' odvrati mu Filip. Isus opazi Natanaela gdje mu se približava pa reče za nj: 'Evo pravog Izraelca, bez lukavstva.'" (Ivan 1,45-47) Natanael je bio jedini među mnogima. Samo za njega Isus kaže: "Evo pravog Izraelca!" Mnogi su nosili to ime, ali je samo za jednoga Isus rekao: "Evo pravog Izraelca, bez lukavstva." Mi ljudi smo skloni gledati na ono što je izvana, i pritom o nekome nešto zaključivati. Ali Bog gleda na srce, na pobude i ono što je unutra, u nama. Zato se mi kao ljudi možemo i prevariti u sudu o nekome. Božje upozorenje glasi: "Ali Jahve reče Samuelu: 'Ne gledaj na njegovu vanjštinu ni na njegov visoki stas, jer sam ga odbacio. Bog ne gleda kao što gleda čovjek: čovjek gleda na oči, a Jahve gleda što je u srcu.'" (1. Samuelova 16,7)

Poznavajući Natanaelovo srce, Isus je rekao: "Evo pravog Izraelca." On to nije bio samo po imenu, po rođenju i po podrijetlu. On je to bio po pobudama, mislima, riječima i djelima. Cijelo njegovo biće, duh, duša i tijelo, pripadali su Bogu. Bio je jedini među mnogima.

Kako je danas? Kako je s nama kršćanima? Mi imamo divno ime koje označava Kristove sljedbenike i učenike. Ali što bi Isus rekao za nas? Koliko bi bilo pravih po Njegovim mjerilima, gledajući na srce?

Da naslov ili ime nije uvijek i oznaka pravoga, pokazuje sljedeći primjer: Dugo godina je jedan čovjek sakupljao stare stvari, prodavao ih i od toga živio. Jednog dana je na tavanu neke kuće našao staru violinu. Skinuo je prašinu i pogledao u njezinu unutrašnjost. Zapazio je natpis koji je upućivao na to da je violinu izradio čuveni graditelj gudačkih glazbala Antonio Stra-

divari, i odmah je pomislio: *Kakvo bogatstvo!* Tko ima nešto takvo, ima mnogo novca u svojim rukama. Više neće morati skupljati stare stvari. Prodat će violinu i živjeti bezbrižno. Odmah je prestao s daljnjim skupljanjem, otišao kući, pažljivo očistio violinu i pošao u trgovinu glazbala. Zatražio je od prodavača da stavi na violinu najbolje žice i procijeni njezinu vrijednost. Čim je stavio najbolje žice, glazbeni stručnjak je zasvirao na nekoliko trenutaka i procijenio: “Vrijedi nekoliko tisuća kuna.” “Samo nekoliko tisuća kuna?!” začudio se čovjek koji je donio violinu. “Pa zar ne vidite da je na njoj natpis radionice Antonia Stradivarija?” Stručnjak je pogledao u natpis, ponovno zasvirao i rekao: “Gospodie, da bi jedna violina bila Stradivarijeva, treba više nego samo natpis. Ona treba davati zvuk takve violine.”

Da bi nešto bilo ono što kazuje natpis, potrebno je više nego samo natpis. Natpis ne pokazuje uvijek pravu vrijednost. Kvaliteta se ne procjenjuje po natpisu, već po naravi onoga na što natpis ukazuje. Tako je i s nama kršćanima. Naše ime, naš naslov nije dostatan. Treba više od toga. Isus je opisao prave kršćane: “*Dakle: budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!*” (Matej 5,48) Kao što je nebeski Otac savršen u svom krugu djelovanja, tako trebamo biti i mi u svom. Nije lako postići ovaj kršćanski ideal. Ali uz pomoć sile odozgo, svjedoči apostol Pavao, sve je moguće: “*Sve mogu u onome koji mi daje snagu.*” (Filipljanima 4,13)

Da bismo bolje razumjeli ove Isusove riječi, poslušimo se još jednim primjerom: Na imanju jednog vrtlara uzgajali su raznovrsno cvijeće. Među cvijećem je bilo najviše karanfila. U vrijeme branja i pripremanja za prodaju, trebalo je doći na posao i brati po mraku.

Sve je trebalo donijeti na mjesto gdje se vršilo odvajanje. Vrtlar bi uzeo dva uzorka karanfila i pokazao koji mogu ići na prodaju, a koji ne mogu. Držeći karanfile u rukama, ukazao je najprije na onaj loš, koji nije za tržište: “Vidite, ovome nedostaje list ovdje, peteljka je iskrivljena, latice su suhe...” i naveo niz razloga zašto to nije dobar cvijet. A onda je pokazao na onaj drugi i nabrojio sve dobre strane tog cvijeta: “To je savršeni cvijet. Takve možete odvajati za prodaju, bez obzira na boju cvijeta.” I jedan i drugi cvijet bili su karanfili. Imali su isto ime, ali među njima je bilo velike razlike. Jedan je zbog svoje vrsnoće mogao ići na tržište, a drugi nije mogao.

Iako mi kršćani možemo imati isto ime, u mnogočemu smo različiti. Mi možemo biti različiti po rastu, spolu, boji kože, jeziku, naobrazbi, imovnom stanju... Ali u nečemu trebamo biti isti da bismo dostigli to savršenstvo. Na što trebamo paziti da naš život bude isti? Isus je rekao: “*Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati!*” (Matej 5,8) Trebamo paziti na svoje srce. Ono treba biti čisto. Tu počinje pravo kršćanstvo. Ovdje nije riječ o našem tjelesnom srcu koje stalno pum-pa krv i održava naš tjelesni život. Ako bi uvjet za nebesko kraljevstvo bio da to srce bude bez mane, mnogi koji imaju neku srčanu manu ne bi imali uvjeta za vječni život. Ali ovdje je riječ o središtu našeg duhovnog života. To je naš um, to su naše misli. Imati čisto srce znači imati čiste misli. Ovdje je, dakle, pitanje čime se bave naše misli.

Na jednom sastanku za mladež istaknuto je važno načelo za pobjedonosni kršćanski život: “Još u prvom trenutku uguši nečiste misli!” S grijehom treba raščistiti

još u mislima. Tada ćemo ostati čisti i kad naiđe kakav grijeh, jer će nas on samo mimoići. Bit ćemo slični bijelom cvijetu koji je rastao kraj jednog rudnika ugljena. Uvijek je bio bijel. Kad bi na njega pala ugljena prašina, samo bi skliznula niz njegove latice; na njega se ništa nije moglo uhvatiti.

Dobro je da nekad načinimo inventuru svojega kršćanskog življenja s pitanjima: Što sam dosad pobijedio? Čega ružnog sam se odrekao? Koje mane sam ostavio prošlosti? Čime se bave moje misli? Imam li čisto srce?

Pravi kršćanin treba raščistiti s grijehom, s djelima ovoga svijeta. Tu je tajna našeg kršćanskog napredovanja do onog Kristovog ideala i dosezanja savršenstva.

Vrlo često su mnogi kršćani slični dvojici mladića koji su krenuli na zabavu u neko mjesto preko rijeke. Čim su stupili na obalu, privezali su čamac i otišli. Dugo u noć su se zabavljali, a negdje poslije ponoći krenuli su natrag. Onako polupijani uskočili su u čamac i zaveslali. Veslali su i veslali, i kad je prošlo određeno vrijeme, čudili su se što se još nisu približili drugoj obali. Svuda oko njih bila je voda. Nije se nazirala obala. Kad je jedan od njih pogledao suprotni kraj čamca, uvidio je zašto nisu na drugoj obali. Zaboravili su odvezati čamac. Ponekad neki kršćani ulažu velike napore da dostignu savršenstvo i stignu na drugu obalu, na nebesku obalu, ali budući da nisu odvezali svoj čamac od ovozemaljskih stvari, ne mogu stići do željenog cilja. Moramo se odvojiti od obale grijeha pa će se i naš život promijeniti. To odvajanje, ta pobjeda nad grijehom treba otpočeti u našim mislima.

Kako možemo sačuvati čiste misli? Savjeti Božje riječi glase: *“Radujte se uvijek u Gospodinu! Da pono-*

vim: radujte se! Neka vaša blagost bude poznata svim ljudima! Gospodin je blizu. Ne brinite se tjeskobno ni za što, već u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti! I mir će Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu. Uostalom braćo, sve što je čestito, što je dično, što je pravedno, što je nevino, što je ljubazno, što je na dobru glasu, i sve što je kreposno i hvale vrijedno, to neka bude sadržaj vaših misli!” (Filipljanima 4,4-8)

Vrlo je važno što je sadržaj naših misli. O tome odlučujemo mi sami — jesu li one u Isusu Kristu, ili nisu. Mudri Salomon nas poziva i kaže: “*A svrh svega, čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život.*” (Izreke 4,23) Čuvajmo svoje srce, pazimo na svoje misli!

Martin Luther je rekao: “Mi ne možemo zabraniti pticama da lete iznad naših glava, ali im možemo zabraniti da načine gnijezdo na našoj glavi. Isto tako, ne možemo zabraniti lošim mislima da prolete našom glavom, ali možemo ih spriječiti da ostanu u našem umu.” To znači: čuvajmo svoje srce! Možemo također zatražiti pomoć od Gospodina i moliti se kao što se David molio: “*Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni!*” (Psalam 51,12) Pravi kršćani su samo oni koji su čistoga srca. Samo će oni gledati Božje lice i živjeti vječno u Kristovom kraljevstvu.

Želite li jednoga dana gledati Gospodnje lice? Želite li biti u društvu blaženih i spašenih? Želite li ostvariti pravi smisao sadašnjeg života i pripremiti se za život u vječnosti? Odazovite se na Gospodnji poziv: “*Daj mi, sine moj, srce svoje, i neka oči tvoje raduju putovi moji.*” (Izreke 23,26) Ako predate Gospodinu svoje srce, ako uskladite svoje misli s Njegovima, onda možete ostva-

riti pravi smisao života i živjeti vječno u Kristovom kraljevstvu.

Nagrada onima koji su postigli pravi smisao života

Kad će doći kraj ratovima,
bolestima, patnjama i smrti?

Stvaranjem čovjeka Božja je nakana bila vječni život u sreći, radosti, miru i zadovoljstvu. Grijeħ je poremetio ovaj plan, a posljedice su ratovi, bolesti, patnje i smrt. Hoće li uvijek biti tako? Biblija kaže da neće. Kad će prestati ratovi, bolesti, patnje i smrt? Kad ćemo ponovno živjeti u miru, radosti i bez straha? Što Bog čini sa svoje strane, poštujući načela vječne pravde o slobodnoj volji svakog razumnog bića da slobodno odlučuje o svojim životnim koracima? Šuti li Bog i promatra li mirno nesreće, ratove, patnje i smrt, ili pak govori i čini svoj dio?

Evo što o tome čitamo u Bibliji: *“Prema tome, kao što po jednom čovjeku uđe grijeh u svijet, a po grijehu smrt, tako smrt prijeđe na sve ljude jer svi sagriješiše. ... Dakle, kao što je prekršajem jednoga osuđenje došlo na sve ljude, tako izvršenjem zapovijedi od jednoga dolazi na sve ljude opravdanje koje se sastoji u životu, jer*

kao što su nepokornošću jednoga čovjeka svi postali grešnici, tako će i pokornošću jednoga svi postati pravednici.” (Rimljanima 5,12.18.19) Preko Eve i Adama u svijet je ušao grijeh, a s grijehom je došla smrt koja pogađa sve ljude jer je plaća za grijeh smrt. Čovjek je ovo odabrao u svojoj punoj slobodi. Bog je poštovao čovjekovu slobodnu volju. Ali, znajući da će biti onih koji će se svojom slobodnom voljom opredijeliti za vjernu službu i potpunu poslušnost Njemu, On je načinio plan po kojemu se čovjek može osloboditi strašne smrti. On nam je spreman darovati vječni život, kao što kaže apostol Pavao: *“Jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.*” (Rimljanima 6,23) Bog je svakom onom tko to želi omogućio povratak u vječni život. On je darovao svojega Sina, drugog Adama, koji je vršenjem Božjih zapovijedi donio svim ljudima mogućnost opravdanja, oprostjenje grijeha i vječni život.

Bog čini svoj dio da bi jednog dana prestali ratovi, bolesti, patnje i smrt. On je dao svog jedinorođenog ljubljenog Sina da nam omogući oprostjenje grijeha i vječni život u radosti i zadovoljstvu. Krist je postao naša zamjena. On je postao naša pravda. Taj isti Isus Krist će ponovno doći i učiniti kraj grijehu, kraj patnjama, ratovima, bolesti i smrti. Tu Radosnu vijest, ili Evanđelje, nalazimo u Bibliji. To je najljepša vijest za grešnoga čovjeka. Pisac Poslanice Hebrejima to opisuje ovako: *“Jednako će se i Krist, pošto je prinesen samo jedanput ‘da uzme grijehe sviju’, drugi put pokazati, bez odnosa prema grijehu, onima koji ga iščekuju da im dadne potpuno spasenje.*” (Hebrejima 9,28) Svojim prvim dolaskom Krist je omogućio oprostjenje grijeha i

otvorio nam vrata povratka u vječni život. Svojim drugim dolaskom On donosi “*potpuno spasenje*” — ukida grijeh i posljedice grijeha.

Prvi i drugi Kristov dolazak — sa svim posljedicama — temeljno je učenje Biblije ili Svetog pisma. To je bît Apostolskog vjerovanja, koje mnogi kršćani svakodnevno izgovaraju. Iz dana u dan se ponavljaju riječi:

“Vjerujem u jednoga Boga, Oca svemogućega, Stvoritelja neba i Zemlje, svega vidljivoga i nevidljivoga. I u jednoga Gospodina Isusa Krista, jedinorođenoga Sina Božjega. Rođenog od Oca prije svih vjekova. Boga od Boga, Svjetlo od Svjetla, pravoga Boga od pravoga Boga. Rođena, ne stvorena, istobitna s Ocem, po kome je sve stvoreno. Koji je radi nas ljudi i radi našega spasenja sišao s Neba. I utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice, i postao čovjekom.

Raspet također za nas pod Poncijem Pilatom mučen i pokopan.

I uskrsnuo treći dan, po Svetom pismu.

I uzašao na Nebo; sjedi zdesne Ocu.

I opet će doći u slavi suditi žive i mrtve, i Njegovu kraljevstvu neće biti kraja. ...”

Prvi i drugi Kristov dolazak su usko povezani. Da nije bilo prvog, ne bi se moglo govoriti o drugom. Prvi je pripremio i otvorio put za drugi dolazak. Zato je vrlo važno poznavati ove događaje. Pitanja poput: “Zašto je Isus Krist bio na našoj Zemlji? Zašto će ponovno doći? Kako će doći? Kada će doći?” mogu nam pomoći da shvatimo što Bog čini da bi prestali ratovi, bolesti, patnje i smrt.

Zašto je Isus bio na našoj Zemlji kao čovjek? Evanđelist Matej kaže: “... jer će on izbaviti svoj narod od grijeha njegovih.” (Matej 1,21) Kako? Na koji način? U Bibliji čitamo: “Sad, budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, jednako i sâm postade sudionik u tome da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavla, i da oslobodi sve koji cijeli život bijahu podvrgnuti ropstvu strahom od smrti.” (Hebrejima 2,14.15) Krist je uzeo našu narav i svojom smrću na križu osudio na uništenje đavla, uzročnika svega zla, a onima koji su cijeli život živjeli u strahu od nesreća došao je donijeti oslobođenje od patnji, bolesti, ratova i smrti. Davši svoj život za nas, postao je naša zamjena i naš Spasitelj.

Nakon završenog djela otkupljenja čovjeka na ovoj Zemlji, Krist se uznio na Nebo i danas tamo vrši posredničku službu za nas. O tome čitamo: “*Jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus.*” (1. Timoteju 2,5) On danas moli za nas i traži od Oca oprost za svakog onog tko se obrati Njemu i zatraži milost i oprost.

Kad Krist završi svoju službu posredovanja između grešnika i Boga, On će ponovno doći. Zašto će ponovno doći? Doći će po svoje sljedbenike, po one koji Ga čekaju, da im dadne potpuno spasenje. Kristovim drugim dolaskom počinje novo razdoblje, otpočinje novo doba. Njegov drugi dolazak označava kraj grijehu, patnjama, bolestima, ratovima i kraj smrti za sve spašene. On dolazi da napokon ostvari pravi smisao života — život u vječnom miru, radosti i zadovoljstvu.

Mnogi misle da će ovaj drugi dolazak biti duhovne naravi, nešto nevidljivo za svakog čovjeka, nešto što se

doživljava pojedinačno kad netko upozna Krista. Ali Biblija jasno govori da će Njegov drugi dolazak biti vidljiv za sve: *“Dok su očiju uprtih u nebo gledali kako odlazi, najedanput stadoše kraj njih dva čovjeka u bijelu i rekoše im: ‘Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Ovaj isti Isus koji je uznesen na nebo između vas opet će se vratiti isto onako kako ste ga vidjeli da odlazi na nebo.’”* (Djela 1,10.11) *“‘Evo dolazi u pratnji oblaka!’ I ‘vidjet će’ ga svako oko, i oni koji su ga ‘proboli.’”* (Otkrivenje 1,7) *“Jer će dolazak Sina Čovječjega biti sličan munji što sijevne na istoku i rasvijetli sve do zapada.”* (Matej 24,27)

Najzanimljivije pitanje u vezi s Isusovim dolaskom jest: *“Kad će to biti, kad će Isus doći?”* To su pitanje postavili već Kristovi učenici, a Isus je dao sljedeći odgovor: *“Kad je sjedio na Maslinskoj gori, pristupiše mu učenici njegovi, zasebno, te mu rekoše: ‘Kaži nam kad će to biti i koji je znak tvoga dolaska i svršetka svijeta?’ ... ‘Što se tiče onog dana i časa, o tome nitko ništa ne zna; ni anđeli nebeski, ni Sin, već jedino Otac.’”* (Matej 24,3.36) Iako je Isus rekao da se ne zna ni dan ni čas, ipak se mnogi usuđuju odrediti dan, pa čak i sat Njegovog dolaska. Svakodnevno slušamo o tim datumima, i mnogi su već sa strahom očekivali te dane, posebice kad se približavala dvijetisućita godina. Za mnoge je ona bila posebna godina. Povijesno gledano, po stvarnom Kristovom rođenju ona je već prošla, a ništa se posebno nije dogodilo. Mi smo još uvijek ovdje i čekamo promjene.

Iako ne znamo dana ni časa kad će Krist ponovno doći, u Bibliji možemo naći obilježja vremena kad se to treba dogoditi. Biblija nam govori o zbivanjima u svije-

tu, o promjenama na religijskom, društvenom i moralnom području. Trebamo ih proučavati i ne trebamo strahovati od budućnosti, nego se pripremiti da svaki dan živimo životom koji je ugodan Bogu. Budućnost ne donosi smak svijeta, nego nestanak grijeha, uzročnika grijeha i njegovih pristaša. Budućnost donosi prestanak boli, patnje, ratova, bolesti i smrti. Tih nedaća i prokletstva neće biti zauvijek. Grijehu i zlu dolazi kraj.

Kristovim drugim dolaskom ostvaruje se Božja nakana o čovjekovom sretnom i vječnom životu, uz poštovanje svih načela slobodne volje. Bit će to povratak u prvobitno stanje, u stanje prije grijeha. Zato Biblija govori o slavnoj budućnosti našega planeta. Onima koji ljube Boga i drže Njegove Zapovijedi, onima koji se slobodnom voljom opredjeljuju za službu Bogu, Bog obećava i priprema novo nebo i novu zemlju, gdje neće biti bolesti, patnji, ratova i smrti. Apostol Ivan to opisuje ovako: *“Potom opazih ‘novo nebo i novu zemlju’, jer su iščezli prvo nebo i prva zemlja: mora više nema. ... ‘On će otrti svaku suzu’ s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.”* (Otkrivenje 21,1.4) A apostol Pavao kaže: *“Već (navješćujemo) kako stoji pisano: ‘Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripremio onima koji ga ljube.’”* (1. Korinćanima 2,9)

Šuti li Bog i promatra li ljudsku nesreću mirno? Ne, ne šuti! On je učinio i još uvijek čini svoj dio, poštujući načela slobodne volje, da čovjek bude sretan i zadovoljan. On nas nije potpuno napustio i predao sasvim u ruke Sotoni. On čini svoj dio da grijehu i patnji dođe kraj. Nemojte nikad optuživati Boga da šuti i mirno

promatra sve, jer On već skoro dvije tisuće godina više s križa u sav glas i poziva svakog čovjeka da prihvati spasenje od patnji, bolesti, ratova i smrti. Ako čujete taj Njegov poziv i prihvatite Isusa za svojega Spasitelja, ostvarit ćete pravi smisao života — život bez bolesti, patnji, suza, boli i smrti na novoj Zemlji.

Slavna budućnost našega planeta

Svakodnevno slušamo i čitamo da je život na Zemlji ugrožen i da se našem planetu ne piše dobro, ukoliko se nešto ne promijeni. Mnogi se usuđuju govoriti o smaku svijeta, predviđajući i određene dane kad će to biti. Astrolozi, čitači s dlana, razni spiritistički mediji, vračari i prizivači duhova nude svoje usluge i nalaze sve širi odjek u javnosti koja se želi okoristiti njihovim “znajnjima”. Astrologa zapravo ima više od astronoma.

Prije četiri stotine godina francuski astrolog Nostradamus zapisao je svoja pretkazanja o budućnosti. Većina tih zapisa je nejasna i može se različito tumačiti. Međutim, jedno je određeno. Nostradamus je prorekao da će 1999. godine otpočeti veliki svjetski rat. To je privuklo pozornost mnogih i unijelo strah u ljude u iščekivanju te godine. Mnogi suvremeni astrolozi prihvatili su tu godinu kao godinu kad će otpočeti atomski rat u koji će biti uvučene sve zemlje svijeta.

Pretkazanja astrologa i spiritističkih medija zanimljiva su i ponekad vrlo zastrašujuća. Ali, možemo li imati povjerenja u njih? Zasigurno ne, jer se njihove izjave često mijenjaju i ne ispunjavaju. Srećom, do danas nijedan od njih nije bio u pravu jer, eto još smo tu, živimo i radimo.

Svi smo zainteresirani kakva nas budućnost očekuje. Zapitamo li znanstvenike je li budućnost mračna ili sjajna, dobit ćemo različite odgovore. S jedne strane, izgledi za tehnički napredak su sjajni. S druge strane, taj tehnički napredak ugrožava boljitak ljudskog roda. Zato se tu susreću dva nagađanja: zlatno doba ili skliznuće u mračno doba. Prognoze su, dakle, različite: od katastrofe do slavne budućnosti; od smaka svijeta do rajskog svijeta i slično. Što o tome uči Biblija? Što nas čeka u budućnosti? Kakva je Božja namjera za čovjeka ovog planeta? Kakvu budućnost objavljuju Božji proroci u Bibliji, toj knjizi Božje objave?

Apostol Ivan, pisac knjige Otkrivenja, piše o tome: *“Potom opazih ‘novo nebo i novu zemlju’, jer su iščezli prvo nebo i prva zemlja: mora više nema. ... ‘On će otrti svaku suzu’ s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.”* (Otkrivenje 21,1.4) Novo nebo i nova Zemlja — poruka je ovog Božjeg proroka. Tada će se potpuno ostvariti prvobitna Božja nakana s čovjekom. A što je bila Božja prvobitna nakana?

Bog je stvorio Zemlju da se na njoj živi i da ona bude raj. Prorok Izaija piše: *“Da, ovako govori Jahve, nebesa Stvoritelj — on je Bog — koji je oblikovao i sazdao zemlju, koji ju je učvrstio i nije je stvorio pustu, već ju je uobličio za obitavanje...”* (Izaija 45,18)

Bog je čovjeku dao Zemlju: *“... a zemlju dade sinovima čovječjim”*. (Psalam 115,16) Obećanje koje je Krist dao svojim vjernim sljedbenicima glasi: *“Blago krotkima, jer će baštiniti zemlju!”* (Matej 5,5) Isus ovdje misli na obnovljenu Zemlju na kojoj više neće biti bolesti, suza niti smrti.

Ne trebamo se bojati da će naš planet Zemlja propasti; neće propasti, neće se smrznuti, neće izgorjeti niti se raspasti. Njezina budućnost je slavna i trebamo je samo upoznati čitajući Bibliju, Božju objavu. Zemlja će biti obnovljena i predana pravednicima u vječno nasljedstvo. Božji plan predviđa vraćanje Njegovoj djeci svega onoga što je prvi čovjek izgubio padom u grijeh — vraćanje raja, prve vlasti nad svim stvorenim i vječnog života. Krist je zbog toga i došao na ovaj svijet, “... da traži i spasi što je izgubljeno”. (Luka 19,10)

Božja riječ, Biblija, uči da će Božja prvobitna nakana biti ponovno ostvarena. I čovjek i Zemlja će biti vraćeni u svoje rajsko stanje. Biblija to naziva novorođenjem i novim stvaranjem. (Matej 19,27-29) Kroz Kristovu milost, vjerom u Krista i poslušnošću Božjem zakonu, sada postajemo novi ljudi. Ako prihvatimo pomoć Svetoga Duha, napredovat ćemo na putu posvećenja. U dan Kristovog dolaska bit ćemo proslavljeni, a kad On bude obnovio Zemlju, dat će nam je u vječno nasljedstvo.

Božje obećanje o stvaranju nove Zemlje glasi: “*Jer, evo, ja stvaram nova nebesa i novu zemlju. Prijašnje se više neće spominjati, niti će vam na um dolaziti.*” (Izaija 65,17) Ove riječi se potpuno slažu s Isusovim obećanjem: “*Evo, sve činim novo.*” (Otkrivenje 21,5)

Da bismo bolje shvatili ljepotu novog svijeta, pokušajmo zamisliti ljepotu naše Zemlje u vrijeme kad je izišla iz Božjih ruku. Božja riječ nam donekle daje sliku o onim danima: “*I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro. Tako bude večer, pa jutro — dan šesti.*” (Postanak 1,31) Kad je izišla iz Božjih ruku, Zemlja je bila vrlo lijepa. Na njoj nije bilo trnja ni korova. Bog ju

je stvorio da bude boravište sretnih ljudi. Čovjek je stvoren na Božju sliku (vidi Postanak 1,26). On se odlikovao ljepotom, skladnošću tijela i iznimnim duševnim i umnim sposobnostima. Mogao se hraniti plodovima s drveta života koje je bilo u raj. *“Tada Jahve, Bog, učini te iz zemlje nikoše svakovrsna stabla — pogledu zamamljiva a dobra za hranu — i stablo života, nasred vrta, i stablo spoznaje dobra i zla.”* (Postanak 2,9) Čovjek nije znao za umor, bolest i smrt. Da nije prestupio Božju zapovijed, on bi vječno živio u nepomućenoj sreći.

Bog je čovjeku odredio da radi, ali taj je rad bio radost i uživanje (vidi Postanak 2,15). Rad je čovjeku određen kao blagoslov. Radom je čovjek trebao još više razviti svoje sposobnosti i na svoj način uljepšavati stvorenu Zemlju.

Bog je čovjeku odredio i odmor, time što je i sâm u sedmi dan počinio i što je taj dan blagoslovio i posvetio. *“I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela koje učini. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svega djela svoga koje učini.”* (Postanak 2,2.3) Taj sedmi dan bila je subota (vidi Izlazak 20,8-11; 31,15). Budući da je Krist surađivao s Ocem u stvaranju svijeta, subota — koja je dana kao uspomena na stvaranje Zemlje — ujedno je uspomena na Kristovu stvaralačku moć. Ona je Kristov dan, jer ju je On osnovao. Zato se Isus i naziva *“Gospodarom subote”* (vidi Marko 2,28).

U raj. je čovjek mogao slobodno razgovarati sa svojim Stvoriteljem. Božanski Učitelj je tada osobno poučavao svoju djecu (Postanak 2,16). To je ukratko slika edenskog stanja.

Ali kroz grijeh prvih ljudi to stanje se poremetilo, i zato danas živimo pod sasvim drukčijim okolnostima. Zemlja je izgubila svoju prvobitnu ljepotu i pokazuje znakove svoje starosti (Izaija 51,6). Zaražen klicom grijeha, čovjek je izgubio Božju slavu — čist i svet karakter (Rimljanima 3,23). Rad, koji je u početku bio čovjeku radost i uživanje, sada prate znoj i umor (Postanak 3,17-19). Božji dan odmora, subota, uglavnom se zanemaruje. Čak se čine pokušaji da se ona sasvim ukloni (Daniel 7,25). Danas vrlo mali broj kršćana slavi subotu kao uspomenu na Kristovu stvaralačku silu. Grijeh poput mračne zavjese odvaja čovjeka od Boga (Izaija 59,1). To je prava slika sadašnjeg stanja.

Hoće li to stanje trajati vječno? Hoće li grijeh, bolest i smrt zauvijek pratiti čovjeka na ovoj Zemlji? Ne, to stanje neće zauvijek trajati. Isus je došao na ovu Zemlju da traži i spasi što je izgubljeno. On je umro na križu da bismo mi imali život; On je nosio trnov vijenac, pokazujući tako da je umro ne samo da spasi ljude, već i da oslobodi Zemlju od mračnog prokletstva grijeha. Žrtva našega Spasitelja na križu bila je dovoljna da nas oslobodi od svih naših grijeha, i da naš planet oslobodi od njegovog prokletstva.

Biblija o novoj Zemlji i životu na njoj

Nova Zemlja će biti obnovljeni raj. *“Ali mi očekujemo, prema njegovu obećanju, nova nebesa i novu zemlju, gdje prebiva pravednost.”* (2. Petrova 3,13) Proroci opisuju ljepotu nove Zemlje koju će Bog stvoriti na

radost njezinih stanovnika. Prorok Ivan piše: *“Potom opazih ‘novo nebo i novu zemlju’, jer su iščezli prvo nebo i prva zemlja: mora više nema.”* (Otkrivenje 21,1)

“Mora više nema” — ističe apostol Ivan. Od cjelokupne Zemljine površine, koja iznosi 510 milijuna kvadratnih kilometara, 380 milijuna pokriveno je morima i oceanima. Nestankom mora Zemljina površina će se povećati oko tri puta. Tako će biti dovoljno mjesta za sve one koji su prihvatili Krista za svojega Spasitelja i živjeli po Njegovoj volji.

Danas je veliki dio Zemljine površine pokriven pustinjama (Sahara, pustinje Saudijske Arabije, pustinja Gobi ili Shamo, pustinja Kalahari, i tako dalje), visokim planinskim lancima (Alpe, Himalaje, Stjenovite planine, Andi, i tako dalje), negostoljubivim tundrama i sličnim zemljištima.

Na novoj Zemlji neće biti pustih, nepristupačnih i nezdravih predjela. Prorok Izaija kaže: *“Nek se uzraduje pustinja, zemlja sasušena, neka kliče stepa, neka ljiljan procvjeta. Nek bujno cvatom cvate, da, neka od veselja kliče i nek se raduje.”* (Izaija 35,1.2)

Na novoj Zemlji će vladati ugodna klima, vječno proljeće. Tamo neće biti jakih zima niti nesnosnih vrućina. Tamo neće biti žarkog niti ledenog pojasa. Tamo neće biti poplava, suša, oluja, potresa niti vulkana.

Priroda nove Zemlje bit će onakva kakva je bila u početku kad je izišla iz Božjih ruku. Veličanstveni brežuljci i prekrasne doline, bistre rijeke i kristalna jezera, voćnjaci puni sočnih plodova, veličanstvene šume i livade prepune raznobojnog cvijeća — sve će se kupati u blještavoj božanskoj svjetlosti. Tamo više neće biti trnja niti korova. *“Umjesto trnja rast će čempresi, umje-*

sto koprive mirta će nicati.” (Izaija 55,13) I same životinje će biti pitome. Tamo neće više biti divljih zvijeri, otrovnih kukaca i zmija. *“Vuk će prebivati s jagnjetom, ris ležati s kozličem, tele i lavič zajedno će pasti, a djetesce njih će vodit.”* (Izaija 11,6-9)

To će biti nova Zemlja! Na njoj neće biti niti traga grijehu i prokletstvu. Na njoj neće biti zatvora, jer neće biti niti prijestupa. Svaki grijeh će biti zauvijek izbrisan (Izaija 44,22). Na njoj neće biti bolnica, jer nitko od stanovnika neće biti bolestan (Izaija 33,24). Na njoj neće biti groblja, jer nitko neće umirati. *“‘On će otrti svaku suzu’ s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.”* (Otkrivenje 21,4)

Taj novi svijet bit će predan u nasljedstvo novim ljudima — onima koji su pokajanjem, vjerom u Krista i poslušnošću Bogu postali dostojni vječnog života. *“Vraćati [će] se otkupljenici Jahvini. Doći će u Sion ključ od radosti, s veseljem vječnim na čelima; pratit će ih radost i veselje, pobjeći će bol i jauci.”* (Izaija 35,10)

Rad će opet postati radost i zadovoljstvo ljudima. Čovjek će imati mogućnosti da podjednako razvija sve svoje sposobnosti. Rad će biti blagoslov. Bit će to aktivnosti koje ćemo sami odabirati, po vlastitoj želji, a koje ćemo raditi s ljubavlju, slične današnjim hobijima. Neće to biti teret ili neka obveza koja nam teško pada. Tako nam vječnost neće biti dosadna.

Tamo će subota, znak Kristove stvaralačke moći, opet biti izvor blagoslova spašenima. *“Jer, kao što će nova nebesa i zemlja nova, koju ću stvoriti, trajati preda mno — riječ je Jahvina — tako će vam ime i potomstvo trajati. Od mlađaka do mlađaka, od subote do subote,*

dolazit će svi ljudi da se poklone pred licem mojim — govori Jahve.” (Izaija 66,22.23)

Kao što je čovjek u početku slobodno razgovarao sa svojim Stvoriteljem, tako će opet, kad grijeh bude uklonjen, spašeni gledati Božje lice i slobodno razgovarati sa svojim Bogom. “*Neće biti više ništa prokleta. Prijestolje Božje i Janjetovo bit će u gradu. Sluge Božje klanjat će se Bogu i ‘gledat će njegovo lice’. A njegovo će ime biti ‘na’ njihovim ‘čelima’.*” (Otkrivenje 22,2-4)

U Otkrivenju se nalazi opis novog Jeruzalema, prijestolnice nove Zemlje: “*I opazih kako ‘Sveti grad’ — novi ‘Jeruzalem’ — silazi od Boga s neba, opremljen ‘poput zaručnice koja je nakićena’ za svoga muža. ... Sa slavom Božjom u sebi. Njegov sjaj bijaše sličan dragom kamenu, prozirnom kamenu jaspisu. Imao je velike, visoke zidine s dvanaesterim vratima, a na vratima dvanaest anđela i napisana imena: imena dvanaest ‘plemena Izraelovih sinova’. ... Gradske su zidine imale dvanaest temelja i na njima dvanaest imena, dvanaest Janjetovih apostola. ... Grad leži ‘na četiri ugla’: njegova je dužina jednaka širini. I izmjeri grad trskom: dvanaest tisuća stadija. Jednaka mu je dužina, širina i visina. ... Zidine su sagrađene od jaspisa, a grad od čistoga zlata, kao čisto staklo. Temelji su gradskih zidina ukrašeni svakovrsnim dragim kamenjem. Prvi je temelj od jaspisa, drugi od safira, treći od kalcedona, četvrti od smaragda. ... Dvanaest je vrata dvanaest bisera. Pojedina su vrata od jednog bisera. Gradski je trg od čistog zlata, nalik na prozirno staklo. ... Potom mi ‘anđeo’ pokaza ‘rijeku života’, bistru kao kristal, ‘koja istječe’ iz Božjeg i Janjetova prijestolja. Svuda između gradskog trga i rijeke rastu stabla života koja rađaju dvana-*

est puta: 'svakog mjeseca' daju 'svoj plod'." (Otkrivenje 21,2.11.12.14.16.18.19.21; 22,1.2)

Uistinu, spašene očekuje nešto krasno, ili kako kaže apostol Pavao: "*Već (navješćujemo) kako stoji pisano: 'Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripremio onima koji ga ljube.'*" (1. Korinćanima 2,9)

Biti na novoj Zemlji s onima koje smo voljeli, sreći se sa spašenima iz svih vjekova, uživati u društvu anđela, a iznad svega moći gledati lice dragog Otkupitelja — kolika će to biti radost!

Grijeha i grešnika više neće biti. Cijelim svemirom vladat će sklad i radost. Od Onoga koji je sve stvorio teći će život, svjetlost i radost svim svjetovima neograničenog prostranstva. Od najmanjeg atoma do najvećeg svijeta, sve će klicati u beskrajnoj ljepoti: "Bog je ljubav!"

Blažena i svijetla budućnost čeka našu Zemlju i sve one koji vole Krista i žele Ga u ovom životu proslaviti pravednim i pobožnim životom, očekujući slavu našeg velikog Boga i Spasitelja Isusa Krista. Bog za našu Zemlju ima divan plan — On joj priprema slavnu budućnost. I stoga nema mjesta strahu od budućnosti! I vi i ja možemo imati veličanstvenu budućnost. Nebo čeka mene i vas i poziva nas da se pripremimo za taj život na novoj Zemlji. Ako hoćete biti stanovnik tog novog svijeta, otpočnite već danas ispunjavati Božju volju. Samo tako možete ostvariti pravi smisao života i pripremiti se za život u vječnosti.

*“Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju
u izobilju. Ja sam pastir dobri. Pastir dobri
daje život svoj za ovce.”*

(Ivan 10,10.11)

* * *

Zaključak

Božja nakana s čovjekom bila je da na Zemlji živi u radosti i zadovoljstvu, bez boli, bez patnje i smrti. Čovjek i ostala bića trebala su ispuniti Zemlju, namnožiti se. Kao gospodar i čuvar svega stvorenoga, čovjek je trebao vječno proslavljati svojega Stvoritelja i uživati u ljepotama stvorenoga. Roditelji i djeca trebali su u blaženstvu zemaljskog raja uživati vječni život u prisutnosti Stvoritelja. Za to smo stvoreni. Za to smo došli na ovaj svijet. To je bila Božja nakana za čovjeka s ove Zemlje. Ta Božja nakana se nije promijenila. Taj je plan poremećen samo za neko vrijeme neposlušnošću prvih ljudi, Eve i Adama.

Nakon pada u grijeh Božji plan predviđa vraćanje Njegovoj djeci svega onog što je prvi čovjek izgubio svojim padom; vraćanje raja, prve vlasti i vječnog života. Iz Božje riječi doznajemo da Bog ima divan plan za našu Zemlju, priprema joj slavnu budućnost. Novo nebo i nova Zemlja najavljeni su u proročkoj Riječi, Bibliji. Tada će se potpuno ostvariti prvobitna Božja nakana s čovjekom.

I zato nema mjesta strahu od budućnosti. I vi i ja možemo imati veličanstvenu budućnost. Nebo nas čeka i Bog nas poziva da se pripremimo za život na novoj Zemlji. Kako se možemo pripremiti za novi život na

obnovljenoj Zemlji? Jedini sigurni i najbolji način jest da se potpuno povjerimo Isusu, *“koji nas ljubi i koji nas je ‘otkupio od grijeha’ svojom krvju”*. (Otkrivenje 1,5) Trebamo vjerovati u Njega, jer *“tko god vjeruje u nj, neće se razočarati”* i imat će *“život vječni”*. (Rimljanima 10,11; Ivan 3,16) Trebamo slijediti Isusa i ostati u Njemu. Slušajmo Božji glas koji nam govori kroz Božju riječ, i vršimo Božju volju, jer: *“Neće svaki koji mi govori: ‘Gospodine, Gospodine!’ ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca.”* (Matej 7,21) Vrata novog Jeruzalema bit će otvorena onima koji vrše Božju volju. *“Blago onima koji ‘peru svoje haljine’ tako da dobiju pravo na ‘stablo života’ i da mognu ući u grad na vrata!”* (Otkrivenje 22,14)

Ako želite biti stanovnik tog novog svijeta, otpočnite već danas čitati, proučavati i istraživati Bibliju, prihvatite Isusa Krista kao svojega Spasitelja i živite u skladu s Božjom voljom. Samo tako možete ostvariti pravi smisao života i pripremiti se za život u vječnosti na novoj Zemlji. Neka to bude i vaše iskustvo!

*“Neka se ne uznemiruje vaše srce!
Vjerujte u Boga i u me vjerujte!
U kući Oca moga ima mnogo stanova.
Kad ne bi bilo tako, zar bih vam rekao:
‘Idem da vam pripravim mjesto!’
Kad odem te vam pripravim mjesto,
vratit ću se da vas uzmem k sebi
i da vi budete gdje sam ja.”*

(Ivan 14,1-3)

“On će otrti svaku suzu s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe. ... Pobjednik će baštiniti ovo: Ja ću mu biti Bog, a on će mi biti sin.”

(Otkrivenje 21,4.6.7)

Kazalo

Dragi prijatelju	7
Uvod	9
Kako i zašto smo došli na ovaj svijet?	11
Nastanak svijeta i čovjeka	11
Čovjek u Edenskom vrtu	14
Prvi čovjekov grijeh	16
Što je sada smisao života?	18
Kako postići pravi smisao života?	29
1. Čitajte i proučavati Bibliju	30
Što je Biblija ili Sveto pismo?	31
Kako i zašto je nastala Biblija?	33
Kome pripada Biblija?	35
Možemo li razumjeti poruke Biblije?	36
Možemo li biti sigurni u istinitost Biblije?	36
Ima li Biblija vrijednost i za današnjeg čovjeka?	41
Skriveno blago	43

2. Prihvatite Krista za svojega Spasitelja	49
Prava spoznaja Boga donosi vječni život	49
Biblija o Bogu Ocu, Sinu i Svetom Duhu	56
Zašto postoje ratovi, bolesti, patnje i smrt?	69
Što Bog čini za čovjeka?	76
Što Kristova smrt znači za čovjeka?	84
3. Živite po Božjoj volji	87
Što je naš udio u Božjem planu spasenja čovjeka?	88
Isus Krist — sila koja mijenja	97
O svojoj sudbini odlučujemo sami	102
Rob ili slobodan?	110
Molitva nas povezuje s Bogom	117
Jeste li sigurni da ste na pravom putu?	124
Blago onima koji su čistoga srca	131
Nagrada onima koji su postigli pravi smisao života	139
Kad će doći kraj ratovima, bolestima, patnjama i smrti?	139
Slavna budućnost našega planeta	145
Biblija o novoj Zemlji i životu na njoj	149
Zaključak	155

Franjo Wagenhofer je profesor povijesti u mirovini. Pored studija povijesti završio je i studij teologije. Veliki dio radnog vijeka proveo je u Srednjoj školi u Maruševcu. Predavao je povijest i neko vrijeme bio ravnatelj škole. Radio je i kao pastor crkve u raznim mjestima bivše Jugoslavije i Hrvatske. Živi u Strahonincu kraj Čakovca. Njegova supruga Vera je medicinska sestra koja još uvijek spremno služi osobama koje trebaju njezinu pomoć. Imaju tri odrasla sina koji im rado dolaze u posjet sa svojim obiteljima. Na zajedničkom druženju je vrlo često tema razgovora upravo pitanje smisla života i kako to ostvariti.

9 789537 025083